

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C. Steen, 1844

Fysiske størrelse | Physical extent:

Etlar, Carit.; af Carit Etlar.

Livets Conflicter : Fortælling

Kjøbenhavn : C. Steen, 1844

302 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

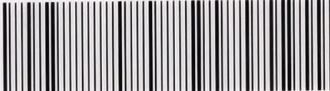

57. - 100.

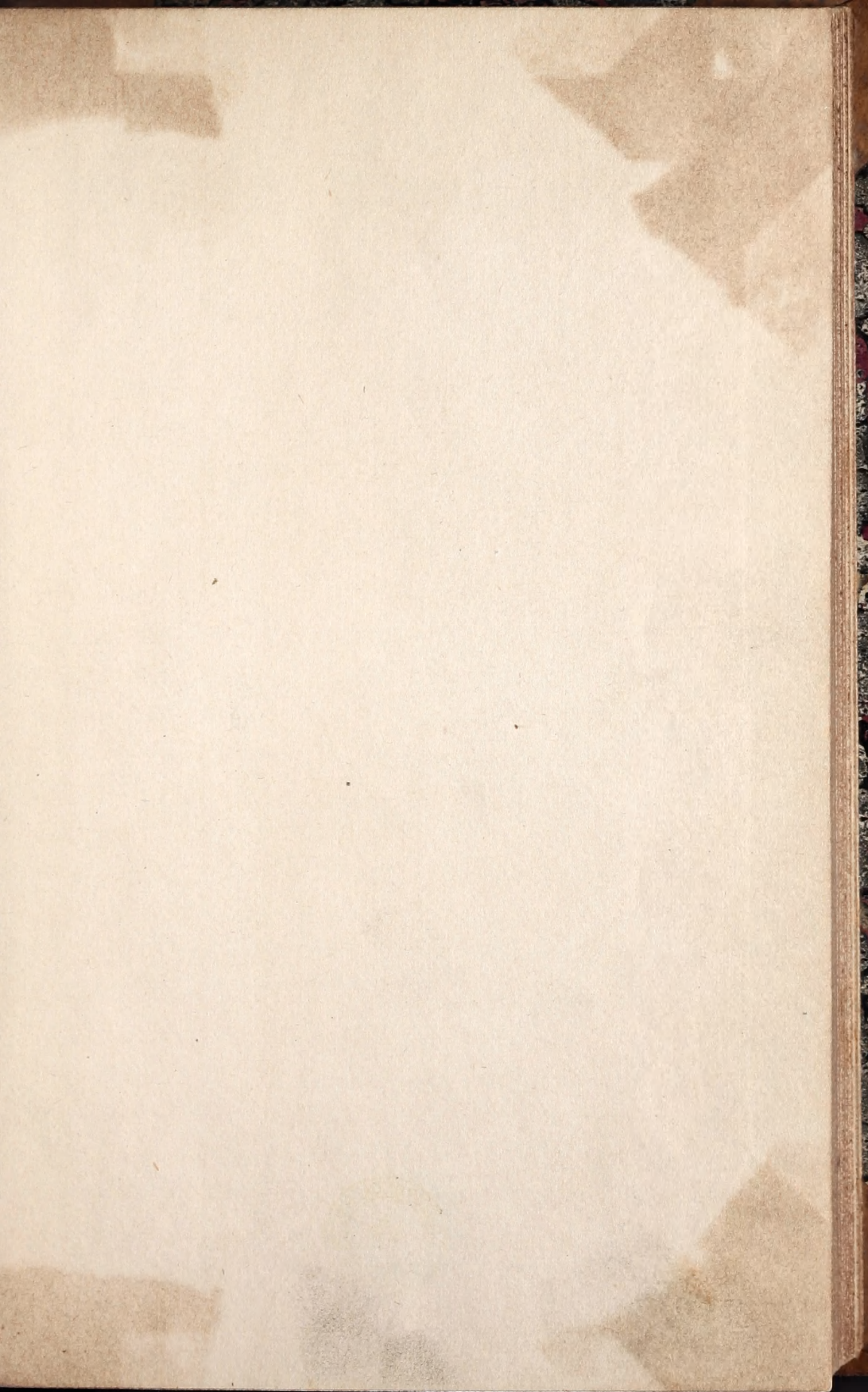
Page 89

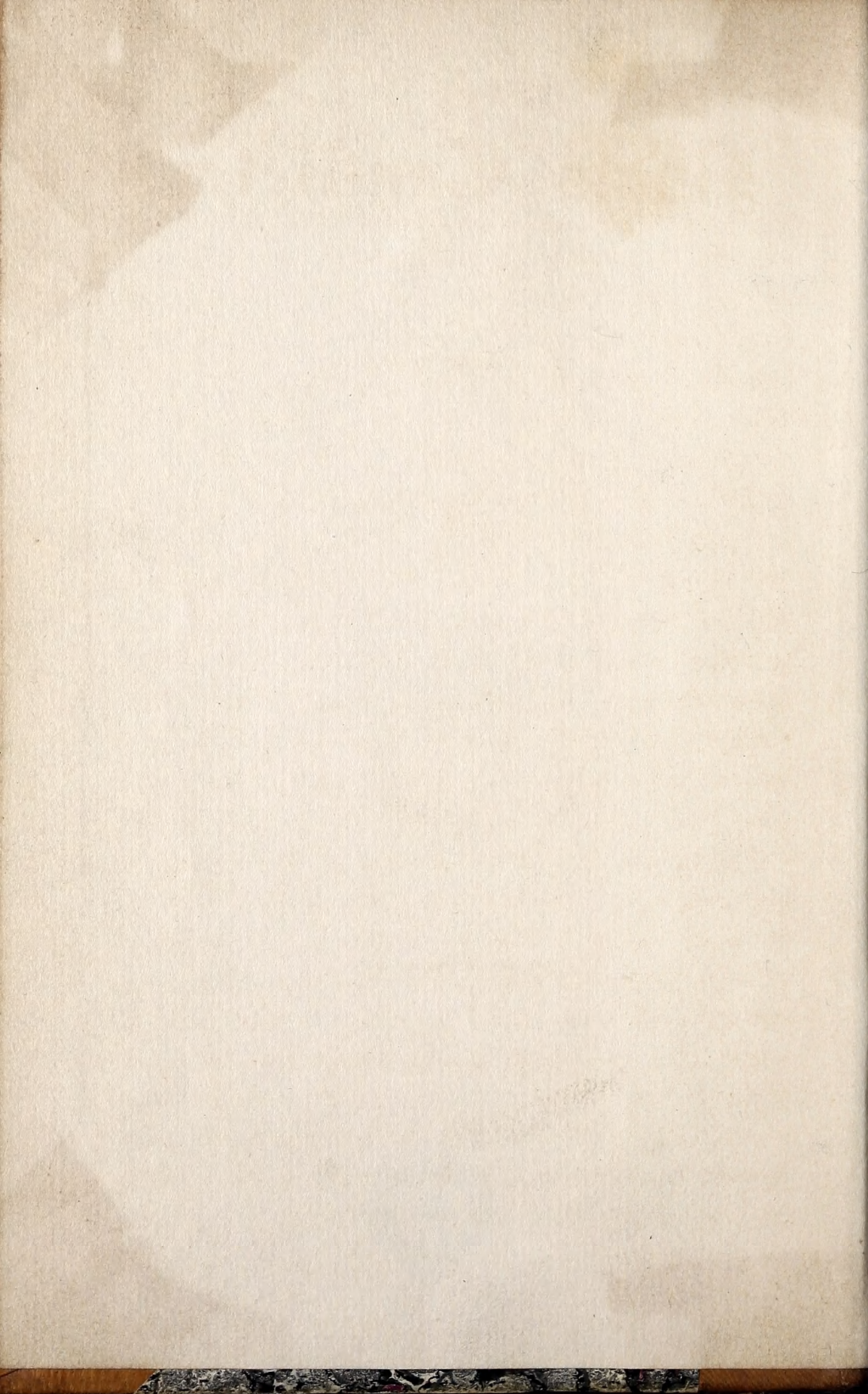
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

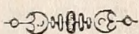
130021032116

Livets Conflicter.

Fortælling

af

Carit Etlar.

Kjøbenhavn.

Førlagt af Boghandler C. Steen.

Trykt i det B. Schlesinger'ske Bogtrykkeri, ved N. S. Stenderup.

—
1844.

I.

En Reifescene.

Saa drage vi da i Verden ud,
Dg leve af Andres Penge,
Til Ravnen den hugger vore Dine ud
Dg til vi i Galgen hænge.

X.

Lyn, Hede og et uoverskueligt Bildnis overalt hvorhen Diet vender sig, ingen menneskelig Bolig, intet Tegn til Cultur, en lang, nøgen Sandvei, der krydses i alle Retninger af utallige Hjulspor, af og til en Flok Biber, der farer med langtrukne sørgmodige Skrig omkring Moserne, og i det Fjerne, mod Ost, Bræget af Faar; en Ræv eller en bange Hare, der lister sig igjennem Lyngræsene og piller af Revlingerne. — Tænk dig til denne Natur en mørk, skyfuld Himmel, der hvert Dieblif truer med Regn, en Storm, der piber igjennem Heden, og hvirvler Flyvesandet omkring i høie, pyramideformige Kredse, saa har Du et Billed af Dvemberg Hede, da Dagen ender og Historien begynder.

Skjult mellem to Bakker, der tidligere havde været benyttede som Gruusgrave, laae en lille Hytte, bygget saaledes, at dens ene Side gik ind i Bakken. Den var lav og uanseelig, et vorent Menneſke kunde næsten naae op til

Midten af Taget. Skorsteenspiiben var blæst ned, Leer-
vægene paa flere Steder opblodte, og Hullerne stoppede
med Græstov eller Lyngriis. Langs med det Udvendige
af Muren, oppe under Tagstjæget, saaes en Mængde
Medestænger, og i en gammel Tønde, hvis ene Bund
var flaaet ud, laae en mager, krolhaaret Lænehund,
der af og til, naar Hungeren mindede den, udstødte et
klagende Hyl. Saadanne smaae Hytter og store Konge-
flotte have det tilfælleds med hverandre, at man gaaer
med bøiet Ryg i dem Begge.

Inde i dette Huus brændte en Lampe, der bestod af
et Stykke Bomuldsstrømpe paa et Leerfad, overgydt med
Tran; den udbredte ligesaamegen Des som Lys, og
kastede et mørkerødt Skjær paa de Personer, som vare
forsamlede i Stuen. En gammel, smudsig og pjaltet
Kone stod foran Skorstenen, paa hvilken der brændte
et stort Baal, og kogte i en Tydepotte Noget, som hun
ikke vidste at give bedre Navn end Kaffe. Tre høie,
bredskuldrede Personer sadde omkring et lille Bord, hvis
Been vare fastrammede i Gulvet. Den der var nær-
mest Lyset havde et dorst og udtryksløst Ansigt, han
hvilte Hovedet paa Armene, og var ifærd med at falde
isovn. De to Andres Physiognomier lignede Tittel-
bladet paa en Samling af Tyvehistorier, og forenede
alt det Listige, Lumske og Dyriske, som et Menneske-
ansigt kan være Udtryk for. Den Ene malede Figurer
i noget Ol, der var spildt paa Bordet, medens han
røg af en kort Kridtpibe; hans Sidemand spaaede sig
sely i et smudsigt Spil Kort, der laae udbredt foran

ham. Det var umuligt at sige noget om deres Troier eller Frakker, da de alle Tre sadde i Skjortærmer. — Endnu en Person laae oppe paa Skorstenen, i en sammenbøiet Stilling, tæt ved Ilden, og betragtede, med en tilsyneladende Opmærksomhed, de Bobler, som Kaffe-grumsen stjød op i Potten, da den begyndte at koge. Der var et Udtryk i dette Menneskes Ansigt, som i høj Grad adskilte det fra de Dvriges. Fandt man endog maaskee ligesaamegen List deri, saa laae der dog et mere spirituelt og ædlere Præg i disse smaae, glindsende Dine, og Ansigtets Former lignede omtrent Antiken, den siddende Merkurs. Omkring hans smukt dannede Mund, løb Grundridsene til alle hine karakteristiske Linier, hvilke Lavater, og hans Formand Camponello, betegne som Lunets og Videts Særkjende.

Han blev almindelig kaldt Henrik Bødker i Egnen. Foruden disse Personer, som jeg her har nævnet, saae man, i de enkelte Diebliske Lampen skinnede klart, Liget af en gammel Mand, der laae henne ved Bægen, hvilende i et stort Deigtrug, og halvt tildækket af et grovt Lagen. Ved et tilstrækkeligt Daglys vilde man have bemærket, at Ligets Hoved havde været skilt fra Kroppen, og at de adskilte Dele kun vare sammenføiede ved Hjælp af et blaastribet Bomuldstørklæde, som var knyttet fast om Halsen.

Da Kaffen var lavet, kom der paa eengang større Liv og Munterhed i Mændenes Træk. En af dem reiste sig, og hentede nogle sprukne Spølkummer, som han satte paa Bordet

„Naa Liss!“ udbød han, „lad os saa faae fat i Dunken, hvis Du har et Par Snapser tilbage; vi maa see at komme afsted med Fatter førend det bliver alt for mørkt; jeg holder just ikke meget af at gaae over Dvemberg Hede med et Liig ved Midnatstide.“

Den gamle Kone tog Lampen, og gik ind i et lille Sidekammer, for at hente Brændeviinsdunken. I samme Dieblis det blev mørkt i Stuen, tog Henrik, der hidtil havde siddet ganske ubevægelig oppe i Skorstenen, en Vandose, stak den ned i den kogende Kaffe-potte, og skjulte derpaa den fyldte Dse bag en Lyngtorv i Krogen, hvor han sad. Dette skeete i et Nu, da Moderen kom tilbage, havde han atter indtaget sin forrige ubevægelige Stilling. Lidt efter satte han sig ved Bordet, og Familien drak derpaa Kaffe, behørig blandet med Brændeviin. En saadan Drif kalder man Kaffe-punsch. Da Potten var tømt, med en vis Graadighed, der kun blev afbrudt ved nogle kraftige og originale Eder, naar man syntes, at En eller Anden tog for store Portioner, blev Alt igjen taget bort. Medens den Gamle satte Karrene tilside, hentede den ene af Mændene en Bylt Klæder op af en stor Kasse, og bredte den ud paa Bordet.

„Det var nok bedst, at vi fik Tøiet skiftet, førend vi drage afsted,“ bemærkede han, „saa kan Enhver passe paa sin Deel, eller lade den blive til han kommer tilbage, som han selv vil.“

„Du er maaskee bange for, at jeg skulde tage Noget til mig medens Du er borte,“ yttrede den gamle Kone, med et Udtryk, som retfærdiggjorde en langt værre Tvivl.

„Bange eller inte bange,“ svarede Simon, „saa ville vi nu skifte imellem os; det var saa nok ikke første Gang, gamle Moder, at Du havde havt Bamsfelighed ved at kjende Forskjel mellem Dit og Mit.“ Disse Ord ledsagedes af en bifaldende latter, og Delingen begyndte.

Henrik syntes at være den mindst Interesserte under denne Handling; han tog tilsyneladende ligegyldig mod det de Andre gav ham, blot eengang, medens han forlod sin Stol, for at modtage en gammel Troie, som var falden til hans Part, fulgte der, uden at man mærkede det, et lille solvbeslagen Pibehoved under Troien, som han med en indianst Taskespillers Behændighed, lod glide ned i sit Skjortearme.

Efter megen Strid og mange Bemærkninger, blev denne Deling endt, og da Enhver havde gjemt sin Part, reiste de tre af Brødrene sig op, hentede et Laag, og beredte sig til at sømme det fast paa Deigtruget.

„Hvis Du ellers vil see Fatter eengang endnu, Moer Lisb!“ sagde den Ene, „saa kom herhen forend vi pikke Laaget fast. Læs en Herrensbon over ham, og tag Psalmebogen bort fra hans Hage, som det stikker sig for et kristeligt Fruentimmer.“

„Det kan I selv gjøre,“ svarede Lisbeth; „jeg vil ikke have mere med ham at bestille paa denne Jord. Han har ikke været mig saa god en Fyr medens han levede, at jeg skulde gjøre Stads af ham efter hans Død. Tag Du Lagenet af ham Simon! for det er da til ingen Nytte, at det gode, nye Løi skal ligge og raadue i den sorte Jord.“

„Nei, Lagenet skal han have med sig,“ meente den Ældste. „Man kan ikke være bekjendt, at begrave ham saa nogen som en Hund; vil hun ikke see ham, saa flaae hun Laaget over, Ole, og lad os komme afsted.“

Laaget blev fastgjort, og to af Mændene toge derpaa Truget og bare det udaf Hytten. Den Tredie greb en Spade, slængte den over Skulderen, og fulgte bag efter. Konen blev siddende, uden at agte paa de Bortgaaende. Henrik stod ved Vinduet, og saae dem skride hen over Heden, indtil de omsider forsvandt paa den anden Side Gruusgraven. Der indtraadte nu en lang og uafbrudt Taushed i den lille Hytte. I Elisabeths blege Ansigt afverlede Udtrykkene i korte Mellemrum; hendes matte, graae Dine glindsede af en mørk uhyggelig Gld, Brystet hævede sig under den pjaltede Klædning, omkring Munden vibrerede den rynkede Hud i disse forunderlige zittrende Trækninger, som dem den galvaniske Strøm frembringer paa en præpareret Fro. Hun reiste sig endelig fra Halmstolen, gik hen i en Krog, og bandt den lille Bylt Klæder sammen, der ved Skiftet var blevet hende til Deel. Derpaa kastede hun et forstende Blik paa Henrik, og steg op af Stigen, der førte til Loftet, lidt efter kom hun ned igjen, og gik ud af Hytten. Henrik syntes ikke at lægge Mærke til hendes Bevægelser, han havde atter indtaget sin forrige Plads paa Skorstenen, og sad der, i en krumboiet Stilling, stirrende ned i de halvudslukte Tørvgløder, støttende Hovedet med begge Hænder. Dog var det neppe Slovhed eller Tankeløshed, der afprægede denne tilsyn-

ladende Ro i hans Ydre; thi undertiden bevægedes hans Læber, som om han talte med sig selv, og der foer da en vis Tilfredshed over hans Ansigt, medens han halvheit mumlede nogle korte, afbrudte Ord, der tabte sig i Larmen, som de hyppige Bindstød forarsagede i Hyttens Træværk, eller i den langtrukne Piben, der led igjennem Skorsteenshullet.

Da Lisbeth var kommen udenfor Hytten, stod hun nogle Dieblig stille, for at lytte efter de bortgaaede Søner; men disse vare forlængst forsvundne. Mørket tog til, Vinden pæeb hæs og kold igjennem Heden. Rænehundens Hulen syntes endelig at vække hende, hun gik hen til den, og løste den. Derpaa hævede den gamle Kone, med et langt og stirrende Blik sine Dine op mod den mørke Himmel, og det svage Maanelys, der af og til glimtede igjennem Skyerne, kastede et usikkert Skin over hendes rynkede Ansigt; hendes graae Haar slagrede i Vinden, og medens et ubestrikeligt skadefro Emil spillede omkring den indfaldne Mund, sagde hun med en langsom og huul Stemme: „See saa! nu har jeg gjort hvad jeg kunde, for at gjengælde Menneffene det de have bedrevet mod mig. Disse tre Dreng, som vandre dernede, skulle ikke længer have noget Tag over deres Hoved, for at de kunne gaae ud og bringe Ulykker og Fordærvelse til alle dem de nærme sig. Jeg har opdraget dem dertil. Jeg har kvalt hvert Ord, som Præsten har lært dem, jeg har viist dem hvorledes de kunne vinde ved at pine Andre. Der er ingen Synd, som de ville grues for, ingen Rettighed de ville

frygte for at frænke. Menneskene have rovet mig Alt, disse skulle gjøre Gjengjæld; man har gjort mit Liv til et Helved, tre Gange skal et saadant Helved, under disse Drenges Hænder komme igjen for Alle. Nu har jeg blot tilbage, at afgjøre min Regning med den naadige Greve, min Datters Elsker, han som knyttede mig til dette Liv og dræbte den Forsførte, hans Huus skal blive varmere end mine Taarer, Ilden skal udslutte det, Stormen skal adsprede dets Aske. Hans Barn har jeg allerede ødelagt, det er kun ham selv, der er tilbage. Og naar alt dette er gjort, saa vil jeg gaae hen og dø, ligge mig paa en Modding og raadne, og det døde Liig skal endnu bringe Pest og Sygdom blandt de Levende."

Da hun havde talt saaledes, vendte hun sig om mod Hytten, en tyk, kvælende Røg steg op af Straataget, og i samme Nu brød en klar Lue frem derfra; den gamle Kone udstødte en hoi, gjennemtrængende Ratter da hun saae dette, Henrik styrtede ud af Døren, han foer hen imod hende. „Moder!“ skreg han, „hvad har Du gjort?“ „Jeg har stukken vor Hytte ibrand,“ raabte hun, med et vildt og skadefro Blik, vendte sig bort og gik ind i Heden.

En lille Fjerdingvei fra dette Sted sadde de tre Mænd vi nylig forlode, paa en Kirkegaard, efter at have begravet Liget, de forte med sig. Deres Arbeide var endt, en lille firkantet Grav hævede sig over den Døde. De fremtogte derpaa noget Mad og en Brændeviinsflaske og nøde et Maaltid.

„See saa!“ udbrod Simon, idet han rakke sin Broder Flasken, „nu have vi spist og drukkit, og vi have faaet vor Fader begravet, paa en anstændig Maade. Gud veed, hvem der kommer til at begrave os?“

„Det vil Staten gjøre,“ svarede Ole; „den skal komme til at begrave os alle Tre paa offentlig Bekostning, ligesom om vi vare Konger; hvis vi ville blive ved at fortsætte vor Faders Haandværk.“

„Og hvad kunde vi vel ellers tage os for?“ spurgte Simon. „Jeg mener blot, at vi skulle være enige i, for Eftertiden ikke at bruge Gævalt mod Folk, det var det der var Skyld i, at vor salig Fader blev halshugget og lagt paa Steile; vi kunne godt fortjene vor Føde, enten herude eller længer Ofter paa, uden ligefrem at rove; et godt lille Lyveri er langt fornøftigere, for det skal de have ondt ved at gribe En i, og det kan man da ogsaa altid bedre snakke sig fra, naar det kommer til Stykket.“

„Aa Snak!“ sagde Ole, „det kan ikke blive til Noget paa denne Maade. Krybskytteriet er nu ligesaa godt som Jøngting, og den Smule vi kunne nappe, skal hellerinte forslaae synderligt, fordi alle Folkene her ere saa fattige som Skovmuus i Marts, kunne vi derimod faae fat paa en Pranger, eller en rig reisende Person, saa gjør der Ingen noget Væsen af, om vi slaae ham en Smule for stærkt paa Hovedet, og det giver altid Bedre af sig.“

„Du er nu bleven saa farlig vild, Ole! siden Du sad derinde i Biborg Tugthuus med Fader,“ bemærkede

den Tredie, der hidtil med Opmærksomhed havde fulgt Brødrenes Samtale. „Jeg holder alligevel med Simon; naar vi bruge de Lemmer og Kræfter Vorherre har givet os, skulde det gaae sart til, hvis vi ikke kunde finde Føden ved Smaatyper, uden at røve.“

„Na den Ting blive vi jo nok enige om,“ meente Ole. „Det er mig i grunden ligemeget, hvordan det gaaer, men do af Gult vil jeg ikke, og det skal der da ogsaa Meget til, for Folk som vi.“

„Nei!“ svarede Simon, „det skal der tvertimod kun lidt til, for man sulter altid ihjel af forlidt; men lad os nu faae den Flaske tomt, som Du stjal fra den Gamle hjemme, vi kunne nok trænge til en lille Hjertestyrkning, for vi drage afsted igjen.“

Ole drog en Trepægleflaske op af Kommen, og Brødrene skiftedes til at tømme den. Hvad enten nu Simon fik den største Portion Brændeviin, eller han iforveien havde nydt mere end de Andre, det er uvist; men da Flasken var tomt, følte han sig lidt tung i Hovedet, og lagde sig tilbage paa en af Gravene, mellem hvilke de sad. Ole og hans Broder fortsatte Samtalen en Tidlang indbyrdes, i en halvsaagte Tone. Den Første skottede af og til over mod Simon, og da han flere Gange havde forvissnet sig om hans ubevægelige Stilling, og lyttet til det dybe, snorkende Aandedræt, stodte han sagte til Broderen.

„Nu sover han,“ hviskede han. „Hvad om vi toge de Penge fra ham, som han fik for Skindene igaar? Jeg mener ikke der var saa stor Synd i det; saa kunne

vi To styre vor Cours sammen i Fremtiden, vi komme dog bestandig godt ud af det, og have altid været fjærlige Brodre, medens Simon blot vil være den Commanderende."

"Ja, men hvis han faaer fat paa os engang igjen," yttrede Broderen, "saa skee vi en Ulykke."

"Na vi kunne jo give ham et lille Prif med vor Kniv først, blot røre hans Hjerte," meente Ole, "hvad Du, jeg skal nok tage dette Stykke Arbeide paa min Samvittighed."

"Nei det er Synd," sagde den Anden, "han er dog vor Broder, og det gaaer aldrig et Menneſte godt i Verden, som har undlivet nogen af sin Familie."

"Nu saa list Dig da til ham, Daniel, og tag Pungen, den ligger i den venstre Burelomme" hviskede Ole, "mine Hænder ere saa kolde."

Daniel boiede sig forsigtig og lydlos hen over den Sovende, og søgte at tage Pengepungen fra ham. Men hvor behændig dette end skete, saa vaagnede dog Simon. Med et Ansigt, saa forbausset som den Guds Mand Jonas, da han kom ud af Hvalfiskens Bug, stirrede han et Secund op paa Daniel, derpaa reiste han sig.

"Hvad for Noget," skreg han, "Du vil stjæle mine Penge, Du Satan! der, tag dette, og dette, til Tak derfor." Disse Ord ledsagede han med to saa voldsomme Slag paa Daniels Hoved, at denne med et huult Skrig sank ned mellem Gravene, og blev liggende ganske ubevægelig paa Stedet.

„Det var ret,“ sagde Ole, der uden at hjælpe Broderen, blev siddende paa sin Plads. „Saadan! giv ham kun En til, en lille En endnu. Jeg sagde ham nok iforveien, at han skulde lade Dig beholde dine Penge, men han vilde ikke lystre mig. Jeg troer forresten at Du har slaaet ham ihjel, Simon, see blot hvor han gaber, og vender det hvide ud af Dinene. Han rører sig slet ikke.“

„Det har han godt af,“ var Svaret, „saa kan han en anden Gang vogte sig for at stjæle fra sin Broder. Kom lad os gaae.“ Uden at bryde sig videre om den Faldne, listede nu disse noble Personer sig bort mellem Gravene, og krobe over den hvide Muur, som omgav Kirkegaarden, for at spare den Omvei, der førte til Laagen.

„Nu ville vi To altsaa drage sammen ud i Verden,“ sagde Ole, da de gik tilbage igjennem Heden, „og hvis jeg maa føre Commando i hvad vi foretage os, skal Du see hvor heldigt Alt vil løbe af; for jeg har mere Erfaring end Du, og har lært Meget medens jeg sad derinde i Viborg, som vi kunne have Gavn af begge To.“

Denne sidste Yttring gjorde et vægtigt Indtryk paa Simon, han indsaae det Rigtige i Broderens Ord, og indvilligede strax. „Godt“ sagde Ole, „saa skal jeg ogsaa for slet Intet lære Dig min Kunst med at gjøre falske Røgler, og det ligesaa godt som jeg selv kan det. Du husker nok, at Daniel bød mig to Sølvdalere og det store Meerskumshoved, som han stjal fra Deiberg Præst, hvis jeg vilde lære ham det, men jeg var nok inte gal!“

„Ja, Du skal være Anfører“ sagde Simon glad, „og jeg vil strax sige Dig en Fangst som vi kunne gjøre endnu i aften. Naar Du lærer mig Kunsten med Neglerne maa Du gjerne beholde hele Profitten deraf.“

„En Fangst?“ gjentog Ole, med al den Betonning en saa vigtig Sag fortjente.“

„Justement!“ svarede Simon, „og det en sjelden Fangst. Da jeg imorges var ovre paa Huusby, viste jeg to fine Fruentimmer Bei omkring mellem Klitterne. Det var nogle af disse fornemme Løschoveder, som reise milelangt for at see paa Vesterhavet derude. De havde kun en Tjener med sig, der var sort i Ansigtet, og en gammel Kudsk, som jeg troer horte til Krigsstanden, for han havde blaa Troie paa, ligesom Kolding Landsenerer. Fruentimmerne talte om, at de vilde ned til Deiberg Præstegaard i aften; der kunne vi saa besøge dem inat.“

„Vare de fornemme, disse Fruentimmer“ spurgte Ole, med et glindsende Blik, „saae Du noget Stads paa dem?“

„Om de vare fornemme! Jeg vil lade mig grønssalte, hvis de ikke havde Klæder paa, af det bare Manchester, saa fint og glat som Luft, og saameget Guld paa Halsen, og Drenringe, og saa havde den Ene en rar lille Pung, med bare Sølvpenge i. Det var den Kjønneste af dem, ret saadan en lille fin En, der ikke saa ud til at ville gjøre meget Brøvl, om vi toge Pengene fra hende.“

„Godt Simon!“ streg Ole, og hoppede iveiret af

Glæde. „Du er min kjære Broder. Jeg skal gjengælde Dig det. Du maa kalde mig for en Skurk, hvis jeg ikke deler Alt med Dig, og holder ud med Dig, om det saa gaaer aldrig saa galt for os. Denne ene Gang ville vi tage med Gewalt, horer Du, blot denne ene Gang, og saa aldrig oftere.“ — —

II.

Præstegaarden.

Søn! hvi kommer Du saa sildt,
 Hvi er Du saa taus og bleg?
 Kommer Du fra muntert Gilde,
 Eller blodig Baabenleeg?

Ingem.

Omtrent en Miilsvei fra Stedet hvor disse Scener forefaldt, gik et ungt Menneske, lidt førend Mørket begyndte. Uden at have noget bestemt Maal for sin Gang, skred han langsomt fremad. Stormen, som senere reiste sig over Heden, var endnu ikke begyndt, Alting var stille og fredligt, de sidste Solstraaler spillede hen over Lyngrifene, Fuglene taug. Det gaaer med Fuglen, som med Mennesket, kun i Livets Foraar har vort Bryst Toner for Sang, — det er om Foraaret Fuglene synge. Johan, saaledes heed det unge Menneske, var fortrolig med alle de Omgivelser, denne Aften fremstillede for ham, han var født paa Heden. Desuagtet var hans Die hverken blind for dens Storhed, eller hans Sjæl flovet

for dens Paavirkning. Denne mørke Orken var for ham en Kirke, langt rigere og skjønnere udstyret, end disse Myretuer, som Menneskehænder have reist. Den blaae Himmel var Templets hvælvede Loft, Lyngen, med dens Græspletter og brogede Blomster, det tavlede Gulv, Stormen og Havets Hyl vare de dybe, vældige Orgeltoner, Fuglenes muntre Chor var Lovsangen, Tausheden var Templets Præst, hvis Ord taledes til Sjælen og bevægede Hjertet.

Saaledes havde han længe vandet omkring, uden at forstyrres i de Tanker, der for Diebliffet beskæftigede ham. Solen var gaaet ned, Aftenrøden blev blegere og mattere i Vesten, men han syntes ikke at agte derpaa, bag dette dæmrende Slør, som stedse sank tættere ned over Naturen, dannede sig hans Fremtid i Skikkelser; Længsler, Haab og Auelser antog Former, han saae dem, han taledes med dem. Det var Cuchullin*) paa Lenas Hede. Den ydre Verden omkring ham svandt bort for Drømmene, som hans Sjæl syslede med.

Dagen blev Aften, Stormen reiste sig efterhaanden. Maanen, — denne evige Kydsfthed, der, hvis den kunde fortælle Alt hvad den havde været Vidne til, vilde bringe mangen Fader og Egtemand til Fortvivlelse — drev omkring imellem Stjernerne, med sit gule skaldede Ansigt, som en gammel Jomfru i en Balsal. Græshopperne hvislede i Lyngen, og langt ovre i Heden, lod i enkelte Mellemrum, en dæmpet Gjoen af Bønder-

*) En af Heltene i Ossians Sange.

gaardenes Rænkende. Paa engang blev den almindelige Stilhed, der hidtil havde hersket over Alt i Egnen, pludselig afbrudt, idet en Vogn, i nogen Afstand fra Johan, hurtig foer hen over Sandveien. Denne Støi syntes at vække ham, han foer op af sine Drommerier. Maanen var i dette Dieblif traadt bag de Skymasser, der stedse tætttere og sortere samlede sig paa Himlen. Mørket forhindrede ham i at see Vognen, og han vilde atter, uden at bryde sig videre derom, vende tilbage til Hjemmet, da han i det samme hørte et gjennemtrængende, og flere Gange gjentaget Angestskrig. Johan lyttede et Dieblif, og foer hen i den Retning hvorfra det syntes at komme. Han saae en elegant Reisefareth holdende midt paa Veien. En hoi, pjaltet Stikkelse havde revet en gammel Rudsck ned af Bukken, og grebet fat i Hestene, medens en Anden var ifærd med at udplyndre Vognen. Noget borte fra Stedet, stod en sort Tjener, skjælvende som et Løv, og udstødte ynkelige Bønner om Staausel. Hurtig som Tanken, var Johan ved Røverens Side. Denne vendte sig overrasket tilbage, og slap det Bytte, han allerede havde faaet fat paa. Den Anden kastede Hestenes Lommer, som han holdt i Haanden, drog en stor Fjoldkniv op af Lommen, ilede sin Kammerat til Hjælp, og der begyndte nu en rasende Kamp imellem dem. Det dybe Mørke, som herskede overalt, forhød dem der sadde i Vognen, at skjæln Andet, end et utydeligt Omrids af de tre Mænd. De hørte kun disse dumpe, skrækkelige Slag, som den menneskelige Næve, i et saadant Dieblif kan uddele, eller

af og til et afbrudt kort og huult Skrig. Vel vare Johans Modstandere stærke, haandfaste Mand, men denne vilde, ubændige Kraft, hvormed han uden at agte Overmagten, styrtede ind paa dem, dette Raseri, der syntes at have grebet ham medens han kæmpede, forvirrede dem. Bludselig traadte Maanen igjen frem imellem Skyerne, og i samme Nu sank den ene af Røverne tilbage med et høit gjennemtrængende Brøl. Johan havde vristet Kniven af hans Haand og saaret ham i Siden; endnu et Slag, et eneste blot, og den Anden sank lydøs sammen for hans Fodder. Kampen var endt. Derpaa gik han hen til Bognen; han saae tre qvindelige Skikkelser sidde deri, de havde i den dødeligste Angest lærnet sig tilbage paa Sæderne. Den Ene udstødte et Skrig, da han saae ind ad Døren til dem. „Vær kun rolig,“ sagde Johan, „nu har De ikke længer noget at frygte. Jeg veed ikke hvem De ere, eller hvorhen Deres Vei gaaer, men hvis De ønsker det, skal jeg føre dem til et Sted ikke langt herfra, hvor De kunne tilbringe denne Nat.“ En blød, qvindelig Stemme takkede ham i den inderligste Tone for hans Hjælp, og overlod til ham, at føre dem hvorhen han vilde. Den sorte Tjener var imidlertid kommen til, da han mærkede at Faren var endt. Johan steg op paa Bukken, og Bognen foer hurtig ind over Heden. Kort Tid efter saaes Lys hist og her igjennem Mørket, Hundeglam led, Bygningerne af en Landsby hævede sig foran dem, og endelig holdt Bognen indensfor Porten af en lille grundmuret Bygning, Byens Præstegaard. Stedets

Eier, forundret over dette sildige Besøg, led sig see i det aabne Vindue, med et Lys i Haanden. Johan sprang ned af Bunken, gik hen til ham, og fortalte i Korthed det Passerede. Derpaa lukkede han Vogn døren op, for at hjælpe de ubekjendte Damer ned.

Den Ene af disse var meget ung og overordentlig smuk. Ved hendes Side sad en ældre, temmelig corpulent Matrone, der endnu ikke syntes at have forvundet sin Frygt, thi hun laae, med et ligblegt Ansigt og lukte Dine, lænet tilbage i Hynderne. Ligeoverfor disse to sad en ung Negerinde, med en lille hvid Hund paa Skjodet. Gaardskarlene spændte Hestene fra, verelviis beundrende det elegante Kjøretoi, og betragtede den sorte Tjener, med megen Uengstelse. Johan hjalp Damerne ud af Vognen og førte dem ind i Huset. Medens han nu her fortæller sin Fader, Pastor Berner, hvad der var hændet paa Veien, og de Frelste gjentagne Gange yttre deres Taknemmelighed, gjøre Undskyldning for deres Komme o. s. v., medens Huusmoderen dækker Bordet, for at byde sine fornemme Gæster velkommen, paa samme Maade, som Alkinoos gjorde ved Odysseus, da Helten havde sat sig i Skorsteenskrøgen, ned i Asken;*)

*) Med Mad og Drifte. Rast efter Kamp spiller Maaltidet en meget stor Rolle i Homers Digte. Guderne begynde og ende enhver vigtig Forhandling med at spise. Det er en guldne Sætning den, at, uden Ol og Mad er Helten Ingenting. Juno var fuldkommen bekjendt hermed, derfor ssiændtes hun sædvanlig med sin Gemal forend de spiste, og Zeus var bestandig saa from og estergivende med hende, blot fordi han længtes efter Maden.

Medens alt dette som sagt foregaaer, vil jeg med et Par Ord noget noiere omtale de Ubekjendte.

Den unge Dame var en Comtesse Hain. Hendes Fader, som en rig Slægtning havde gjort til Eier af de to største Plantager paa Sumatra, var nylig død. Ninon, hans eneste Datter, blev i sit tolvte Aar hans Universalarving. Hun forlod Den nogen Tid efter, i Selskab med en tydsk Familie, og reiste til Danmark for at besøge sine Slægtinge i Hovedstaden. Her havde hun nu tilbragt de to sidste Aar. Umaadelig riig, uafhængig, og fra den tidligste Barndom vænnet til ikke at adlyde nogen anden Lov end sin egen Villie, blev Ninon snart kjed af Hovedstadslivet. Denne Sommer havde hun fordetmeste tilendebragt paa Herregaarden Estrup i Jylland. Paa Tilbageveien fra en lille Udflugt til Besterhavet, var det at Johan optraadte som hendes Fjender mod de to Røvere, vi allerede i de første Blade have gjort Bekjendtskab med. — Den anden Dame var Ninons Gouvernante og Selskaberinde. Naturen havde udstyret hende med Alt hvad der kan give Hjertet Værd for sig selv og vinde Andres, Kunsten derimod havde udstyret hende med Alt det som var tilstrækkeligt til at røve hende begge disse Dele.

Comtessen havde naaet sig, ladet sig nøde til at spise af den fremsatte Mad, og i den Tanke, at de efter det overstaede Eventyr, og den lange Reise, muligens vuskede at komme til Ro, førte Præstekonen dem op i Salen, undseelig og undskyldende sig, fordi ikke Alt derinde var i den Orden som med behørig Tid og

flere Forberedelser vilde have været Tilfældet. Rigtig- nok saae der ogsaa en Smule forstyrret ud, for dem der ikke vidste, at Pulterkammer og Stadsstue under- tiden ere Synonymer paa Landet.

Det i sidste Vinter hjemmegjorte Lærred laa nylig hentet ind fra Blegen, oprullet paa to Stole ved Bæ- gen, Binduet hængte fuldt af tørrede Hyldeblomster, trukne paa en Snor, endeel rullet Kinned laae opstabled paa Bordet, og henne i Krogen, bag Døren, hang Ma- damens Høitidsdragt, en mørkeblaae, falmet Silkefjole, vendt paa Brangen og nedentil forsynet med en Gar- nering af sort Bordug, for Slid og Soliditets Skyld. Alt dette betragtede Ninon med en vis barnlig Nys- gjerrighed; der var noget Nyt, noget Fremmed, i de Omgivelser hendes Dine mødte, og det kan heller ikke nægtes, at der jo maatte være en temmelig Forskjel mellem dette yppige, østerlandske Liv, med al dets Fijn- hed, Luxus og Elegance, som hun bestandig havde be- væget sig i, og saa det, man fører i en fattig Præste- gaard paa Jyllands Heder. Hun lo derover, klappede overgIVEN i Hænderne, mørede sig ved at betragte Alt, meddeelte sine Bemærkninger til hendes Selskabsdame, Freken Lesoli, og fandt tilsidst, at denne Dag var en af de interessante hun i lang Tid havde oplevet.

Inde i Dagligstuen sadde imidlertid Berner og hans Kone i en dyb Samtale om denne Aftens Hændelser. Der var blevet taget af Bordet, Præsten stoppede sin Pibe, hans Kone havde igjen faaet fat paa Rokken, og Johan sad henne i Krogen, med et glindsende, henrykt

Blik og lyttede paa deres Samtale, men selv taledede han ikke, uden at han netop blev adspurgt eller bedet om at gjentage Historien om Overfaldet, som han allerede havde fortalt for fjerde Gang.

Fra Gaardens tjenende Personale var der allerede to Gange kommet Bud ind, med Forespørgsel, hvor det sorte Menneſte ſkulde tilbringe Natten, og om det ikke var bedſt, at han blev bunden i den ledige Baas ved Siden af de fremmede Heste, da man var fuld og faſt overbeviiſt om, at han i det allermindſte maatte være en Fætter til Fanden, forudſat han ikke var denne Herre ſelv. Paſtor Berner maatte bruge ſin hele Myn- dighed for at faae Folkene til at lade Negeren blive i deres Kammer. Denne ſyntes ſelv ſlet ikke at være utilfreds med den Opmærksomhed han vakte, han lo af deres Frygt, ſaa ſtærkt, at man næſten kunde tælle alle hans 32 Tænder i Munden, han dansede omkring i Bærelſet, og taledede et Sprog, ſom de Tilſtædeværende omtrent forſtode ligesaameget af, ſom vore Karde, trods Youngs og Champollions Beſtræbelſer, forſtaaer ſig paa Egypternes Hieroglypher. Berners Befaling og over- tydende Ord beroligede endelig Tjenerſkabets Gemytter, han vendte atter tilbage til Dagligſtuen, og fortsatte den afbrudte Samtale med ſin Kone. Da bankede det paa Døren inde fra Salen, den gik op, og Ninon traadte ind. Hun var nu ikke længer i Reisedragt, en viid Slaabrok af oſtindiſk Silketoi indhyllede hendes Skikkelse, og ſammenholdtes af et ſtort ſtribet Lorklæde, ikke ulig de nye Skjærſ, der i den ſenere Tid ſaa væſentlig bi-

drage til at forstjønne vore Officierers Dragt og Tailler.

„Jeg kommer igjen,“ sagde hun smilende, „for at tilbringe Resten af Aftenen i Deres Selskab, hvis De tillader det; jeg har nu ganske indrettet mig som i mit Hjem, og synes at det er for tidligt at gaae til Ro.“ Hun satte sig paa Træstolen ved Siden af Moderen, der havde stukket Rokken fra sig, tvang hende, ved Bønner og Overtalelser, til atter at tage fat paa sit Arbejde, og til uendelig Fornoielse for den gamle Kone, prøvede hun senere endelig selv paa at spinde, men det vilde ikke lykkes hende, Traaden brast bestandig mellem disse hvide Fingre, eller ogsaa dreiede Hørrer sig i Traade, saa store og ujevne, at de ikke kunde gaae igjennem Diet paa Lenen. Den gamle Præstekone lo derover, saa at de klare Taarer trillede hende ned ad Kinderne, og fra dette Dieblisk stod Comtessen uendelig høiere i hendes Gunst, thi skjøndt hun ikke var det mindste forfængelig, saa havde hun dog hidtil følt sig en Smule ubetydelig ved Siden af dette Rigdommens, Uppighedens og Elegancens forkjælede Barn, nu derimod forekom Svælget mellem dem hende ikke længer saa betydeligt, thi Comtesse Ninon kunde jo ikke engang spinde.

Med Præsten talede hun om Hovedstaden, fortalte ham om Verden, om det Liv han saalænge havde været fremmet for, og den gamle graahaarede Mand lyttede med den største Opmærksomhed til Alt hvad hun sagde. Han betragtede dette fornuftige Barn, — thi saaledes forekom Ninon ham — med en godmodig Venlighed, der laae en større Hylgning for hendes Skjønhed end

hun anede, i det Blik, med hvilket den gamle Mand stirrede hen paa disse store, fulsorte Dine, paa dette livlige Minespil, der ledsagede hendes Tale, og paa denne ungdommelige Fyriighed, der var udbredt over hendes hele Væsen. Da Stuepurret slog elleve og Ninon endelig rakte Berner sin Haand til Afsked, og gik tilbage til Salen, meente Familien, at de aldrig tilforn havde seet noget saa Elskværdigt og Skjont, som den unge Comtesse.

Allene Johan var saa at sige forblevet taus den hele Aften; vel svarede han hvergang Comtesseu directe henvendte Talen til ham, og det skeete temmelig hyppigt, men hans Ord vare korte og afbrudte, hans Svar ubestemte og forlegne, han syntes at drømme vaagen. Hans Blik hvilede fast og glindsende paa hende, men sænkede sig hvergang hendes Dine mødte hans; han lyttede forundret til denne bløde, klangfulde Stemme, der betonedede ethvert Ord med en Belyd, han hidtil aldrig havde hørt. Johan havde drømt, hans Phantasie havde allerede formet sig et Ideal, et Billed, paa hvis Altar hans lønligste Tanker, hans Haab og Længsler offrede. Ninon virkeliggjorde dette Billed for ham, han forekom ham som et Syn fra en bedre Verden, som en smuk opfyldt Drom.

Den næste Morgen var han oppe med Solen, han kunde ikke sove, en vis Uro bevægede sig i hans Indre. Flere Gange var han gaaet forbi Salens Vinduer, men de hvide Gardiner vare endnu rullede ned og Alting stille og ubevægelig bag dem.

Pastor Berner havde opdraget Johan, beriget ham

med alle de Kundskaber, han selv besad, og saaledes var det unge Menneskes Barndom sunden bort, i et roligt, jevnt og stille Løb, som Bækfens, der ubemærket risler igjennem Heden. Modgang havde ingensinde bevæget hans Hjerte, Livets Storme aldrig bragt det ud af sit vante Slag, Søens Overflade var rolig, man anede ikke dens Dyb, og dog var denne Ro og Fred en Jordbund, der skjulede alle Lidenskabernes Fjæforn; endnu havde Intet kaldt dem tillive, hans bedste Kræfter sov i Ubevidsthed om sig selv. For hans Natur maatte Strid og Modgang være det samme, som Solskin for Blomsterknoppen. Gjennem Kamp og Storm naaer den kraftige Sjæl sin Udvikling, den Svage bukker under; Staalet hærdes, Jernet fortæres i Ilden; for Sivet passer den milde Bestvind, men Storm for Egen. Synet af Ninou havde virket paa hans Sjæl som Lynglintet paa en Kornmark, *) et Nu modnede Alt; Tempellet stod beredt, Blomsterne duftede paa dets Altar, det havde hidtil ventet sin Gudinde i Helligdommen.

Længere op paa Formiddagen begyndte det endelig at røre sig bag Gardinerne. Den sorte Tjenestepige færdedes i travl Virksomhed ud og ind af Salen. Lidt senere blev Gardinet trukket op, et Vindue aabnet, og et ungdommeligt Hoved stirrede ud deraf. I Gaarden herskede Liv og Munterhed, Solen skinnede, Hønsene kaglede, Vender og Gjæs fortalte hverandre hvor deilig det dog var at sole sig i Moddingpølen. Svalerne

*) De saakaldte Kornmodn.

sadde oppe paa Tagtjæret og kvidrede, Storken stod med sine fuldvorne Unger paa Rygningen af Radebygningen, Kænehunden strakte sig tilfreds og magelig udenfor sit Hus, og paa alle disse Gjenstande saae Ninon, lænende sig ud af det aabne Vindue, og kaldte Froken Lesoli hen til sig, for at hun ogsaa skulde beundre det som satte hende i Henrykkelse. Men paa Comtesse's stirrede Johan, igjennem en lille, grøn, solbrændt Rude ligeoverfor Salen, paa den anden Side Gaarden. — Pastor Berner var taget ud paa Skolevisitationer, Madamen havde travlt med at lave Ost i Kjøkkenet, de Fremmede vare saa at sige overladte til sig selv. Johan spadserede med Comtesse'n, viste hende Omegnens Mærkværdigheder, — Gud bedre det! de indskrænkede sig kun til nogle gamle Kæmpehøie, og en stor Huulning, som man kalder „Brændeviinskamret,“ hvor Grev Geert efter Sagnet 1338 havde opslaaet sin Leir.

Under disse Spadseretoure og de Samtaler som knyttede sig til dem, svandt efterhaanden den første undseelige Tilbageholdenhed, som Johan havde iagttaget i Comtesse's Nærværelse. Hun tvang ham til at tale, og medens hendes sorte, brændende Blik, faste og gjennemtrængende hvilte paa ham, lyttede hun, med et næsten umærkeligt Smil, paa alle disse varme, overstrømmende Følelser, det unge Menneske yttrede. Den Unges Verden er Følelsernes Verden, det er først naar disse tabe deres friske, blomstrende Farve, at Reflerionens Time begynder.

Saaledes vare to Dage gaaede bort. Froken Lesoli kjædede sig hjerteligt ved denne Dvælen, og hen-

tydede flere Gange paa Afreisen, men Ninon, der ikke var vant til at lyde nogen Andens Billie, end sin egen, brød sig ikke derom. Hun blev. Præstefamilien derimod var særdeles tilfreds hermed, Ninons Ophold hos dem bragte større Afverling og Munterhed i deres eensformige Liv, ikke alene for Diebliffet, men dette lille Eventyr gav endogsaa et rigeligt Stof til Fortællinger og Samtaler for mangen lang og kjedelig Vinteraften senere

Selv Zamo, Comtesens sorte Tjener fandt sig særdeles godt i Opholdet paa Præstegaarden; han morede sig over den Opmærksomhed, han opvakte overalt i Omegnen. Da Tjenestefolkene bleve lidt bedre bekendte med ham, forsvandt deres Skræk for hans Person. Han blev hoitidelig fort i Procession omkring i Byen; om Aftenen maatte han med ned paa den fælleds Reglebane, han talte, lo og gjorde Kunstspring for de Tilstedeværende. Desuagtet var den Mening fast hos Alle, at han stod i et nærmere Slægtskabsforhold til Fanden end Folk i Almindelighed ville være bekendte. At han var uforbrændelig, og ikke kunde skades ved nogen Berøring af Jld, havde Byens Smed strax svoret paa, og da denne Mand var en Autoritet for Alle, var hans Mening ogsaa hævet over enhver Tvivl. Destomere forundrede bleve de, da en af Bønderne, for dog at anstille et lille Experiment i denne Anledning, hentede en brændende Torveglob i sin Pipe, lagde den hemmelig op paa Regerens Hoved, og Zamo, besynderligt nok, hylede, dausede og vred sig af Smerte derover.

Pastor Berner havde især gjort Ninon til sin Yndling, hvert ledigt Dieblif tilbragte han i hendes Selskab; det interesserede den gamle Mand, at iagttage dette forunderlige kloge Barn, der i Bæsen og Udtryk og Charakterer var saa særdeles forskjellig fra alle de Dvinder han hidtil havde truffet paa. Den sidste Aften, havde Comtesse en lang og hennelig Samtale med ham, dens Gjenstand maatte være af Bigtighed, det var tydeligt af den overraskede, eftertænksumme Mine med hvilken Præsten forlod hende, men hvad den angik, fik Ingen at vide.

Samme Aften, noget senere, besøgte hun for sidste Gang, i Selskab med Johan, alle de Steder som havde interesseret hende i Egnen. Den følgende Morgen havde hun, til stor Glæde for Gouvernanten, bestemt til Afreise. Johan var usædvanlig stille og ordknapp denne Aften. Han gik længe ved hendes Side uden at tale, ogsaa Ninon var mere alvorlig end hun pleiede.

„Hvis vi mødes igjen,“ sagde hun til ham, da de gik tilbage til Præstegaarden, „hvis vi nogensinde atter see hinanden, Herr Berner! saa glem ikke, at De i mig har en Veninde, som vil glæde sig ved at gjøre Alt for Dem. Husk derpaa!“

„D vi mødes aldrig mere,“ sagde han, med et bittert Smil. „De reiser, og glemmer dette lille Optrin som her er passeret, og jeg —“

„Nu, og De min Herre! — bliv ved!“ sagde hun, da Johan standsede, og hun lagde med disse Ord sin Haand paa hans Arm. „De? —“

„Jeg vil gjøre mig Umage for at glemme denne Hændelse,“ tilføiede han sagte.

„Nei, vist ikke!“ svarede Ninon, „det behøves ikke, jeg ønsker tværtimod, at De skal huske herpaa. See!“ vedblev hun, „jeg vil knytte Dem til en bestandig Erindring derom ved dette lille Pant. De lover mig,“ sagde hun, og tog en lille, men meget kostbar Ring af sin Finger, „De lover mig at bære denne Ring, — bestandig, — herer De! De maa ikke skille Dem ved den.“ Johan lovede det. — Næste Morgen reiste Ninon.

III.

En Dag paa Sumatra.

Udtrøg af min Onkels Dagbog.

Judefluttet af de talrige Bjergskjeder som strække sig igjennem Sumatra, paa Dens Vestkyst, ligger en meget stor Plantage, i det hollandske District Benkuleu, opført i Midten af en milelang Slette, der gjennemskjæres af en dyb, bred, og paa enkelte Steder seilbar Flod. Dette Sted, der hørte til de frugtbareste af Europæernes Besiddelser paa Sundæerne, udforte aarligt et næsten ligesaa stort Quantum af Bomuld, Peber, Kampfer, Riis og Kaffe, som de øvrige Plantager tilsammen, og Naboerne paastode, at der ved en omhyggeligere og mere oeconomisk Drift, kunde udbringes et endnu større Udbytte. Oppe imod Bjergene, halvstjult imellem en Række

af bredbladede Bananer, Aloebusse og vilde Figentraer, laae denne Plantages Negerhytter, byggede af utilhugget Tommer, i en lang Række. De toge sig saameget uanseeligere ud, fordi de laae i Nærheden af Eierens store, pragtfulde Bygning, der stolt og majestætist udstrakte sine Floie nede ved Flodbredden, skilt fra den øvrige Plantage ved et Stakitværk, som i en temmelig stor Afstand løb ned til Floden, omkring Bygningens tre Sider. Indenfor dette Stakit prangede alle det tropiske Klimas forskjellige Blomster i en yppig Flor. Plantagen var beplantet med Træer og Buske, hist og her viste sig imellem disse en Pavillons hvide Mure, eller glindsende Tag. Talrige Skarer af Heste og Dyr græssede omkring paa Flodbredden. Betsignelse og Ynde var udbredt over Egnen.

Det var Morgen. Equators Himmel hvælvede sig reen og glindsende, i dens dybe, mørkeblaa Tone. Laa-gen steg iveiret, og leirede sig som en fin og gjennemsigtig Sky omkring det fjerne Dypir.*) Papegoier og Riisfugle sang og larmede i Trætoppene. Sværme af Musquitoer floi omkring i Tusindvis. Overalt i Plantagen herskede en travl Færsel. Hist stammede den nøgne, velvorne Kongoneger under sit moisommelige Arbeide, her stentrede den dorste Malayer, med opfiltret Katunskjort, dragende en nylig afplukket Balle Bomuld paa Ryggen, og mellem disse gif Slavfogderne, langsomme og gravitetiske frem og tilbage, og drev paa Arbeidet.

*) Det høieste Punkt af Uruguaybjergene.

Efterhaanden som man nærmede sig Hovedbygningen, astog Larmen. Alt var stille i dens Nærhed. De Negerere, som arbejdede indenfor Stakitværket, der skilte Blomsterhaugen fra den øvrige Plantage, vare alle unge, smukke og særdeles reensligt klædte, de forrettede deres lette Gjerning taus og lydløs, som om de frygtede for at forstyrre Beboerne. Nerjaloussierne vare endnu trukne for Bygningens Vinduer, og med Undtagelse af en ung, glindsende, letfodet Negerinde, som af og til hoppede op eller ned af Trapperne, syntes Alt at være uddøet der.

Det var dog ikke Tilfældet. Iude i et stort Værelse, hvis Vinduer vendte ud mod Floden, laae en meget ung Pige, næsten et Barn, lænet tilbage paa en lav Divan, eller rettere en Art Loibank, der løb langs med de to Sider af Værelset, og var belagt med bløde Hynder af ostindisk Silketoi. Hun var kun halv paaflædt og indhyllet i en lys og viid Musselins Morgenskjole, hendes blottede Fødder vare stukne i et Par smaae, særdeles fine og lyse Saffians Morgensko. Lidt nedenfor hende laae en anden ung Dame og paa den modsatte Side endnu to, disse Sidste vare Creolinder. Alle i den dybeste Regligé og mageligt hvilende, i yppige og ugeneerte Stillingen. Ved den Førstnævntes Hoved sad en Nestispige paa Hug, og tilviftede hende Kjølning med en Hjervifte. Noogle andre Negerinder vare beskæftigede ved et chineesisk, rødt lakeret Bord, med at skjænke The, som blev præsenteret i smaae forgyldte Kopper. Negerinderne vare unge, rante og klædte i hvidt Musselin, deres nøgne

Arme og Hals vare prydede med en Sølvring eller smaae Koralkjæder. Bærelset selv, hvori disse Damer tilbragte de første Morgentimer, i en lad, halvslumrende No, uden nogen synderlig Samtale, var, som sagt, stort, rummeligt, og udstyret med en overordentlig Pragt og Luxus. Gulbet skjultes af en fin, kunstigslettet Matte af Vinse. I en Nische skintede man, indenfor et skjodesløst nedtrukket Gardin, et nylig forladt Leie, paa hvis Fodstykke der var anbragt et Speil. Dette Leie var omhyllet med et Fluenæt af fint Gaze. Udenfor Sengen laae et overmaade stort, plettet Skind, af den indianste Kongetiger. Vinduerne vare oplukkede, en behagelig Kjøling strømmede ind fra Søen. Istedet for Døre hængte der store, tykke damascerede Tæpper for Bærelsets Indgange, oventil fastgjorte i Løberinge. Paa en Consol brændte en lille Alabastrampe, af samme Form som de i den senere Tid fundne etrusiske, fyldt med en fin Olie, der udbredte en stærk aromatisk Duft.

Efter en længe uafbrudt Længsel, reiste den yngste af Damerne, et Barn paa 11 eller 12 Aar, sig op paa sit Leie, og vinkede ved en stiltiende Bevægelse med Haanden paa en af Negerinderne.

„Hvorfor synger han ikke idag, denne Benjo!“ spurgte hun.

„Mazza har forbudt ham det,“ svarede Slavinden, — „piste Benjo naar han synger.“

„Hvorledes tør Fogden forbyde det?“ udbrod den unge Dame fortørnet. „Gaa! — seg ham op, sig til ham, at han strax skal synges, hver Dag, jeg vil have

det, hans Sang morer mig." — Slavinden forsvandt bag Dorteppet.

„Hvem er Benjo?“ spurgte Damen, der laae hende nærmest.

„Min Elsker,“ svarede den unge Pige, ganske alvorligt, og vedblev, uden at agte de Andres Ratter: „Jeg befriede ham en Aften fra at blive pisket; da han takkede mig, tilstod han ganske ugeneert, at han havde elsket mig fra det første Dieblif han kom her paa Plantagen.“

„Og Du Ninon?“ raabte de Andre leende.

„Jeg gav ham Opsyn med mine Blomster; siden den Tid seer han mig daglig, passer mine Fugle, fylder Blomstervaserne herinde i Bærelserne, og behøver ikke længer at snige sig efter mig, naar jeg om Aftenen spadserer i Plantagen, saaledes som han tidligere gjorde.“

„Er Benjo smuk?“ spurgte den yngste Creolinde, med et vellystigt Blik.

„Jeg har ikke lagt Mærke dertil,“ var Ninons Svar, „han ligner alle de øvrige Kongonegere.“

„Dit Lod er misundelsesværdigt, min smukke Beninde; Du skaber Elskere og Fortvivlede overalt. — Appropos! skulle vi ikke idag besøge Herr Brown nede i Riisplantagen? Du har lovet os, at vi maatte see denne smukke Ulykkelige.“ Dette Forslag vakte de Øvriges levende Bisfald, den unge Dame gav smilende sit Samtykke, og efterat de vare blevne enige om at benytte Morgentimerne til Reisen, førend Heden blev alt for trykkende, sendte Ninon en Negerinde bort, for at besørge de nødvendige Forberedelser, og lod et Bud gaae ifor-

veien ned til Plantagen for at melde deres Ankomst. Derpaa reiste hun sig, Slavinderne fulgte hende, Ninon forlod Salen og begav sig til sit Badeværelse, et lille, firkantet Gemak, hvis Gulv var belagt med store hvide Fliser af cararisk Marmor, udstyret omtrent i samme Smag, og med en lignende Luxus, som det hun nylig havde forladt.

Paa denne Plantage havde Comtesse Ninon tilbragt sin Barndom. I sit tolvte Aar var hun uindskrænket Herskerinde over alle disse Herligheder. En Skare af Slavinder vogtede hendes Fjed, opfyldte ethvert af hendes Luner; her svandt den første Periode af hendes Liv, Aar, hvori hun aldrig havde yttret et uopfyldt Dnske, aldrig kjendt en Sorg, eller havt Anelse om, at Verden kunde byde hende Andet end Lykke. Det uafhængige østerlandske Liv, i hvilket hun var bleven opdraget, havde her udviklet Spiren til alle de Egenheder i hendes Character, som senere gjorde sig gjeldende, og som hverken Tid, eller et forandret Opholdssted nogensinde formaaede at tvinge ind i det sociale Forholds Snorliv. Hendes Godmodighed, uidentvivel ogsaa hendes uhyre Rigdom, havde bestandig skabt en Skare af Veninder, det yppige, magelige og forfinede Liv, som Plantagen indbød til, hidkaldte jevnlige Besøg. Hendes Bolig var det almindelige Samlingssted for de rige Plantageeieres Døttre, og blandt alle disse Sydens glødende Børn udøvede Ninon, som efter en stiltiende Overeenskomst, et uomtvisteligt Herredømme, hendes Klædning var Gjenstand for deres Efterligning, hendes Værelser og Meubler ligesaa,

hendes Mening var den afgjørende, og hendes Smag blev raadspurgt i Tvivlstilfælde.

Hele denne store Bygnings nederste Etage var allerede i Faderens Tid indrettet til hende, med alle de Bequemmeligheder og Bizarrier, som den meest forfinede Smag kunde udtænke. Bygningens anden Etage beboedes efter Grevens Død af hans Broder, til hvem Ninon havde overladt Plantagens Bestyrelse. Denne Herre lærer man tilstrækkelig at kjende af det Følgende; jeg vil blot her i Korthed bemærke, at paa Plantagen syntes Gjerrighed at være et Hovedtræk i hans Character. Den gif endog saa vidt, at han ikke kunde beqvemme sig til, at antage en eneste mandlig Slave til sin Dypartning. Istedet derfor bestod hans Tjenerskab blot af Negerinder. Puur Sparksomhed naturligviis, da disse ikke kunde benyttes til saa strængt et Arbeide, eller gjøre saamegen Gavn i Plantagen som Negerne. Alle disse Negerinder vare unge og smukke, og bleve ikke sjældent omskiftede med nye.

Ninon og hendes Selskab beredte sig imidlertid til at besøge Riisplantagen, hvor den omtalte Brown var ansat som Dpsynsmand. Hun havde besluttet, at gjøre Reisen nedad Floden, for at undgaae den trykkelige Hedes Besværligheder. En nydelig Baad, hvis Agterdeel var forsynet med et hvidt, udtunget Solseil, ventede dem ved Bredden. Ninon og de tre Beninder steg ned i den, og toge Plads paa de bløde Hynder, hvormed Lofterne og Pligten vare belagte. Fire Slaver roede dem, og den lette Baad gled hurtig hen over den speilglatte Flod.

En mild Vind, blandet med Bellugt af de paa Bredden plantede Jasminer, Aloe og Tubroser, strømmede dem imøde, smaae Flokke af tyrkiske Vender dukkede frem omkring Baaden, og vendte deres store, røde, toppede Hoveder forundret om efter de Seilende. Negeren Benjo, som Ninon om Morgenen havde omtalt til sine Veninder, var den ene af de Noende. Han sad paa den nærmeste Lofte, foran de fire Damer, og hans store runde Dine stirrede med et ubeskriveligt Udtryk af Tilfredshed paa den smukke Gruppe. Hans Ansigt var smilende som en Baarsel, og af og til bevægede Læberne sig, som om han talte med sig selv. Ninon gjorde sine Veninder opmærksomme paa ham. Den Sorte mærkede det, endskjendt deres Sprog var ham fremmed; men han rettede sin ranke Skikkelse høiere i Veiret, og trak paa Aaren med større Gratie. Ninon lod ham fortælle Grunden, hvorfor hun ikke havde hørt hans Sange i de sidste Dage, og efterat Benjo vidtloftig havde udbredt sig over Fogdens Strængighed, bad hun ham synge. Den Yngste af Creolinderne, der sad ham nærmest, syntes at føle Interesse for den smukke Neger, hendes sorte Dine hvilede faste og gjennemtrængende paa ham medens han sang, hun lænede sig tilbage paa Hyndet, og underholdt sig i en hvistende Tone med Ninon; ved denne Bevægelse kom hendes Fod til at røre ved Benjos, hun syntes ikke at mærke det, men lod den blive i samme Stilling, hvilende ovenpaa Negerens. Dette bragte ham aldeles ud af Fatning; hans Stemme zittrede, hans Aaretag bleve uregelmæssige, hans glødende Dine stirrede uafbrudt ned

paa den lille Fod, der skjult af en lys Silkestøvle, og saa blod og elastisk, som et halvvovent Barns, hvilede paa ham. Hans Kinder bleve mørkere, hans Dine gnistrede som en vild Tigerkat, hans nøgne Bryst bevægede sig i korte Mellemrum, og paa alle disse Benjos Bevægelser dvælede den unge Creolindes lidenskabelige Blik, medens hun, i en skjodesløs Stilling, laae udstrakt foran ham, paa Silkehunderne. Baadens Ankomst til Riisplantagen befriede endelig Benjo fra hans Dvaler. Brown ventede dem ved Landingsstedet. Nysgjerrige betragtede de tre Damer denne smukke, blege Mand, hvis mørke, fyrige Dine uafbrudt syntes at være fasthæftede til Ninon. I dette lange, talende Blik, hvormed han betragtede hende, affpeilede sig en sydlanskt Lidenkskab, i hele dens Styrke og med al dens Fortvivlelse. Ninon hilste ham venligt og utvungen. I hendes Opførsel mod Brown, laae der maaskee noget Frit, men tillige en saa ædel Værdighed, at den maatte forekomme Enhver forunderlig, som ikke erindrede, at det tropiske Clima ikke blot hurtig modner Frugt og Blomster, men ogsaa det menneskelige Hjerter, med alle dets Følelser og Længsler. Brown forte Damerne til en Bærestol, og fulgte efter dem op til Plantagen. Skjøndt han kun havde haft kort Tid til at forberede sig paa Ninons Komme, var dog Alt indrettet til hendes Modtagelse, som til en Fest. Veien fra Landingsstedet op til Villaen, var bestrøet med Blomster; friske, nylig plukkede Strandse hangte over Indgangen, hvor hendes sædvanlige qvindelige Opmærksomhed ventede hende. Paa Trappen, der forte op til

Villaen, og hvis Trin vare dannede af japanſke Porcelainsſkiver, ſtode ſtore Vaſer, fyldte med Ninons Yndlingsblomſter; en omhyggelig, en kjærlighedsfuld Smag havde ordnet Alt. Browns Anſigt var et af diſſe blege, ſorgmodige, over hvilke Smerten har udbredt ſit ſtereotypherede Præg; hans Blik forenede det Udtryk af Melancholie og Videndſkab, ſom Qvinden i Almindelighed føler ſig tiltrukken af. Man ſaae et ydre Spor af de Kampe, ſom hans Indre havde gennemlevet, og at den Videndſkab, der beherrſkede det, vilde blive hans Overmand, og bøie ham til Jorden. Det var denne forſte Kjærlighed, ſaa ofte, og med ſaamegen Grund beſpottet af alle diſſe vor Tids vittige Helte, hvis Følelſe er en Drivhuusplante, der allerede ſtyder Blomſter, medens de ſtave Ubeceen igjennem. Der gives imidlertid intet Udlere og Skjonnere end vor forſte Kjærlighed; den ligner Lynglimtet for en Kornmark, er reen, ſom vor forſte Stræben efter Sandhed, ſom vor forſte Følelſe for Naturen. Menneſket bliver, ligesom Grækeren, forſt regeret af Guder, ſiden af Menneſker; Idealet iler foran Virkeligheden, ſom ved Planten daphne mezereum, Blomſten førend Bladene. Denne Villa, hvori Ninon nu beſandt ſig, var hendes Yndlingsſted. Her opholdt hun ſig ſædvanlig den meſte Tid af Sommeren, hvad enten nu den paradifiſke Ynde, den Ro og Fred, ſom hvilede over Egnen, var Aarſag deri, eller fordi de jevnlige Selſkaber og Bachanalier, hendes Onkel og hans Selſkab feirede, generede hende. Man kunde ikke heller tænke ſig noget Skjonnere, end denne lille Bolig, udvendig halv-

skjult af Palmetræer, mellem hvilke Tusinder af smaae, gule Riisfugle og guldfarvede Papegoier legede, nedensfor hvilken den klare Flod slyngede sit glindsende Belte. Indvendig var Alt indrettet med en Pragt og Elegance, der i første Dieblif blændede Diet. Disse to smaae Gemaaker, hvoraf Villæen bestod, syntes snarere at være Birkningen af en Fæes Tryllestav, end et Bærk af Menneskehænder. Ninons Dagligværelse var tapetseret med hvidt Atlask, lave østerlandske Divaner løb langs med Bæggene, paa hvilke der hængte Billeder af Fjer, som spillede i tusinde Farver, hvergang en Solstraale kastede sit Lys paa dem.*) Meublerne i dette Værelse vare af Accajoutræ, indlagte med Ibenholts og Perlemoer; fortsagt, Alt stod her i en ubeskrivelig henrykkende Harmonie, Værelset og dets unge Eierinde. Ninon og hendes Beninder traadte ind i dette halvmørke Cabinet; hendes Sybord stod endnu paa samme Sted, som da hun sidst havde forladt det; friske, spraglede Blomster fyldte Karrene, hendes Fugle sang, og syntes at hilse hende; en lille lysgrøn Papegoie spadserede gravitetisk hen over Gulvtæppet, entrede derpaa behændig op ad Ninons Kjole, for at indtage sin vante Plads paa hendes Skulder, og medens hun, med et venligt Blik, takkede Brown for den Opmærksomhed og Omhu, hvormed han havde

*) Indianerne have bragt denne Kunst til en sjelden Fuldkommenhed; de sammensætte Landskaber, Bygninger, Træer og Fugle af Fjer. Man seer et Beviis herpaa i disse eftergjorte Blomster, som nu begynde at blive almindelige hos os, og som forfærdiges i Nonneklosterne paa St. Domingo, Savanna, o. fl. St.

ordnet eller vedligeholdt Alt, beundrede Beninderne deels det elegante Bærelse, deels den smukke, blege Mand, der stod for dem. Udenfor larmede Slaverne; disse dybe Strubetoner, lige skrækelige, hvad enten de udstødes i Glæde eller i Raseri, lode overalt.

„De har givet dem Frihed idag?“ spurgte Ninon, idet hun gennem Korjaloussierne saae ud paa den mørke Mængde. „Ja!“ svarede Brown. „Jeg vilde have, at Deres Ankomst ikke blot skulde være en Festdag for en Enkelt. De kalde paa Dem Comtesse, de længes efter at see Dem.“

„Jeg er lidt træt efter Reisen,“ svarede hun smilende. „Jaften derimod ville vi spadserere sammen i Plantagen. De skal vise mig omkring, og fortælle mig om de Forandringer De har foretaget den lange Tid jeg har tilbragt oppe i Padang.“—Ninon forestillede ham derpaa sine Beninder. „Disse have lovet at komme her,“ sagde hun, „naar jeg til Efteraaret reiser til Europa, de ville besøge Dem medens jeg er borte, spadserere med Dem, og indtage min Plads i min Fraværelse.“ Brown takkede, men der laae noget Smerteligt i det Smil, der ledsagede hans Ord, som vidnede om, hvorlidet Ninos Beninder vilde være istand til at udfylde hendes Plads for ham.

Middag var kommen. Solens brændende Straaler gløbede med en fortærende Kraft, sugede Saften af Planter og Bærter, hvis lave Straae vissent og guult bøiede sig ned mod Jorden. Ingen Fugl lod sin Stemme høre, ingen Luftning bevægede Træerne, mellem hvis

saftfulde Blade Edderkoppernes glindsende Spind spillede i Sollyset, i alle Regnbuens Farver; en graalig Laage skjulte Toppen af Uruguay. Den rædsomme Hede tvang alle Levende til en stille, døsig Taushed, Muskitoerne undtagen, som med en dump Snurren sværmede omkring mellem Træerne. Negerne søgte Skygge under Buske, i Hytterne, eller svømmede omkring paa Floden. Inde i Villaen var ogsaa Alt roligt og stille; man hørte ikke længer nogen Samtale, eller den overgivne Ratter af Creolinderne, disse fyrige Dvinder, hvis Blod er Ild, hvis Hjerters Pulsesslag er Kjærlighed, Lidenstabs, vild, glødende, som Solen under hvilken de fødtes. Mageligt udstrakte og halvt afflædte holdt de deres Sjest, hver i sin Hængematte, i det inderste Bærelse, gyngede af halvsøvnige Negerinder. Inde i Dagligværelset hvilte Ninon paa en Divan, blot iført en aaben viid Overkjole af tyndt Musselin. En ung Slavinde sad ved hendes Hoved, og tilbiftede hende Kjølning, en Anden, der nylig havde spillet for hende, var falden i Sovn med Mandolinen i Armen.

Den almindelige dødlignende Stilheds, som herskede overalt, blev paa engang afbrudt, idet en Negerdreng aandelos styrtede op af Villaens Trapper. Uden at lade sig holde tilbage af Dørvogtersten, aabnede han Glasdøren, og stod i Bærelset hos Comtessen. Ninon vaagnede ved Larmen. Da hun saae Negerdrengen, svøbte hun sig tættere ind i Gevandtet og spurgte ham, i en stræng og opbragt Tone, hvad han vilde. Drengen kastede sig skjælvende ned for hende, og fortalte grædende

at Fogden havde dømt hans Fader til at piskes denne Aften,*) fordi den Gamle, der var syg og affrættet, ikke havde kunnet udføre det ham paalagte Arbejde. Han bad Comtesse'n at frelse ham. Medens Drengen talede, forsvandt Ninons Brede, hendes mørke Dine antog atter deres sædvanlige godmodige Udtryk, hun lod sig fortælle alle Omstændigheder af den unge Neger, og befalede ham derpaa at sige Fogden, at den Gamles Straf skulde opsættes til hendes Tilbagekomst.

„Aa Lady!“ udbrod Drengen, „Fogden en slem Mand, han ikke tro mig, piske gamle Fader, han dø!“ Ninon smilede til disse naive Udbrud, lod en Slavinde bringe Skrivertoi, og skrev nogle Linier til Greven, som hun forseglede og leverede Drengen. Denne modtog Biletten med et Jubelskrig; knælede for hende, kysede hendes Fod og styrtede derpaa ligesaa hovedfulds ud af Bærelset som han var kommen. Ninon sank atter tilbage i Divanens Hynder og fortsatte den afbrudte Sjesta.

Om Aftenen spadserede hun med Brown og de tre Beninder i Plantagen, igjennem Alleer af Mandel- og Palmetræer, hvis Gange bestode af Grønsvær, saa fin og blød, som den Fod for hvilken de vare bestemte. Nu herskede der Larm og Munterhed Allevegne. Re-

*) Slaverne paa Plantagerne bleve før Emancipationen, i Regelen straffede hver Aften, i Nærværelse af Planteuren. Fogderne opstillede de Døgne eller Forsømmelige, og disse bandtes da til en Pæl, og piskedes af to Blanke, indtil Herren fandt Straffen tilstrækkelig, og gav Tegn til Ophold.

gerne jublede, Ninons Ankomst var Betsignelse for dem. Alle disse Menneſker, hvis Skjæbne vare afhængige af dette Barns Forgodtbefindende og Luner, viſte hende en Grefrygt, en Tilbedeſe, der grændſede til Afguderi. Da hun endelig beredte ſig til Afreiſen, kaldte hun Brown op til ſig i Villaen, og talede længe i Genrum med ham; hvad Gjenſtanden var for deres Samtale, blev en Hemmelighed. Medens Ninon, ſtøttende ſig til hans Arm, gik ned til Baaden, ſaae hendes Beninder, at hun var bevæget, og at hun af og til betragtede ham med et deeltagende, veemodigt Blik. Da de ſtege i Baaden bød hun ham Haanden, han trykte den taus til ſine Læber og blev ſtaaende, ubevægelig ſom Loths Huſtræ ved Svovlregnen i Sodoma, ſaalænge han kunde ſe et lille Glimt af det lette Fartoi, der oplyſt med chineſiſke Lamper af couleur t Silketoi, langſomt og jævnt, ſom Maanen paa en ſkyfri Vinterhimmel, gled hen over Vandfladen, og endelig forſvandt for hans Blik bag en Odde, fulgt af Regernes gjentagne Glædeſſrig.

Ninon laae længe taus og alvorlig henſtraft paa Hynderne, ſtirrende ud i Søen. Den ſtakkels Benjo ſad atter paa Toften ligeoverfor hende, og den lille Creolinde begyndte igjen at plage den Ulykkelige. Da hun endelig ſyntes kjed deraf, vendte hun ſig til Comteſſen, boiede ſig over mod hende, og lagde ſin bløde Haand paa Ninons Pande. „Maa jeg være Tolk for Tanken, ſom i dette Dieblik bevæger ſig indenfor denne hvide Pande?“ hviſtede hun, med en halvsagte Stemme.

„Og hvorledes vilde Du vel tolke den. Inis?“ spurgte Ninon smilende. „Saaledes, at den fortalte Dig, at Du elsker Brown; ikkesandt Ninon?“

„Du tager feil, min kjære Veninde!“ yttrede Comtessefen, med en Betoning og med et Alvor, der afviste enhver yderligere Bemærkning i denne Retning. „Seg elsker ham ikke, og har aldrig elsket ham.“ — Med disse Ord svøbte hun sig tættere ind i sit Shawl, og hensesant i den forrige Laushed.

Det Første der mødte hendes Blik, da hun steg i Land, var en Mængde Slaver, forsamlede ved Flodbredden omkring et Ligg, hvis Mund, Næse og Dine, de under Sange, Dans og hæftige Gesticulationer tilklinede med Mudder.*) Hun kaldte paa Benjo, for ved ham at erfare Aarsagen hertil, men endnu førend denne kunde svare, styrtede den samme Negerdreng, som om Eftermiddagen havde afbrudt hendes Sjesta, hen imod hende, og fortalte, med en Stemme afbrudt af Graad og Klageskrig, at Greven havde befalet Fogden, uagtet han havde modtaget Ninons Brev, at lade den gamle Neger pidste. Da Oldingen blev løst fra Pælen, sank han sammen og døde faa Timer efter. Ninon var blevet bleg medens den unge Neger talte, hendes sammentrukne Dienbryn og Læber tilkjendegave tydelig den

*) Ikke alene Døde, men selv de, der lide af uhelbredelige Sygdomme, ja levende Oldinger, tilklistre de Indsødte paa Sumatra o. fl. St. saaledes Dine, Næse og Mund med Mudder, og henlægge dem derpaa ved Flodbredden, hvor de enten blive et Offer for Rovdyr eller bortstyldes af Vandet.

Harme hun følte over det Skeete; men hun forlod Stedet uden at svare paa Drengens Klager, og ilede hurtig op til Bygningen, fulgt af sine Veninder.

Fra den øverste Etage, hvor Greven boede, lød en forvirret Stoi af Latter og Sang, Vinduerne stode aabne, et Lyshav strømmede ud derfra. Hain holdt denne Aften et stort Bachanal i Forening med nogle Benner fra de omkringliggende Plantager. Saasnart Ninon var kommen i sine Bærelser, og Slavinderne havde befriet hende fra Reisedragten, sendte hun En af dem op til Greven, og lod ham bede, at komme ned til hende. Hvad enten det nu var fordi han anede Grunden, og frygtede for det første Udbrud af den unge Dames Bredde, eller fordi han netop befandt sig i en saadan Tilstand, at han ikke godt kunde komme, lod han Budet bede sig undskyldt denne Aften, men lovede derimod at møde næste Morgen. Ninon sendte imidlertid nok engang Bud op til ham, og dennegang vendte Slavinden tilbage, fulgt af Hans Excellence. Idet han fremstillede sig, afgav han nok et Bæviis for Urigtigheden af den gamle Sætning, at Vinen løber til Hovedet; hos ham var det tydeligt at see, at den var løben i Venene; thi disse vare i en uafladelig slingrende og vakkende Bevægelse, medens derimod Hovedet sad stift og ubevægeligt, som paa en Etage, mellem Skuldrene. Der var Ingen nærværende i det Bærelse hvori Ninon modtog ham, uden han og hende, deres Samtale blev fra hans Side ført temmelig høirostet, og endskjøndt de tre Veninder vare meget nysgjerrige efter at vide

hvad der forhandlede, saa fattede de dog ikke Andet, end at Ninon endelig, i en opbragt, foragtende Betoning, bad ham bortfjerne sig. Hvorpaa Greven vendte tilbage til sine Gæster.

Men næste Morgen gik en Slave med et Brev fra Comtesse'n til den hollandske Præsident i Padang, hvis Gemalinde var Ninons Tante, og fjorten Dage senere forlod Grev Hain Plantagen, for at indstibe sig paa en dansk Brig, der gik til Kjøbenhavn. I hans Sted blev Brown indsat til Bestyrer af alle Comtesse's vidtloftige Besiddelser; og da hun det følgende Efteraar reiste til Danmark, gav hun ham uindskrænket Fuldmagt til, under hendes Fraværelse, at foretage Alt hvad han fandt for godt, med Hensyn til Forvaltningens indre Deconomie. — Saaledes ender her denne Dag paa Sumatra, der, hvor episodisk den maaskee i første Dieblif forekommer, dog paa det noieste staaer i Forbindelse med de øvrige Begivenheder.

IV.

Livet i Hovedstaden.

„Til Aander talte jeg, mig svared' Kroppe,
Og Latter davede min Beemodssang.“

G.

Men hvad skader det? Frostornet der vil have sig iveiret bærer Kraften dertil i sig selv. Spiren af et Agern kan staae imellem Ukrudt, Kæller og Bulme; den

synes lille og uanseelig, og skjules af disse, men den skyder omsider iveiret, høiere, bestandig høiere; hvad skader det da, at den en Tidlang blev fordunklet og overstygget af Ukrudtet? — I disse Linier har jeg igrunden fortalt min hele Historie.

Johan var kommen til Kjøbenhavn, var bleven Student, og deeltog nu med et aabent Hjerte og et aabent Die i alle de tillokkende Adspredelser, som Hovedstaden, i et saa rigeligt Maal, tilbyder enhver Fremmed. Ved en anbefaling fra Pastor Berner, var han bleven optagen i Baron Eßingers Hus. Det Nabne, Naturlige og Driftige i hans Character, behagede, Eßinger forestillede ham som sin Protegée i alle de Kredse han kom, og Johan gjorde hvad man kalder Lykke i Selskaberne. Han var sikker paa at kunne behage Enhver, som han brød sig om, men han brød sig ikke om at behage Enhver, som han kunde; han var imposant uden Anmasselse, fri uden at være paatrængende, interessant uden at gjøre Fordring derpaa, og saaledes fandt han sig særdeles tilfreds ved sit Ophold her, som begyndte under disse heldige Auspicier.

Det er en af Mange antaget Mening, som endog saa Bulwer flere Gange har udtalt, at den ægte fine Tone, denne Elasticitet i Handling, Ord og Bevægelser, denne Tournure og Letthed i at undgaae enhver Klippe i Selskabslivets Hav, maa være medfødt, og at ligesom „poetæ nascuntur” saaledes ogsaa ingenui nascuntur. Maa skee dog at den Overvægt, som visse Hjerteserfaringer giver den Unge, alligevel er et langt bedre Credi-

tiv for en god Tone, end Fødselens. Kundskab til os selv og til vore Omgivelser, giver enhver Handling et Præg af Sikkerhed, en fastere Holdning; medens derimod Ubekjendtskab med Tilboieligheder og Følelser, gjør Manden eenfoldig ligeoverfor Qvinden. — Disse Erfaringer erhvervede Johan sig snart; hans Character var fyrig og varm; hidtil havde det blot været hans egen Moralitet, der forhindrede ham i at kjende Andres. Pastor Berners Lærdomme havde slaaet Rødder i det dybeste af hans Sjæl, den Stilheden, hvori han fra Barndommen opvokrede, var ikke heller bleven uden Frugter. Gensomheden er Grundsætningernes Tid, det larmende Liv derimod blot Handlingernes. Han var opvokset og modnet langsomt; det er bestandig den svageste Stamme i Skoven, der hurtigst skyder frem. Egen udvikler sig langsommere, end alle de øvrige Træer, den faaer sine Blade senest, men beholder dem ogsaa længst.

Baronesse Essinger, i hvis Huus han snart blev en daglig Gjæst, var en Dame, om hvem man maatte lade det være usagt, hvad enten hendes Moralitet var størst, eller Lysten til at miste den. Hun antog sig Johan med en næsten moderlig Omhed, og hertil kunde hun jo have mange Grunde, uden at en eneste af dem behøvede at mislydes. For det Første var det unge Menneske blevet hende varmt anbefalet, for det Andet trængte han ligesom enhver Anden, der begynder sit Curfus i Selstabsalene, til en Støtte, og Baronessen var bekjendt som en Dame, der paa Grund af sin Stilling o. s. v. kunde yde den bedste Støtte i denne Henseende;

for det Tredie kunde hun jo finde en fjerde og femte Grund i Johans smukke Ydre, thi Baronessen var tillige bekjendt som en Dame, hvis Kjærlighed indbefattede alle store og skjonne Gjenstande, Kjærlighed til Kunst og Videnskaber, Kjærlighed for det Moderne og Smukke, og for smukke og moderne Herrer. Det første havde Naturen allerede gjort ham til, det Sidste vilde Baronessen gjøre ham til. Som sagt, Johan fandt paa denne Maade hvor han kom, en banet Bei, Lykken syntes at smile ham imøde overalt; han troede paa Dagen, fordi han endnu ikke havde kjendt Natten, ingen Følelse af Utilfredshed, ingen bitter eller piinlig Erindring var endnu dukket frem i hans Sjæl, ingen Erkjendelse af det Tomme, bag Bogguldet af alle disse Glæder, som smilede til ham, var endnu opvaagnet, og hvis han end i et enkelt Moment allerede dengang begyndte at ane det, saa har dog den Unge bestandigt et friskt Hav af nye Nydelser til at drukne saadanne Fostere af Helvede i; derfor er det smukt at være ung, det er stort, det er herligt. Gif blot ikke den klareste Sol ned i Mørke; bredte blot ikke Vinteren sit Lagen over alle Sommerens skjonne Blomster, var der blot ingen Nat for Livet, ingen Alderdom for den Unge!

At dette Liv i høi Grad maatte afficere et Menneske som Johan, er naturligt, at han berigede sin Forstand med Kundskaber, som han indhøstede paa denne Mark, var en rimelig Følge, ligesom ogsaa, at han ikke var blind for mangent piquant Forhold, der tilbød sig for ham. Bore sociale Forholds Tvang og Selstabskredsenes

Kjædelighed føre saadanne Forhold med sig, det er rimeligt, at man søger sin Regres, hvor den tilbyder sig. Johan var imidlertid endnu tilsyneladende i den Periode, hvori Hjertet ligner en Port, igjennem hvilken man baade fører ind og ud, men sjelden opholder sig i, eller hvori det ligner Boret, der lader sig forme i hvilken som helst Skikkelse, eller Jatrofa, hvori det ene Indtryk sletter det andet ud, eller endelig, hvori Hjertet ligner et Hav, hvis ene Bølge fordrives og tilintetgøres af den anden, uden der dog tilsidst bliver noget Spor tilbage af Begge. Desuagtet er det denne Periode, vi senere stirre hen paa, som vor Tilværelses Glands punkt; som vi ønske tilbage, baade med Hensyn til vore Følelsers Friskhed og Reenhed. Menneket føler bestandig den smukkeste Kjærlighed, naar han ikke forstaaer den, han forstaaer den, naar han ikke længer kan føle den.

I disse Selskabskredse, hørte Johan meget ofte Comtesse Ninon omtale, uden at han dog hidtil havde seet hende. Man fortalte Meget om denne Dames aparte Liv, og hendes Frihed i Ord og Handlinger. Hun boede, i en af Byens Hovedgader, en heel Etage, der allerede førend hendes Ankomst var bleven indrettet for hende, med hele denne orientalske Luxus og Elegance, som vi have seet i hendes Besiddelser paa Sumatra. Herrene vare udtømmelige i deres Roes over hende. Hvor hun befandt sig, syntes Alles Hylsning kun at gjælde hende. Der laae saamegen Ild, saamange Løfter i hendes sorte, brændende Dine, at man derover glemte ethvert lille Brud paa det Conventiønelle, og snarere

ansaae det Afvigende og Originale i hendes Opførsel for en ny, smuk Regel, end søgte at afmaale den efter de allerede bestaaende. Maaskee var det dog ikke blot denne Dames Skjonhed, der havde noget saa overordentligt Tiltrækkende ved sig, men tillige den Holdning, den Maade, hvormed hun sagde og gjorde Alt. Hendes paradore Meninger morede, fordi de bleve aandrigt fremsatte, og med et Liv, en Munterhed, som fortryllede; dertil kom endnu, at Comtesse'n gav hyppige og fyrstelige Selskaber. De Herrer, som havde Afgang til disse, vare alle indtagne af hende, isærdeleshed fordi denne unge Skjonne, med en forunderlig Sikkerhed, forstod at opretholde den Stilling, hun engang havde antaget, uden at lade sig afficere af de Hylldninger og Viraks-offre, der uafbrudt nedlagdes paa hendes Altar. Enhver holdt sig for den Begunstigede, selv ikke det meest agtpaagivende Die kunde opdage nogen enkelt Foretrukken. Derfor fandt man Comtesse'n nydelig, derfor udgik bestandig fra hendes Fester, ligesaa mange mandlige Lovtalere, som Deeltagere. Damerne derimod havde Meget at udsætte paa hende, ikke blot fordi Ninon var elegantere end de, eller hendes Juveler kostbarere, men fordi Absolutismen intetsteds paa Jorden er mere forhadet end i Skjonhedens Rige, og Comtesse'n havde, siden hendes Ankomst, usurperet en Eneret, der jo mere den blev anerkjendt, var destostorre Gjenstand for Opposition. Ogsaa er Nvindens Stilling indcirklet af saadanne Former og Forhold, som hun hverken selv tør gaae ud over, eller med Rolighed seer paa, at Andre af hendes Kjon

prøve paa at overtræde. Vi lykkelige Mand, som tildeels have dannet denne Peripherie, handle derimod ligesom undertiden Kongerne, der give Love for Andre og selv bryde dem hyppigst.

Hvad Johan angik, saa var han sikkert ikke den Egegyldigste, i de Dieblikke hvori Ninon blev omtalt, men han var taus; hvad han følte og tænkte om hende, erfarede aldrig noget Menneſke. Hidtil havde han for-gjæves søgt at komme i hendes Nærhed, blot at see hende, men bestandig havde et eller andet uforudſeet Tilfælde forhindret det. Endelig begyndte han at tvivle om, at det blot var Tilfældet, der modsatte sig hans Onſter.

Saaledes var der gaaet et Aar. Johan havde i den Tid beſtaaet begge Dele af anden Examen, uden Prolongation og Sygeattest. — Det Liv han bevægede sig i, havde hidtil forekommet ham nydelsesrigt og intereſſant. Hans Forventninger vare næsten i Alt blevene overtrufne. Han anede ikke, at den Tid han nu havde tilbragt i Hovedſtaden, ſenere vilde komme til at udgjøre et Glædespunkt af hans Tilværelſe; det var en Foraarsmorgen, hvis Himmel var reen og ſkyfri; det var et Hav, paa hvilket hans Baad under Sang og Jubel gled hen, i et jevnt og roligt Løb, uden at omtumles af Bølger eller Storme. Men alting forandres her paa Jorden. Paa Capitolium ſtod engang Brutus, nu ſynger en ſkaldet Munk paa dens Ruiner. — Stormene ſkulde komme.

En Forfatters Arbeidsværelſe ligner en Revüplads, hvori han ſelv ſidder, ſom en kongelig Majeſtæt, medens

Lanter, Følelser og Ideer regimentviis, eller efter det nye Reglement Brigadeviis, defilere forbi ham, ligesom Soldater. Igrunden kan man dog ikke sammenligne ham med en Konge, forsaavidt som alle hine frivillig gaae forbi en Forfatter; medens Soldaterne derimod udkommanderes forbi Kongerne. Grev Hain, vor Bekjendt fra Ninons Plantage, lignede ogsaa en Konge, — Ludvig den Fjortende, hvilsalig Ihukommelse — thi ligesom denne, ganske rolig kunde høre et heelt Land sukke, uden at agte derpaa, men derimod ikke taale at høre en Kvinde sukke, uden at troste hende efter bedste Evne, saaledes kunde Greven ganske rolig læse sine Fæstebønders Klager og Ansøgninger, fra det Gods han eiede i Sjælland, uden at agte derpaa eller bønhøre dem, hvorimod det Modsatte var Tilfældet med ham, under hans nuværende Ophold i Hovedstaden, idetmindste hvad Kvinden angik; tværtimod stod han til hende i omvendt proportionalt Forhold, og var den Søgende.

Denne Herre traf Johan ofte i de Selskaber, han besøgte. Uden nogensomhelst ydre Grund fra hans Side, havde der bestandig fundet et vist fjendtligt Forhold Sted mellem dem. Vi træffe saaledes undertiden sammen med Mennesker her i Verden, for hvilke vi, uden selv at kunne gjøre os Rede for Grunden, strax, i første Øieblik, føle en vis hemmelig Antipathi, som hverken Tid eller gjentagen Sammenkomst kan forandre. Dette, troer jeg, gjælder ikke blot om de almindelige Hverdagsstavinger; jo større, kraftigere og aandrigere to Mennesker ere, desmindre kunne de leve i Harmoni i hinandens

Nærhed. — Af Galhvepserne finder man aldrig to boende sammen paa et Algern, hvorimod man ofte træffer Tusinder af Utoi, og slige smaae Væsener, som kun tære paa Bladene, i den fredeligste Forening.

Hidtil havde Johan og Greven, som efter en fælleds stiltiende Overeenskomst, blot undveget hinanden; man fandt dem aldrig sammen ved eet Spillebord, Greven kunde frit yttre de ravgaleste Meninger, uden at Johan nogensinde bestred dem; de søgte enten at undgaae hinanden, saaledes at det dog ikke blev mærkelig eller paafaldende, eller hvor dette umuligt lod sig gjøre, antog de en kold og rolig Stilling ligeoverfor hinanden, idet de maaskee anede, at et Sammenstød vilde hidføre betydelige og indgribende Følger for Begge. Paa den Maade var der gaaet en Tid, da der paa engang indtraf Begivenheder, som endte dette Forhold; de stødte sammen, ligesom to Skyer, der efter længe at have samlet sig i Himmelrummet og truet med Regn, paa engang styrte mod hinanden, opløses og tilintetgjøres.

V.

En Sverdagshistorie.

Paa et Lagkammer i Adelgaden, boede en fattig Familie, som bestod af fire Personer, en Kone og tre Børn. Manden havde i sin Tid tjent som Soldat, senere tjent som Opvarter, og tilsidst tjent som Cadaver, paa

de chirurgiske Forelæsninger. Konen ernærede sig nu ved Bask; den ene af Sommerne raabte paa Gaden med Frugt, en voren Datter tjente sit Brød ved at sye Sække for Kræmmerne, hvortil hun fik Løbet leveret hjem, for under Arbeidet tillige at kunne pleie en lille, vanskabt Søster, medens Moderen om Dagen var fraværende. Bærelset, hvori denne Familie boede, var saa lille, at man, staaende midt paa Gulvet, kunde naae til de tre Bægge; den fjerde dannede et upanelet Tag, igjennem hvis Huller Solstraalerne om Sommeren, og om Vinteren skifteviis Sne, Blæst og Regn, til Trods for alle de Pjalter, hvormed man havde søgt at tilstoppe dem, uhindret trængte ind. Kaffelovnen i dette Bærelse tjente paa engang til Barmested og Skorsteen; i en Krog paa Gulvet, laae endeel Been og gamle Klude, tilsyneladende opsamlede af Gadestarnet, med hvilke Solnen drev en lille Extrahandel. Sengen, der var fælleds for hele Familien, bestod af en hullet Tangpose, over hvilken der var udbredt et gammelt pjaltet Teppe, Alting tilkjendegav den største menneskelige Armod. Imidlertid havde Skjæbnen, ligesom til Gjengjæld herfor, ved en af disse forunderlige Kapricer, vi saa ofte see den udøve, udstyret et af denne Families Medlemmer, den unge Syerske, med Fuldkommenheder og Fortrin, der fortjente en værdigere Plads og større Anerkjendelse, end de nøde. Christine var i sit 17de Aar en fuldendt Skjønhed, hendes Ansigt var et Cautionsbeviis paa Forskud hos enhver af de Kræmmere, hun arbeidede for, et Pant hos Spækhofer og Bager, ja selv hos Berten blev det accepteret,

naar hendes blide Stemme og bønlig Blik bad om Hens- stand med Leien. Vel havde allerede Savn og Nød bleg- get hendes Kinder, og præget et varendt Udtryk af Smerte omkring hendes Mund, ligesom ogsaa maaskee allerede plantet Spiren til en tidlig Henvisnen og Under- gang i hendes af Naturen zarte Constitution, men der laae noget saa ubestrikeligt reent Gømsfrueligt, og tillige noget saa Rørende i dette fine, veemodige Ansyns Udtryk, en Himmel af Haab og Tillid afprægede sig i disse mørkeblaae Dine, saa at Enhver folte sig tiltalt og hen- draget deraf. Hendes Figur var spæd, men i høieste Grad symmetrisk, hendes Fødder og Hænder smaae; den hele Skikkelse var saa ung og uskyldig, at hun syntes at tilhøre en ganske anden Sphære, end den, hvori hun befandt sig. Forgjæves havde Christine, ved Vinterens Begyndelse, søgt at raade Bod paa Familiens tiltagende Mangel, med forøget Flid. Nattevaagen, Sorg og Savn af de første Nødvendigheder, have Tænder, der graadig tære paa deres Dffer; Afkræftet og fortvivlet saae hun ethvert Forsøg at strande; den vanskabte Søster streg om Brød. Broderen kunde ikke længer skaffe Penge ved at sælge Frugt, Glendighed og Nød havde opslaaet sin Bolig paa dette lille Tagkammer i dens meest afkræf- kende Skikkelse.

Et Tilfælde syntes paa engang at ville forandre Alt. Christine var en Dag bleven sendt et Sted hen, for at aflevere noget Vask fra Moderen. Den Gamle pleiede ellers tilforn altid selv at besørge saadanne Erin- der, men havde i de sidste Dage ikke befundet sig vel og

maatte holde Sengen. Christine gif altsaa, og traf en aldrende Herre, til hvem hun afleverede sin Paffe og modtog Betaling derfor. Denne Herre, der havde et særdeles skarpt Blik for den Kummer og den Skjonhed, Christines Skikkelse viste, indlod sig naadigst i Samtale med den unge Pige, udsurgte hende om hendes Familieforhold, og Christine, for tillidsfuld, for aaben til at tro Andet, end at Belvillie ledede disse Spørgsmaal, indviede ham i hele hendes ublide Skjæbne. Herren syntes rørt, trykkede hende paa en skaansom og delicat Maade nogle Rigsdalerscedler i Haanden og lovede at ville besøge hendes Bolig, og saavidt han mægtede, raade Bod paa Alt hvad der fattedes hende. Den unge Pige var ikke istand til at takke; hendes blaae Dine betragtede med et overrasket og glindsende Blik den Edelmodige, hun greb hans Haand og trykkede den under en Indelig Graad til sine Læber. Den aldrende Herre kysfede hende gjentagne Gange, med en faderlig Belvillie, og lod hende derpaa gaae, med Lofte om at besøge hendes Familie endnu samme Dag. Han holdt ogsaa Ord, i Skumringen traadte han ind i den lille Stue, hvor han blev modtagen med Jubel og Taksigelse, baade af den sengeliggende Gamle og Bornene. Tilsyneladende særdeles rørt og bevæget, lod han sine Dine løbe omkring paa det frygtelige Billede af Nød, som overalt fremstillede sig for ham, indtil de endelig fandt et Dvælepunkt paa den rødrende Christine, der undseelig og forlegen var traadt tilbage i en Krog. Hun havde fort forinden den Fremmedes Ankomst, tildækket Moderen med sit store Kaste-

tørklæde og uden at erindre sig dette, førend hun saae den Kjendermine, med hvilken han beundrede hendes blottede, snehvide Hals og Nakke, hvis Former i Runding og Contour virkelig ogsaa kunde kappes med den liggende Psyche, søgte hun, med en uforklarlig Angest, at unddrage sig hans Blik, ved at skjule sig i Skyggen af Tag-
skraaning. Den aldrende Herre smilede godmodig, lovede Hjælp, og forlod Kammeret. Fra hiin Dag syntes endelig Ulykken at være bleven fjed af længer at gjøre denne stakkels Familie til Boldt for sine Luner. Den fremmede Herre viste sig som en frelsende Mand for dem, han gav dem Penge til at kjøbe de nødvendigste Meubler for, betalte den resterende Hunsleie, skaffede dem Arbeide og syntes i det Hele taget, at have gjort sig det til en Opgave, ved sine Belgjerninger at udlette ethvert Minde om den tidligere ublide Skjæbne, de havde sukket under. Aldrig havde Christine været saa smuk som nu, thi foruden det, at deres Belgjører paa den gavmildeste Maade udstyrede hende med Klæder og de øvrige Smaaafornødenheder, blomstrede nu atter Roserne paa hendes Kinder, med et Skjær, saa fiint og let, som det Aftensolen kaster paa en hvid Lilie; hendes Dine fik en friskere Glans, hun syntes at være høiere, mere smækker i disse nette Klæder, der fremhævede alle en god Figurs Fuldkommenheder. Sønnen, som tidligere havde solgt Frugt, var i Begyndelsen af denne Periode bleven Dyparter for nogle Herrer, senere syntes En af disse saa godt om ham, at han antog sig hans Underviisning, og da Drengen, Jonas hed han, var et livligt

opvakt Gemyt, og yttrede Lyst til Videnskaberne, læste han med ham og underholdt ham tildeels, for at han kunde faae de Kundskaber, der udfordredes til at tage Examen som Student. Forsaavidt var Alting meget godt. Huusbeboerne hos Madam Palmer, det var Basterkonens Navn, undrede sig over den Forandring, der i en saa paafaldende Grad, og i saa kort Tid, var foregaaet med hende. Naboerne gif til Vinduerne, naar de saae den smukke Christine komme forbi, Jungen kunde begribe, hvad det var for en Guldfugl, der havde lagt sit Æg i disse Ulykkeliges Rede. Det vieblikkelige Solskin af Lykke, lod imidlertid ikke til at ville vedblive bestandigt. Den friske Rødme, der nylig havde blomstret paa Christines Kinder, forsvandt igjen. Moderen fandt hende ofte grædende, og naar hun spurgte om Aarsagen, rystede den unge Pige blot med et smerteligt Smil paa Hovedet, men var ikke at formaae til at angive nogen Grund til hendes Sorg. Blot saameget lagde den Gamle Mærke til, at disse Anfald af en smertelig Stemning, bestandig syntes at komme, hvergang hun havde besorget et Grinde til eller fra deres Belgjører. Denne havde nemlig, paa Grund af tiltagende Belvillie for Christine, forlangt, at ingen Anden end hun maatte bringe og hente hans Vask, for at han jevnlig kunde forviise sig om hendes Velbefindende. Madam Palmer anede Intet, førend endelig Christine, der saaledes en Eftermiddag igjen var gaaet hen til ham, ligbleg styrtede ind i Bærelset og sank ned paa en Stol, medens hun under en frampagtig Graad udbød: „Jeg gaaer aldrig mere hen til dette Menneske.“

„Oh, Du fristens forbarmende Fader!“ skreg Moderen, „hvad gaaer der af Dig Barn, hvad fattes Du?“ Christine svarede ikke, hun løste Hatten og lænede sig med Hovedet til Stolryggen, og græd høit. „Men saa tal dog Barn! hvad er der iveien med Dig?“ — „O Gud!“ hvistede hun endelig hulkende, „jeg vilde ønske, at vi aldrig havde kjendt denne Herre; jeg troer ikke, at han mener det ærligt med os.“ — „Na, hvad er nu det for en Snak,“ svarede den Gamle. „Hvad skulde han vel mene Andet end Godt, da han kom herop til os, som en Gudsfader og hjalp os paa Benene i vor haarde Nød og Glende? Hvor falder Du paa den Idee, Christine?“ Moderen fik imidlertid ikke mere at vide, men det samme fik ogsaa Studenten at vide, der havde antaget sig Jonas. „Jeg troer han vil gjøre min Søster Fortred,“ tilføiede Drengen naiv, „for hun græd den hele Aften.“

Kort efter havde Madam Palmer igjen et Erinde til deres Belgjører, og vilde at Christine skulde besorge det; men hun undslog sig derfor, og foregav Ildebefindende, saa at Moderen selv blev nødt til at gaae. Da hun kom tilbage, udbrod hun i en vidtløftig Fortælling om hvor nedladende og deeltagende Herren havde været, hvor venlig han havde spurgt efter Christine, og at han havde lovet, da hun fortalte, at Christine ikke befandt sig vel, at see op til dem endnu samme Aften. Hvad Christine folte, medens Moderen fortalte dette, er vanskeligt at bestemme, blot saameget er vist, at hun paa ingen Maade lod til at dele dennes Henrykkelse. Om Aftenen

indsandt Herren sig, venlig og god som bestandig tilforn. Han spurgte Christine om hendes Befindende, spogede med hende, klappede hendes bløde, rødmende Kinder, og stak Moderen i Forbigaaende en lille, net Present af et Silketørklæde i Haanden. Christine syntes ikke at befinde sig vel i hans Nærhed, hendes Lemmer skjælvede, hun kunde ikke udholde den Fremmedes Blik. Blegthed og Rødme afverlede hvert Dieblif paa hendes Kinder, hun talte kun enkelte Ord og flere Gange formaaede hun neppe at undertrykke en lydelig Graad. Synlig tilfreds og lettet, saa hun ham endelig tage Afsted. Moderen fulgte ham ud paa Gangen, og lyste ham ned ad den temmelig steile Trappe. — „Seg vil antage, at det fjære Barn befunder sig bedre imorgen,“ udbrod han i en halv sagte Tone, „send hende saa kun ned til mig, saa skal jeg give Dem Anviisning paa den omtalte Favn Brænde; men lad hende komme selv, for at jeg kan see hvorledes hun har det.“ Moderen lovede det, og den Fremmede gik bort, fulgt af den gamle Kones Taksigelser.

Den næste Dag fandt et ubehageligt Optrin Sted i det lille Dvistskammer. Madame Palmer vilde absolut have, at Christine skulde tage sit Løi paa og gaae hen til Herren; men Datteren nægtede det paa det Bestemteste, forgjæves udtømte Moderen sig i Overtalelser, endelig tog hun sin Tilflugt til Bebreidelser og vilde tvinge hende til at gaae, Christine vægrede sig, græd, bad, men det var forgjæves, hun maatte adlyde, tog Hat og Tørklæde paa og gik. Da hun var kommen udenfor Døren udstødte hun et Skrig og faldt uden

Bevidsthed ned af den første Trappeaffats. Blodig og besvimet bar Moderen hende, ved Hjælp af de tililende Huusfolk, tilbage i Kammeret. Alt dette fortalte Jonnas grædende Studenten. Denne, der troede at ane ganske andre Hensigter i den fremmede Belgjorers hele Opførsel end Moderen, besluttede at gøre Alt for at forhindre hans Planer, og gik op til Familien samme Aften. Han talede længe med Madame Palmer, uden at enten Jonnas eller Christine, der atter var kommen til sig selv, kunde forstaae, hvad Gjenstanden var. Den gamle Kone syntes at være meget bevæget, hun tørrede flere Gange Dinene med sit Forklæde, og da han endelig taug, gik hun hen til Christine, der paaflædt og med forbundet Hoved hvilede paa Sengen, kysfede hende og hviskede med en bævende og rørt Stemme: „Nu forstaaer jeg Dig først, mit kjære, fromme Barn! græd ikke længer, Du skal aldrig mere blive tvungen til at gaae ned til denne Mand.“ I dette Dieblik gik Døren op, den Dmtalte traadte ind. Han studsede først ved at see Christines lidende Tilstand, og dernæst ved Synet af Studenten, denne var paa sin Side ogsaa en Smule overrasket; thi begge kjendte hinanden meget godt. Studenten var Johan Berner, Belgjoreren Grev Hain.

IV.

Carricaturer.

Fjorten Dage senere var et stort og elegant Selskab samlet. Man spillede, dansede, sang og gavede, Altsammen saa anstændigt som muligt. Man fornyer Bekjendtskaber, fortæller Historier og taler om Politik, eller hører med Opmærksomhed paa begge Dele. De fleste af disse Selskabskredse ere i Virkeligheden ikke at betragte for Andet, end en stor Comedietroupe. Selskabsalen er Theatret, blot med den Forskjel mellem dette og det virkelige Theater, at man, paa Grund af jævnlig Dvælse, her spiller uden at gjøre Prøve. Der gives ogsaa mange andre Comedier, som spilles uden Prøve, for Exempel alle politiske. Man forskriver blot Musiken og Comediens Gang fra Paris, og vælger helst den sidste Udgave fra 1830. Der var altsaa Selskab denne Aften. Ethvert saadant Selskab kan inddeles i to Partier, den yngre Deel kommer i Almindelighed blot for at sees, den ældre Afdeling, der allerede har naaet det Standpunkt i Livet, hvor det vilde være indiscret at spørge om en Dames Alder, kommer blot for at see, og for at udarbejde physiognomiske Fragmenter til Mennekeskundskaabs Befordring, der senere, paa en passende Maade, i Form af Bagtalelse kunne anvendes ved et Thebord. Men det er meget rigtigt at bagtale sin Næste ved et Thebord, der er altid meget Piquant deri, og The er

som bekjendt en slappende Drif. Der var altsaa Selskab denne Aften. Den ældre Deel af Gæsterne havde fordeelt sig omkring Spillebordene, en anden Afdeling var forsamlet i et stort Conversationsværelse, en tredie havde begivet sig ind i en Sal, hvor man dansede efter Musikken af et Fortopiano. Denne sidste Afdeling var talrigst, og det var naturligt; thi til at danse bruger man blot Fodderne, medens man til en Conversation stundom er nødt til at bruge Hovedet. Man dansede, — hele Verden danser. Naren danser over Kloden, Statsmanden efter Fyrstens Luner, Tiggeren for en Penning, Kongen for en Plads i Historien, Digteren for et Laurbærblad, — hele Verden danser, og den som ikke danser selv, den danser Skjæbuen med. De kommende Slægter ville danse paa Fortidens Grave.

At skildre det hele Selskab nu, medens det, i en broget Uorden, er adspredt i alle disse pragtfulde Værelser, vilde være en Umulighed, senere ud paa Aftenen, naar de gaae ind i Spisesalen, kunne vi lade hver Enkelt passere Revue for os.

Johan var tilstede. Det forekom ham, som om han bemærkede en vis Kulde og Tilbageholdenhed hos flere af sine Bekjendte denne Aften. Claudia, Baron Cøssingers Pleiedatter, med hvem han stod paa en temmelig fortrolig Fod, havde samme Eftermiddag, med en alvorlig, uæsten høitidelig Mine, bedt om Tilladelse til at gjøre ham et Spørgsmaal, men var blevet forhindret deri ved nogle af hendes Veninders Besøg, og havde senere ikke faaet Leilighed til at tale med ham, førend

hun nu traf ham i Selskabet. Her fandt han hende et Dieblig alene, og gif hen til hende, i den Hensigt at besvare det Spørgsmaal hun ønskede at gjøre ham, men hun lagde med en betydningsfuld Mine Fingeren paa Munden og forlod ham, idet hun usformærket lod en lille Strimmel Papir blive tilbage paa Kaffelovnen ved hvilken hun havde staaet. Johan tog den sammenlagte Seddel, aabnede den og fandt blot de Ord derpaa: „Vogt Dem for Grev Hain, han er deres Fjende.“ Denne Linie opklarede pludselig Alt for ham, han vidste nu fra hvilken Side Angrebet vilde komme, og var forberedt derpaa. Men han vidste ikke, at det paa ingen Maade var comfortabelt for Greven, aabenbart at optræde som en Fjende af Johan, hans Opførsel var ikke et Atom forandret fra den sædvanlige, han iagttog den samme Kulde, samme Alvor og Ro naar de mødtes; i Stilhed derimod fandt Greven det beqvemmere at arbejde til det Maal han higede efter, og dette var intet ringere, end at bringe Berner i Miscredit, kort sagt, at styrte ham fra den Høide af Gunst og Velvillie han havde indtaget hos de Fleste. Derfor havde han slettet sit eget Navn ud af Historien med Madame Palmer, og med saa Forandringer indsat Johans istedet, han opspandt et Kjærlighedsforhold mellem Berner og Christine, og dette skeete Altsammen saa fint og umærkeligt, tilsyneladende med saa liden Hensigt af at hævne sig, han fortalte Historien blot som et Curiosum, snarere som om han søgte at fortie eller mildne dens Enkeltheder, og med en Stemme saa undskyldende, at han just derfor

vandt i Popularitet. Omendkjendt Baronessen var be-
kjendt som en Dame af temmelig liberale Grundsætning-
ger, frygtede hun dog Alt hvad der kunde give Anled-
ning til offentlig Scandale, og blev rasende forbittret
over det som hun horte, hun tvivlede ikke paa et Ord
af Grevens Fortælling, fordi han gjaldt for en Auto-
ritet. Ligesom julus terrestris ikke kaldes Lusindbeen
fordi den just, som Richtenberg bemærker, har et saa
stort Antal Been, men blot fordi Folk ikke selv gidder
talt dem efter, og lader sig nøie med at en Enkelt en-
gang har sagt det, saaledes gaaer det Mange her i
Livet, man lader sig imponere af Autoriteter og fore-
trække deres Ord for egen Undersøgelse. Greven spil-
lede altsaa sin Rolle sikkert og behændigt, han havde
kastet Gld i en Lønderhob, den fængede overalt. Derfor
begyndte man allerede at betragte den fordums Yndling
med forskende og mistænksomme Blikke, man frygtede
for at synes for intim mod ham, og trak sig itide til-
bage. Men alt dette anede Johan endnu ikke.

Nu larme Stolene, Beterne ere opgjorte. Man
bukker for sine Medspillere, Dansen er endt, Spisesalens
Fløidørre aabnes, man vælger sin Borddame. Vi ville
et Dieblif stille os ved Indgangen og betragte de For-
bigaaende. — Denne aldrende Herre her kommer, kunne
vi inddele i tre Portioner: en Deel Hoved, en anden
Deel Ordner og Stjerner, og en tredie Deel Been.
Han er Minister, og er bekjendt som en god gammel
Mand og en slet gammel Minister. Hans unge Ge-
malinde har oprettet et Asyl i sit Huus for Smaapiger,

er særdeles medlidende, dog veed man ikke bestemt, hvad enten hun giver Fattigfolk eller Mandfolk meest. Den næste Skikkelse bærer sit Baabenmærke i Ansigtet, et bevægeligt Automat, en chinesisk Borduffe, halvsjette Fod Arrogance, indviklet i et Adelspatent, og efter feilagtig Mening, ogsaa blot paa Grund af Autoriteter, kaldet et Menneſke. Det Bedste man kunde ſige om hans Dame, var at ſige det Mindſte. Derpaa kommer nok en Adelsmand; hans Oldefader var bleven opdraget i Fælleskab med en af vore Konger. Hans Bedstefader var en Helt, hans Fader den bedste Skytte i hele Landet. Jeg nævner denne Herres Forsædre, thi fra dem udledede han hele sin Storhed, om ham selv derimod var der ikke det Mindſte at ſige. Hans Gemalinde var en ſaadan Dame, ſom man lettere kom til at ſukke over, end ſukke for. Nok en Adelsmand, hvis Fader kort før sin Død havde ſaaet den rosværdige Idee, at Alt hvad han havde gavnet Verden med, ſkulde sættes paa hans Liigſteen. Dette blev bogſtavelig opfyldt; man læste Mandens Fødselsdag med ſmaa ſorte Bogſtaver, thi i denne Anledning var der blevet ſkjænket Sognekirken et stort Altarklæde. Endvidere læste man Mandens Dødsdag med ſtore, forgyldte Bogſtaver paa Stenen. Hans Gemalinde var en ung, nydelig Brunette, der lod til at kjende ſig ſelv bedre end alle Andre, blot i een Retning undtagen. Hun talede nemlig beſtandig, og manglede Forſtand. Efter dem kom en lille Herre, hvis Kone gjaldt for at være en Venus, hendes Elſker en Mars, ſaa kan man nok ſelv ſlutte ſig til, hvad

Manden maatte være. Desuagtet gjorde han med den Prydelse, som et saadant Slægtskab nødvendig maatte medføre, bestandig Cour til alle hans Koners Veninder; men som jeg nylig bemærkede, det ligger i vor Natur at efterligne Autoriteter, og Jupiter gjorde jo Cour til Europa i Skikkelse af en Tyr. Efter dem gik et Par, hvis Ansigter speilede sig i hinanden, lutter Sødhed og Smil. De vare nylig blevne formælede, der lader sig altsaa Intet videre berette om dem, thi det er saare vanskeligt, ved et Bryllup, eller Dagen efter, at sige hvem der er den meest bedragne Part. I Almindelighed kan man blot bemærke, at Lykke i Egtskab er meget tvivlsom. Desuagtet er der dog i det allerlykkeligste, to lykkelige Dage: Bryllupsdagen nemlig, og Konens eller Mandens Dødsdag. Nok en høi, ziirlig Herre træder frem; hans Lykke skulde Ingen misunde ham, thi den bestod i Selvtilfredshed, hans Rigdom skulde heller ingen misunde ham, thi den bestod i Creditorer og Gjæld, hans Indkomster vare omtrent 700 Daler om Aaret, Equipage og Tjenere kostede ham ligesaameget, saa kan man nok regne efter, hvor stort et Overskud der blev tilbage for ham selv. Men Manden var i Brolægnings-commissionen. Hans Gemalinde levede i den stadige Formening, at der ikke gaves andre Herrer i Verden, end Husarer. Efter ham bevægede sig en Herre med en saadan Lethed, som om han bar Hesten paa Amalienborg i sine Kommer. Hans Bryst var behængt med Stjerner og Kors, i en saadan Mængde, at det næsten var skjult deraf. Paa dette Sted kunde passende bemærkes, hvad

Barrere fortæller om Indbyggerne i Guiana, at de Unge maae udstaae Meget, førend de indlemmes i Mændenes Samfund, de maae bryde, kæmpe, sulte, skjære sig i Legemet, og være værdige til offentlig Roes; hvis disse Ting vare nødvendige her, for at blive optaget i Ordenscapitulets Dagbog, vilde man spare meget Papiir. Efter ham traadte en lille Mand frem med sin Dame. Denne Herre var Justitsraad, beklædte et vigtigt Embede, havde sit rigelige Udfomme, havde et heelt Huus fuldt af gifstefærdige Døtre: Artikler i en Bazar, der bleve overladte til den Hoistbydende. Enkelte havde allerede forladt det, og vare blevne Privateiendom, flere sadde endnu tilbage, saa eensomt, som Jomfru Maria i chatolff Kirke. Endvidere havde Justitsraaden en Kone, der undertiden spillede Mandens Rolle, han havde fortsagt Alt, undtagen Forstand til at bestride sit Embede med. Men det var en Mangel, som flet ikke generede ham. I gamle Dage sagde man vel: Den Gud giver et Embede, giver han ogsaa Forstand, nu sagde Manden derimod (og mangan Egtemand foruden ham), den Gud giver et Embede, giver han nok ogsaa en Fuldmægtig til at bestride det. Efter dem kom to unge Damer, som bestandig taledede om Alt hvad der faldt dem ind, Skade blot, at der aldrig faldt dem noget Fornuftigt ind. De vare hvidklædte, og lignede to smaae Lam, der fulgte efter deres Moder, Faaret, der ogsaa var hvidklædt; ved hendes Side gif en lang, mager Mand, — men her passer Billedet ikke længer, thi hvis Døtrene vare Lam, Moderen Faaret, maatte Manden jo

være Bukken, og dertil manglede han alle Kjendetegn.

Jeg har hidtil blot beskrevet adelige Herrer og Damer, nu komme de borgerlige, som vare tilstede i dette Selskab, fordi jeg altid pleier at gjemme det Bedste tilsidst. Blandt disse udmærkede sig især tvende Herrer, hvis Fader var Millionair, og som derfor selv Jüngtinge vare; dog jo, noget vare de imidlertid, nemlig saa friskeerte og salvede med Eau de Cologne, Eau de lavande, Eau de milles fleurs, at de, satte paa de Noriske Alper vilde kunne udbrede Bellugt ned til Soalperne. Tre saadanne Herrer, opstillede her i Kjøbenhavn, den Ene paa Amalienborg Plads, den Anden paa Kongens Nytorv, den Tredie paa Gammeltorv, vilde være istand til at forjage selv den ubehageligste Duft. Man glemte Dinene i deres Selskab for at benytte Næsen, følgelig kan jeg ikke beskrive dem videre. Dernæst kom en Dentist, om hvem jeg ikke veed mere at sige, end at han berøvede Andre deres Tænder, for at hans egne kunde faae noget at bide paa. Han gif i en ivrig Samtale med en Advocat, der havde studeret Horaz, og stadigen erindrede sig hans „nonum prematur in annum“ thi et saalangt Tidsrum glemte han sædvanlig enhver Proces han havde under Hænder, og naar han endelig tog fat paa Sagen, saae den i Almindelighed saa forvirret ud, at man hverken kunde kjende dens Begyndelse eller Ende. Dernæst kom en Professor ved Kjøbenhavns Universitet. Han gif alene, sammenboiet og kroget, han lignede de gode Frugttræer, jo flere Frugter de bære, jo mere bøies de. Efter ham kom Recensenten af

„Livets Conflicter,“ han havde valgt sig en meget gammel Borddame, og opførte sig i Selskabet, netop som han vil opføre sig imod min Bog; vælg det mindre Gode, og gaae forbi det Smukke.

Saaledes have vi nu seet Forsamlingen passere forbi os. Vel vare der foruden de Dmtalte endnu en Mængde unge, interessante Herrer, agtværdige Fædre og Modre, nydelige, elegante Damer, men uden noget enkelt characteristisk Særkjænde, blot Selskabets Caricaturer ere bestrevne, fordi man lettere maler en Furie, end en Venus Urania.

Blandt Damerne, der ikke ere blevne nævnedes, vare Claudia og en af hendes Veninder, Datter af en Admiral Konnau. Man kunde ikke tænke sig større Contraster end disse to unge Piger. Frøken Konnau var en af hine blege, ætheriske Blondiner, hvis Former ere fuldendte, regelmæssige, men blottet for ethvert Udtryk af Liv og Følelse, hun gjorde det samme Indtryk, som Betragtningen af en smuk Marmorbuste: et reent æsthetisk. Medens de Dvrige rangerede sig omkring Spisebordene, var hun og Claudia blevet noget tilbage. De gik op og ned i Salen, og talte sagte med hinanden.

„Det er ikke muligt, kjære Lydia!“ svarede Claudia til en Uttring af hendes Veninde. „Jeg kjender Berner for nøie til at troe ham istand til en slet Handling.“

„Du forsvarer ham bestandig saa varmt, Claudia!“ sagde Frøken Konnau, med et koldt og fornemt Smil, „at jeg ikke vil prøve paa at gjendrøve

dine Grunde, hos mig er der imidlertid ikke nogen Tvivl tilbage; Grev Hain er udentvivl for sandru til at ville give ham til Priis for en saadan Scandale uden Aarsag. Desuden er han ikke den eneste Kilde hvorfra vi have Historien, jeg har hørt den af Flere."

"Som maaskee Alle ere inspirerede af Hain," bemærkede Claudia smilende. "Jeg veed, at han længe har staaet paa en spændt Fod med Berner, han har vel sjældent yttret nogen bestemt Mening om ham, bestandig indhyllet sig i en vis Forsigtighed, dog hørte jeg ham en Aften lade nogle Ord falde om det Urigtige i at attachere sig med obscure Personer, at Adelen forringede sin egen Bærdighed ved at optage dem mellem sig, og saadant lignende Galimathias, som vilde have klinget godt for et Par hundrede Aar tilbage."

"De kunne passe endnu, Claudia!" bemærkede Lydia. "Jeg seer slet ikke det Latterlige deri, og takker Gud for — —"

"Jeg takker ogsaa Gud," svarede Claudia leende, "fordi Du ikke lever paa min salig Oldemoders Tid, jeg vilde dø af Jaloussie over hendes Kjærlighed til Dig."

"Din Oldemoder!" gjentog Lydia forundret.

"Retop!" sagde Claudia, "det var en Dame, hvis Anstuelser sympathiserede med dine, saa aristokratisk, at hun fik Migraine Dagen efter at have været i Selskab med Borgerlige. Men kom nu, min kjære Lydia, man venter os ved Bordet; siden vi mangle Cavalerer, skal Du være min Borddame, og til Trods for din skaanselsløse Dom over vor Protegé, placerer jeg Dig just

ved Siden af ham, der er affkurat to Pladser ledige for os." — Med disse Ord vilde hun føre Lydia hen til Bordet, men denne holdt hende tilbage. „Nei, nei!“ hvistede hun, „Jeg beder Dig Claudia! tag Da Pladsen nærmest ved denne Herre, jeg ønsker ikke — jeg vil ikke paa nogen Maade sidde ved Siden af ham.“ — Disse Ord bleve vel fremførte i en dæmpet Tone; men tillige i en saadan Nærhed af Johan, at det ikke kunde undgaaes, at han jo hørte dem. Han vendte langsomt sit Hoved mod Fruen Kennau, og betragtede hende med en rolig og smilende Mine, med et Udtryk, der bragte denne fine Dame til at rødme over den Uartighed, hun havde begaaet. Claudia saae Alt, hun gottede sig over Lydias Ydmygelse, og var den Eneste blandt de Forsamlede, som ikke agtede Grevens Historier; hun søgte endog at udslutte dens Virkning paa Johan ved en forøget Venlighed.

Førend Capitlet endes, tør jeg maaskee her i Slutningen, vove at fremkomme med nogle smaae Bemærkninger over vort Adelsaristocratie og dets Antipode, Borgeren:

Man kunde da opfatte Forholdet mellem disse to Stænder saaledes, at den Adelige i vore Dage blot figurerer, Borgeren derimod fungerer.

Man kunde maaskee ogsaa sige, at Adelsaristocratiet har det tilfældes med Absolutismen, at Tid og Intelligens ere Begges værste Fjender. Begge bære Tilintetgjørelsens Dørm i deres eget Indre.

Adelsaristocratiet er en Stand, som selv ikke eier noget Fond og derfor søger at hjælpe sig frem ved Laan. Glands og Hæder laaner den saaledes fra Fortiden, selv Præpositionen von, som den bruger til Betegnelsesmiddel, er jo laant.

Det er en Stand, som Tidsaanden har gjort saaaandelig umyndig, at den behøver særskilte Embeder for at beskytte sig mod Næringsforger; Embeder, som et umælende Dyr næsten kunde bestride, naar man bandt det et Adelspatent om Halsen. En Stand, der med den ene Haand tæller sine Aner, medens den anden opsamler de Smuler, der falde fra Borgerens Bord.

Alt hvad der kommer for tidligt eller for sildigt til Verden, er i Almindelighed et Misfoster, der enten døer kort efter Fødselen, eller endog under den. Saaledes gif det med den adelige Klub, endstjøndt den dog var „fordeelagtigt omtalt paa høiere Steder.“

Der vare engang to Støttestruer for Aristocratiet, ved hvilke det hævede sig over den Borgerlige, nemlig Rigdom og Kundskaber. Senere er Borgeren bleven adelig ved Handlinger, i dette Ord's egentlige Betydning, den Anden er det kun paa Grund af Fødsel og Stamtræ. Aristocratiet's Støttestruer vakkede, faldt, sank i Ruiner, men paa Ruinen sad endnu en sulten Brutus og skjulte sin Armod med et Baabenstjold, sin

Røgenhed med en pjaltet Kaabe, som Tiden havde berøvet Glandsen.

Saaledes er vort Adelsaristocratie i Almindelighed, dog gives der tilvisse Mænd blandt dette, der danne de hæderligste Undtagelser. Disse have sig, ved Studium, ved Mandrighed, ved Daad, ved Tillegnelse af Borgerens, Fædrelandsvennens skjønneste og ædleste Dyder, langt over den øvrige Masse, der uvirksom blot bryster sig af et arvet Adelspatent, ligesom Indbyggerne paa Sandwichsøerne tro, at være overmaade pyntede, naar de have bundet en rød Klud om Halsen. Det er blot denne sidste Afdeling, der spottes, og af hvem? — Desværre ofte af den samme Borger, der, efterat være bleven indlemmet i Adelsstanden, puster sig op, som Frøen foran Dren og bliver en Carricatur af en Adelsmand, med alle hans Daarfsaber og Fatterligheder.

VII.

Henrik Bødker.

En Aften i April Maaned, løb en lille Jagt for en Fok op mod Toldboden, og lod sig fertoie der. Den var ladet med Brænde og førte nogle Passagerer med sig fra Jylland, hvor den horte hjemme. Blandt Passagererne var et ungt Mennecke, klædt i en graa Badmels Frakke, med en Bordugskaffjet paa Hovedet. Alt

det Løi han førte med sig bestod blot i en lille Bylt, som man magelig kunde bære under Armen. Hans Ansigt viste, igjennem ret smukke Træk, et vist determineret og listigt Udtryk. Da han steg iland, hilste de øvrige Passagerer ham og takkede ham for hans Selskab. Derpaa skiltes de ad, de Andre gik op i Byen; blot det unge Menneske blev staaende alene tilbage. Den smukke Aften havde loffet en Mængde Spadserende ud, man saa flere ærbare Borgerfamilier gaae frem og tilbage indenfor Toldboden. Den Rejsende blev i nogen Tid staaende stille paa Landingsstedet, og lod sine Dine glide over de Gjenstande, der fremstillede sig for ham, derpaa lænede han sig til Rækværket, og udbrod i en dæmpet Tone: „Saavidt er jeg da kommen. Den gode Gud maa vide, hvorledes det nu vil spænde af; men han hjælper mig vel nok, jeg arme Menneske!“ disse Ord udtalte han vel i en halvsagte Tone, formodentlig blot som et uvilkaarligt Udbrud af Diebliffets Stemning, men de bleve imidlertid horte af en gammel Mand, der, efterat den Rejsende var stegen i Land, uafbrudt havde lagt Mærke til ham. Den Gamle vendte sig om mod ham, og udbrod efter at have lettet lidt paa Hatten:

„De synes at være fremmed her i Byen, min Herre! Det er vel første Gang De besøger Kjøbenhavn?“ —

„Fremmed,“ gjentog den Rejsende med et siffigt Blik paa Borgermanden, „ja De har Ret, kjære Herre! forsaavidt er jeg fremmed overalt i hele Verden, jeg har ikke det jeg kan helde mit Hoved til.“ — „Det viser et fromt og christeligt Sindelag, min Ven, at erindre sig

Gud i ethvert Foretagende, „tænk paa mig i din Nød, siger Herren, saa skal jeg hjælpe dig.“ — „Det har jeg altid gjort, kjære Herre!“ svarede den Reifende, hvis Ansigt efterhaanden som han talede, bestandig antog et frommere og andægtigere Udtryk. „Det har jeg bestandig gjort, og dog er jeg bleven prøvet meget udi denne Jammerdal; men jeg lader mig alligevel inte gaae paa,“ vedblev han, idet han et Dieblit ved disse sidste Ord faldt ud af den forrige Tone; „thi der staaer skrevet, den Herren elsker, den revser han, og paa et andet Sted: I skulle inte græde.“ — „Ganske rigtigt!“ yttrede den gamle Mand, hvis Velvillie syntes at tiltage. „De lader til at være et særdeles ungt Menneske; hvis der er Noget, hvormed jeg kan hjælpe Dem, skal det være mig en Fornøielse.“

„Du gode Gud! er det muligt?“ udbød den Anden, idet han greb den Gamles Haand og uagtet al Modstand, førte den til sine Læber. „De kjender mig ikke, har aldrig seet mig før, og tilbyder dog at hjælpe mig. O! hvor de Folk maa have taget Feil, som gjorde mig bange for at komme herover, da de fortalte, at denne By var en Syndens Hule og en Lastens Sodoma for den Fromme.“

„Vistnok!“ bemærkede den Gamle, ikke uden en vis Salvelse, „gives her Mange, som ikke see Lyset, eller vandre for Herrens Afsyn, men der gives dog ogsaa Enkelte, udi hvilke han haver funden sin Velbehagelighed, og hvad siger Luf i sin Cap: værer barmhjertige lige-

som Eders Fader er barmhjertig. — Hvad hedder De unge Menneſte?"

„Jeg hedder Henrik Bødker!“ var det dæmpede Svar.

„Henrik Bødker?“ gjentog Borgeren.

„Ja!“ vedblev den Reifende, i hvem vi træffe en Bekjendt fra den gamle Liſbeths Hytte paa Heden. „Mit Navn er Henrik Bødker. Hvis De kunde ſige mig, hvorledes jeg kan faae et Logie inat, vilde jeg være Dem i høi Grad taknemmelig. Men det maatte være billigt, for Alt hvad jeg eier er ikke meer end 5 Rdlr.“

„Na, det ſkal vi nok komme ud af,“ ſagde Borgeren. „Hvis vor Moer ſynes ſaa godt om Dem, ſom jeg, kan De blive hos mig for det Forſte, uden at det koſter Dem en Skilling. Det var rigtignok heldigt, at vi juſt ſkulde vaſke Gulv hjemme iaften, til Flyttedagen, ellers havde De ikke truffet mig. Jeg ſiger det ikke af Stolthed, thi Gud ſtaaer de Hoffærdige imod, men de Ydmygelige giver han Raade. Tag De nu Deres Pagage, lille Henrik Bødker, og lad os komme afſted hjemad.“ Henrik udgjød en ny Strøm af Takſigeller, derpaa tog han ſin Byldt under Armen, og fulgte bag eſter den Gamle. I dette Dieblik spillede hans Anſigt i forunderlige Trækninger; det lod til at han bekæmpede et Emil, og han hvirkede ſagte for ſig ſelv: „Jeg anede nok, at Kjøbenhavn vilde være en værdig By for mine Talenter. Det var altsaa den forſte Fiſt, jeg fangede. Manden er formodentlig en af diſſe Baptiſter, jeg har læſt om i Alviſerne.“

„Hvad er det De ſiger, lille Ven?“ udbrod Borgeren, i det han vendte ſig om til ham. „Jeg gaaer og

læser mit Fødevor," svarede Henrik med et front Blik „og takkede Gud fordi han lod mig træffe Dem.“

„Kom herhen ved Siden af mig," sagde Belgjoreren, hvis gode Mening om Henrik nu naaede den høieste Grad.

„Nei Herre! det vilde ikke passe sig. Gaae De kun foran, og lad mig blive et Par Skridt agterud.“

„Vist ikke nei!" paastod Manden. „Vi ville gaae ved Siden af hinanden og tale sammen.“ Strax efter naaede de hans Bolig i Store Kongensgade, den Gamle traadte ind. Henrik derimod dvælede omtrent 5 Minutter med at afvise sine Fødder paa Gulvmatten udenfor, derpaa fulgte han langsomt og beskedent bag efter ind i et Værelse, hvor Alt tilkjendegav Velstand. Borgeren, hvis Navn var Christophersen, fortalte Konen med saa Ord hvorledes han var bleven bekjendt med Henrik, og denne stod imidlertid og saae sig om i Værelset. Paa engang begyndte han at hulke, tog sit Kommetørklæde op og tørrede Dine. Manden spurgte ham forundret hvad han fattedes. Henrik søgte at beherske sin Bevægelse og udbrød med en grædende Stemme: „Tilgiv mig, kjæreste Herre! men jo mere jeg seer mig om i dette Værelse, destomere finder jeg, at det ligner min Hjemstav, saa reent og nydeligt var ogsaa Altting hos os, selv Dragkisten med Gibsfuglen og Fastelavnsriset stod netop paa det samme Sted; endogsaa De, Madam, — bliv ikke vred, fordi jeg kysser deres Haand, De ligner i Et og Alt min salig Moder, saa from og smuk saae hun ogsaa ud, medens hun levede.“ Efter disse Ord brød en ny Taarestrøm frem af hans Dine, og der stod nu den gamle

Kone, bevæget ved Henriks Lovtaler og sønlige Sindelag, med et Ansigt saa venligt, som Hans Majestæts, paa de nye Fiirskillinger, og overveiede, om denne blide Smiger ikke strax kunde have fortjent en Kop Thee, som hun just var ifærd med at lave. „Er det ikke som jeg siger?“ udbrod Christophersen tilfreds, idet han tog sin Frakke af, svøbte den ind i et Klæde og hængte den op paa Dørhængselen. „Det er et skikkeligt Menneske jeg forer til Dig Motter! Deres salig' Forældre kan have Glæde af Dem Henrik; hvem var Deres Fader, med Forlov at spørge?“ — „Min Fader var Præst!“ svarede Henrik, med en fri og aaben Mine. „Skade at han døde saa tidlig, han efterlod os tretten Børn i Armod og Elende.“

Saaledes var Henrik Bødkers Indtrædelse i Hovedstaden. Christophersen og hans Kone syntes Begge godt om ham, det blev bestemt, at han næste Dag skulde flytte med ind i deres nye Leilighed, og indtil videre bo hos dem. Aftenen gik bort med Samtaler, hvori Henrik baade udviklede et sjeldent Talent til at befæste sig i sine Belynderes Gunst, og til at fortælle sit tidligere Liv, saaledes at der ikke var et eneste Ord sandt deraf, og saaledes at Tilhørerne holdt sig overbeviist om ethvert Ords Sandhed. Den næste Dag var altsaa Flyttedag, en Tid fuld af Liv og Munterhed for ethvert Huus hvor man har mere end man behøver, fuld af Sorg og Fortvivlelse der, hvor man behøver mere end man har. Henrik udviklede ved denne Leilighed nye Talenter. Han stod op ved Daggry, hjalp til at ordne Alt, sørgede med den største Omhyggelighed for ethvert Meubels for-

sigtige Transport, forstod at accordere med Lastdragerne, fløvede Brænde, malede Bønner og smigrede Madamen, oplæste Bibelsprog for Herren, eller fortalte ham Historier, saa comiste og vittige, at den gamle Mand hvert Dieblif tilstod sin Kone, at han aldrig havde kjendt et saa fortræffeligt Menneske.

Høkeren hørte, som Henrik formodede, til de Hellige, og var en af dette agtværdige Selskabs Formænd. Han blev beundret for den Begeistring og Udholdenhed, hvormed han kunde holde en Tale, ligesom han ogsaa havde en overordentlig Styrke i Citater af Bibelen. I denne sidste Retning excellerede han især ikke blot, at han kjendte de fleste Bibelsprog udenad, og vidste at anvende dem paa passende Tid og Sted, men han forstod ogsaa paa egen Haand, af to at lave et Tredie. For Korthed's Skyld nævnedes han blot vedkommende Autores med den første Ståvelse, s. Ex. Math og Luk istedetfor Mathæus og Lukas. Tidligere havde han været Høker og fortjent saa rigelig ved sin Handel, at han og Kone nu i deres Alderdom kunde leve af den oplagte Capital.

Efterat han denne Dag, fornemmelig ved Henriks Hjælp havde bragt sin Flytning tilende, bestemte han sig til at gaae op i den hellige Forening, hvor der denne Aften just var berammet en Extraforsamling. Da han troede at kjende Henriks gudfrygtige Sindelag, og allerede med en vis, skjønt godt skjult Misundelse, bemærkede hans Færdighed i Bibelsprogene, indbød han ham til at følge med. Henrik blev naturligviis meget glad over denne Tilladelse, og begge Mændene gif.

Den hellige Forsamling, der senere har været Gjenstand for saamegen Dmtale, og ligesaavel tæller sine Martyrer, som den lutheriske Religion, var den Tid endnu i sin Barndom, og holdtes i en Kjælder paa en af Møllerne, i Nærheden af Østerport. — Jeg veed ikke, om man maaskee vil finde det indiscret, at jeg, der saa ofte har følt mig opbygget ved at besøge dette hellige Broderskabs Forsamlinger, omtaler det i denne Bogs verdslige og profane Blade; men da Fortællingens Composition fordrer det, maae jeg vove at gjøre dette Skridt, saa delicat og skaansomt som muligt.

Forsamlingen fandt altsaa dengang Sted i en Kjælder, hvis Bægge og Loft vare overtrukne med denne skimlede, grønne Farve, som er saa velgjørende for det menneskelige Øie. Kjælderens blev oplyst deels ved nogle Tællelys, der i Staaltraadsstager vare fastgjorte paa Bæggen, deels ved en stor Lampe, som hang ned midt fra Loftet. Man vilde paastaae, at Localet tidligere havde været benyttet af Eieren til Hestestald, paa Grund af den ligesaa ubehagelige, som sunde Duft, der endnu bestandig sporedes; dette er imidlertid kun en Hypothese, og blot det er vist, at Keiligheden medens Broderskabet benyttede den, ikke havde nogen Lighed med en Stald, det Gæste skulde da være Talerstolen, som jo rigtig nok en spottelysten Tunge, med en vis Net, kunde sammenligne med en Baas.

Omtrent Kl. 7 begyndte Broderskabet at samles; man saa en Mængde fattige, men reentligskødte Professionister: Skomagere, Skrædere o. s. v. træde ind; efterat

de havde hilset hverandre, sadde de sig paa Bænkene, og fremtoge nogle smaae Bøger, i Form som Richters Miniatu-
 tur-Bisebog, hvilke de bladede igjennem, og naar de vare
 komne til Enden, igjen begyndte forfra. Nogle, der
 endnu ikke ret vare gjennemtrængte af Stedets Hellighed,
 og af Ordet, talte med deres Naboer; ja En af dem, der
 formodentlig af Angest for at komme forsilde, ikke havde
 faaet Tid til at nyde sin Aftensmad, tog et rødtribet
 Bomuldstørklæde frem, udaf hvilket han viktede en lille
 Halvpægleflaske og noget stjaaret Smørrebrød, som han
 ugeneert satte sig til at fortære. Det varede ikke længe,
 førend Forsamlingen var fuldtallic. Dørene bleve lukkede,
 og en aldrende Slagter, med et rødt, blomstrende Ansigt,
 aabnede Hoitideligheden, ligesom den kongelige Commis-
 sarius i Stændersalen, med nogle passende og velvalgte
 Ord, hvorpaa han oppraabte den Psalme, der skulde
 synges, førend Talerne begyndte. Henrik var just i sit
 Es denne Aften. I det nederste Parti af hans Ansigt
 spillede bestandig disse forunderlige Trækninger, som alle-
 rede tidligere ere omtalte. Det var noget Characteristisk
 for dette Menneske, at man kun saare sjeldent saae ham
 lee, hvad enten nu Grunden var, at han sjeldent fandt
 noget latterligt, eller at han havde øvet sig i at skjule
 enhver Tilboielighed i denne Retning; nok er det, at
 man saae ham alvorlig i de meest comiske Situationer;
 hans Ansigt blev blot lidt længere, hans Mundviger
 vibrerede, ligesom et Menneskes, der har Krampe. Han
 havde taget Plads ved Siden af Christophersen, paa en
 af de forreste Bænke denne Aften, og derfra lod han

uafbrudt sine Dine løbe frem og tilbage over hele Forsamlingen. Da Psalmesangen begyndte, reiste han sig op, kastede Hovedet lidt tilbage, og nu udbrod han i en Sang, saa skrækkelig høi, brølende og gjennemtrængende, som om han havde staaet paa en Sandflit og prøvet paa at overdøve Besterhavet i en Storm. Alle de Tilstedeværende vendte forbausede Dinene hen mod den Kant, hvorfra disse Brøl kom, de saae Henrik staae ganske ugeneert deraf, med den ene Haand i Siden, medens han slog Takt med den høire Fod paa Gulvet. Ikke heller anfægtede det ham, at han var aldeles ubekjendt med den Melodi, hvorefter de Dyrige sang Versene. Han componerede sin egen Melodi, med rige Variationer, stoiende og kunstig. Der var ligesom et vist Raseri over ham, han fordreiede Ansigtet, hævede og buffede sig, eftersom han lod Tonerne stige eller falde; bestandig tiltog hans Stemme i Omfang og Kraft, ligesom den tabte i Skjonhed; tilsidst var det ikke længer Sang, men Hyl, bedøvende, rasende, som dem vi kunne tænke os de Fordømte udstøde i Helvede. — Han blev heller ikke længere staaende rolig paa et Sted, men bevægede sig frem og tilbage, kastede Dinene mod Loftet og slog skifteviis Takt baade med Arme og Fødder. Christophersen fandt sig endelig nødsaget til at afbryde denne Begeistring, han lagde sin Haand paa Henriks Skulder og hvistede i en blid Tone: „Du synger for høit lille Henrik! Du synger virkelig altfor høit.“ — „Nei min Belgjører,“ svarede Henrik, idet han tørrede Sveden af Ansigtet, med det graae Frakkeskjøde, „jeg synger ikke for høit, det er

tvertimod de Andre som synge for sagte." — Til Lykke var Psalmen endt i dette Dieblif. Henrik satte sig træet og udmattet ned ved Siden af Christophersen. En lille, mager Hattemagersvend besteg Talerstolen, og holdt det første Foredrag. Han havde just ikke valgt noget særskilt Thema at tale om, hans Organ var ikke heller det heldigste, en Smule snøvlede, som sikkert kom af de rigelige Portioner af Snustobak, som han, hvergang han manglede Ord, fyldte Næsen med; imidlertid vare hans Ord velvalgte, og righoldige, han varierede mellem Verdens Laster og de høie Brødpriser, Forløsningen og Gjensødelsen ved Frelseren, og den tiltagende Næringsløshed. Derimellem vidste han genialt at anbringe adskillige Sidehug, som under de nuværende Forhold, sikkert vilde have paadraget ham Generalskiskalens Tiltale, f. Ex. om det Urigtige i at bygge Krigsskibe. Toldforordningens Mangelfuldhed, der idet den tillod at indføre italienske Straahatte og franske Silkehatter, gjorde det umuligt for Hovedstadens Hattemagere at bestaae. Hans Foredrag varede længe, og blev hørt med den største Nøglighed af de Tilstedeværende. Der herskede en Stilhed i Kjælderens, som den der finder Sted i Stændersalen, naar ethvert tænkende Medlem, under en Deputerets lange Tale, er falden i Sovn. Christophersen glædede sig inderlig over den uafbrudte Opmærksomhed, hvormed Henrik lyttede til Prædicantens Ord. Lige saa hæftig og voldsom han tidligere under Sangen havde gebærdet sig, ligesaa stille sad han nu, uden at forandre en Mine, med Hovedet vendt hen imod Bæggen, saaledes nemlig,

at Ingen kunde bemærke enten han sov eller vaagede. „Han er ikke rigtig oplagt til at tale iaften,“ hvistede endelig Erspækhøkeren sagte, „Du skulde blot have hørt ham sidstegang, lille Henrik! han kan rigtignok holde nogle overmaade skjønne Foredrag.“ — „Jeg tvivler ikke derpaa,“ svarede Henrik. „Var det ikke muligt, at jeg ogsaa kunde faae Lov til at holde en lille Tale?“ — „Du?“ yttrede Belgjoreren med Forbauselse, „troer Du, at Du kunde det, Henrik?“ — „Ja, jeg mener nok, at det vilde gaae for mig,“ svarede han med en særdeles Beskedenhed, „jeg har jo fortalt Dem, at min salig Fader var Præst.“ — Dette sidste Argument besejrede fuldkomment enhver af Christophersens Tvivl om Henriks Dygtighed, og det blev afgjort, at han skulde holde Slutningstalen denne Aften.

Da Hattemagersvenden havde endt, optraadte flere Talere efter hinanden, blandt hvilke Ingen kunde maale sig med en Kleinsmed. Forbandelse over vor Tids Synder, Tankesprog og Mundheld strømmede fra hans Læber, som Skummet fra en tætproppet Olflask, naar man trækker den op. Han talte bestandig i Metaphorer, f. Ex. at Ugudelighed holder fast paa Enhvers Sjæl, som en Skruestik om et Somboved; eller at Hjertet blev fort som sletglødet Jern og rustede op i Synden, naar det ikke jævnlig blev efterseet og afraspet med skarpe Skrupfile, og det var umuligt andet, end at Tilhørerne maatte skjænke ham Opmærksomhed, thi han ledsagede enhver fuldendt Sætning med et saa stræffeligt Slag i Talerstolen, at baade denne og Gulvet i Nærheden rystede.

Desuden var det hans Bane, hvergang han havde sagt Noget, som isærdeleshed forekom ham værdigt at lægge Mærke til, at han da hævede sig i stive Arme op paa Cathederet, for at gjøre sin Person større, og udbød med en Stemme, som en brølende Løve, vendende Hovedet til alle Sider: „Hører I?“ — Efter en af disse gymnastiske Dvælsler taug han pludselig, og stirrede over mod det Sted hvor Henrik sad. Derpaa udbød han, med en af Forbittrelse frygtelig Stemme: „Jeg synes at den fremmede Fyr, som kom ind med Christophersen sidder der henne i Krogen og snorksover.“ Alles Dine vendte sig mod Henrik, men han svarede i en rolig og blid Tone: „Aldeles ikke høistærede Herre! jeg lukker blot mine Dine for at høre med større Andagt paa Deres Ord.“ — Beroliget fortsatte Kleinsmeden sin Tale. Da han var færdig begyndte en Anden, og da endelig Slutningstalen skulde holdes, gav Christophersen Henrik et Bink; han reiste sig og steg op paa Talerstolen. Alles Dine rettede sig nysgjerrig paa ham, man ventede at høre noget Nyt, noget Overordentligt og Usædvanligt, ligesom man ventede i 1834 da Stænderne bleve indstiftede, kort sagt, ligesom man endnu venter. Frit og utvungent gjorde han nogle Buk til alle Sider, men det dybeste over mod den Bænk hvor hans Belgjører, Christophersen sad; omkring hans Mundviger spillede i dette Dieblif igjen disse frampagtige Trækninger, han rømmede sig og begyndte saaledes: „Høistærede Forsamling! ærværdige Borgere! Lægger Mærke til mine Ord! ikke fordi de just indeholde noget særdeles

Nyt og Mærkeligt, thi saa faldt det af sig selv, at J vilde høre mig med Opmærksomhed, men netop fordi det er saa dagligdags, hvad jeg vil sige, at J enten maa høre efter det Hele, eller ikke forstaae det Mindste. Jeg er med Skam at melde kun en Anfanger i at præke, endskjondt min hele Familie var Præster." — Her gjorde han et lille Ophold og saae over til Christophersen, for at erfare hvilken Virkning denne Introduction gjorde paa ham. Høkeren tilnikkede ham særdeles tilfreds, og Henrik vedblev: — „De andre Talere havde straffet meget Skjont om Religionens Sandheder, som nylig den værdige Hattemager, og overført dem paa Livet i smukke Billeder, som nylig den værdige Kobbersmed, —" „Jeg er inte Kobbersmed," brummede den Dmtalte nede paa Bænken, med en Basstemme. „Jeg er Kleinsmed." Henrik gjentog uden at lade sig forstyrre, — „og overført dem paa Livet i smukke Billeder, som nylig den værdige Kleinsmed, der feilagtig troede at jeg sov. Der bliver altsaa ikke Andet for mig tilbage, end at gjenneengaae hele vor Religion, lige fra først til sidst. Lægger da Mærke til mine Ord; nu begynder jeg:

Synden kom ind i Verden ved Gen.

Døden ved Lo.

Igjenfødselen ved Tre.

De udvortes Beviser for Guds Tilværelse ere fire.

Somme sige fem.

De indvortes ere sex.

De catholske Sakramenter ere syv.

Mennesket har tre Pligter mod sig selv og fem mod Gud, det gjer otte.

For fine Folk ere Mose Bud kun ni.

Simple regne derimod ti.

Jesu Disciple vare elleve.

Igrunden var der tolv, men den Ene blev en Gavtyv og hængte sig selv.

Efterat han var kommen saavidt, standsede han igjen et Dieblif, antog en sonderknuft og bedrovet Mine, og vedblev: „Erværdige Forsamling! Hoistærede Borgere! I see her et fattigt Menneske for Eder, der gaaer med bare Been i Støvlerne, og som ikke har anden Udfigt end Gavtyven Judas, hvilken jeg nylig talte om, nemlig at hængte sig selv. Mine Forældre døde før jeg blev født, jeg har Ingen at holde mig til, uden en Broder, der tjener et Sted her i Byen, hos en Enkemadame efter en rig Kammerherre; jeg er draget herover for at faae fat i ham, men jeg kan ikke finde ham, og saaledes staaer jeg ganske alene, uden nogen Hjælp og Understøttelse. Vel har Herr Christophersen viist sig som min Belgjører, og taget mig i sit Huus, men jeg kan umulig blive ved at falde denne Herre til Byrde i længere Tid; jeg henvender mig derfor til Eder, ærværdige Borgere, for at spørge Eder, om I ikke enten vilde gjøre et lille Sammenstud for mig, eller lade mig komme paa Dmgang imellem Eder; saaledes at den Ene underholdt mig en Dag, en Anden den næste, indtil jeg finder min Broder og naaer Maalet for min Reise.“ Her taug han og vendte sit Hoved, med en spørgende

Mine omkring til alle Sider i Kredsen. Denne Tale gjorde et overordentligt Indtryk paa alle Tilhorerne. Ideen var fra Henriks Side saa original, saa overraskende, at Forsamlingen i de første Dieblikke ikke ret vidste at fatte sig af Forundring. Imidlertid havde Prædikanten forstaaet at ledsage sine Ord med en Afverling af bønlig og bedende Mener, saa at man i det Hele taget syntes at være gunstig stemt for hans Andragende. Man glemte aldeles Stedets Hellighed og den religiøse Anledning der laae til Grund for Mødet, og begyndte at tale sammen om Sagen. Kleinsmeden var den Første der hævede sin Stemme, og spurgte Henrik, om han ikke vidste hvad den salig Kammerherres Navn var. „Nei jeg veed desværre ikke,“ svarede han, „og hvad det Ord salig angaaer, som den værdige Kleinsmed tilføier, saa troer jeg ikke at en Kammerherre kan blive salig, eller komme i Himlen, thi disse Mennesker ere allesammen forfærdelig rige, og der staaer skrevet, at de Rige skulle være fordømte. Siger ikke Apostelen David udtryffeligt, ligesaaalidet en Kameel kan gaae igjennem et Synaaleoie, ligesaaalidt skal en Rig komme ind i Himmeriges Rige.“ Denne Spøg stemte Forsamlingen til Munterhed, alene Christophersen fandt Henriks Ord upassende. „Tys, tys Henrik Botcher!“ udbrod han hoitidelig, „det er ikke ret at spotte Nogen. Gud har skabt Mennesket i sit Billede.“ — „Ganske sandt! værdige Belgjører!“ gjenmælede Henrik, „Gud har skabt Mennesket i sit Billede, men Mennesket har igjen skabt Gud i sit, saa at den Ting gaaer lige op!“

Efterat Forsamlingen længe havde debatteret om Henriks Andragende, kom man endelig til den Bestemmelse at der, da det var saalangt ud paa Aftenen, ikke kunde tages nogen Bestemmelse derom, men at Sagen derimod skulde forhandles i næste Møde. Forsamlingen adskiltes, og Henrik fulgte tilbage med Christophersen. Grunden til at han omtalte sin Stilling, og bad de Tilstedeværende, som han udtrykte sig, at tage ham paa Dmgang, var ikke fordi han jo befandt sig særdeles godt hos Christophersen, han frygtede blot for at Dpsholdet hos denne Familie, i Tiden vilde blive for eensformigt; han trængte til Afverling, alle hans Talenter vare beregnede paa en større Virkekreds, end den som tilbød sig der. De følgende Dage tilbragte han med at besee Staden, og gjøre sig fortrolig med adskillige Restaurationer. Høkeren vidste naturligtviis Intet derom, han troede, at Henrik søgte efter sin Broder hos Kammerherreinden. Det var en af Henrik Bødkers Indlingstilbøieligheder, at gaae smukt klædt. Derved forstod han, hvad Andre vilde kalde ioinesaldende; for at tilfredsstille denne Lyst indsaae han strax, at han maatte lade Snittet paa sine medbragte Klædningsstykker forandre, deels anstaffe sig adskillige Smaating, som han manglede, og da hans hele Formue ikke var større end 5 Rbd., som han fortalte Christophersen den første Aften de mødtes, besluttede han nogle Dage efter Forsamlingen i Møllen, at anstille det første Forsøg paa hvad han vel kunde bringe tilveie ved sine Talenter. Det kom blot an paa Maaden, hvorledes han skulde lade dem

experimentere. Grundende herpaa var han gaaet op i Frederiksborggaden, hvor der dengang boede en Meelhandler og en Urtefræmmer ved Siden af hinanden. Da han havde staaet lidt og betænkt sig, gif han over til Urtefræmmeren, og det lod til at han havde fattet en Plan, thi det ham egne Smil viste sig atter omkring Munden. Med en vis Suffisance traadte han ind i Boutiquen og spurgte om Manden selv var tilstede. Denne præsenterede sig og Henrik fortalte ham, at Meelhandleren herinde ved Siden af havde accorderet med ham om at sætte for Rotter: „Jeg er nemlig Kongelig Kammerjæger, skal jeg have den Ære at fortælle Dem; men det kan ikke nytte synderligt, at jeg blot fordriver Rotterne fra ham, thi i saa Fald ville de allesammen løbe ind til Dem; derfor kommer jeg, for at spørge, om De ogsaa vil give mig 5 Rbd., saa skal jeg jage dem bort fra begge Steder.“ Manden, der som de fleste andre Urtefræmmere, var plaget med dette Slags Uroi, lod til at være særdeles tilfreds med Udsigten til at blive fritaget herfor, han lovede Henrik strax 5 Rbd. hvis han kunde skaffe Rotterne bort. „Det indestaaer jeg Dem for,“ lovede Henrik; „men vil De ikke skrive mig en lille Seddel, som et Bevis for vor Accord. Jeg reiser nemlig fra Byen endnu idag, saasnart jeg har sat for Dyrene, og kunde saa lade Pengene hæve ved en af mine Bekjendte om et Par Dage, naar De har overbevist Dem om, at jeg har opfyldt hvad jeg lover.“ Dette fandt Manden ogsaa ganske rimeligt, Henrik fik Beviset og gif med det.

Derpaa kom han ind til Meehandleren og fortalte ham, at Urteframmeren havde accorderet med ham om at sætte for Rotter, ligesom han nylig havde sagt hos Urteframmeren, og fremlagte som Bevis dennes Billet. Meelmanden syntes ogsaa særdeles godt om at blive fri for Rotter, men fandt tillige, at 3 Rbd. kunde være nok derfor. Henrik indgik strax Accord med ham, og en Times Tid senere vendte han tilbage, og satte en Blanding af Hvedemeel, Phosphor og flint, ulæsket Kalk i smaae Skaar, rundt omkring paa Loster og i Paffamre hos begge Mændene; dog saaledes, at Urteframmerens Portioner baade vare de fleste og største. To Dage efter gif han ind til den Sidstnævnte, for at see til Skaarene. Urteframmeren kom ham glad imøde, og fortalte ham, at hans Kunst havde gjort den heldigste Virkning, og udbetalte ham uden Bøgring de lovede 5 Rbd. Meelhandleren derimod var ikke saa fornøiet, han mærkede slet ingen Formindskelse af Rotterne. Henrik svarede ham ufortrødent, at det bestemt maatte komme af, at Herren ikke vilde give mere end 3 Rbd., og fortalte hvorledes det var gaaet Naboen. Manden maatte da love 5 Rbd., Kunstneren satte nye Skaar, og denne gang med Held. Dette Middel var eet af de tusinde han anvendte, i Begyndelsen af hans Ophold i Hovedstaden; Lykken syntes at tilsmile ham overalt.

VIII.

„Bogt Dig for Menneskene.“

Grev Hain havde imidlertid, ligesaa sikkert som fint, naaet sit Maal med Hensyn til Johan. En simpel Forsørelsehistorie vilde vel ikke have kunnet styrte ham, maaskee blot fordi et almindelig Menneskekjærligheds Princip og dens Frugter mere blev hyldet i hine Kredse; men dette Elor af Hemmelighed og Dunkelhed, hvormed hans supponerede Forhold til Christine overalt omtaltes, lod formode noget Uørt, noget usædvanligt Scandaleust. Imidlertid vare der Flere, — og disse udgjorde den bedre Deel, — som søgte at modarbeide Rygtet. De vilde uden tvivl ogsaa have været istand dertil, hvis ikke Johan selv paa eengang, med en voldsom, forstyrrende Haand havde nedbrudt Alt.

Baron Essinger var En af dem der bestandig tvivlede paa Hains Historie, han besluttede selv at efterspore dens Kilde, for senere, paa en kraftigere Maade at kunne udlede sit Forsvar deraf. I denne Hensigt gik han op til Madame Palmer, traf hende og Christine, og erfarede ikke blot Alt hvad der tidligere var passeret, men ogsaa, at Johan i den senere Tid besøgte Familien temmelig hyppigt. En saa erfaren Verdensmands Blik kunde det heller ikke undgaae, at Christine, endskjøndt hun forholdt sig temmelig taus under Baronens Besøg, syntes at nære en dybere Følelse for den unge Herre, end blot Taknemmelighed.

Med denne Bished gif Baronen; strax efter kom Johan, Christine talte ikke om Eßingers Besøg, maaskee fordi hun dunkelt anede, at der muligt kunde ligge noget Ubhageligt til Grund derfor, men Madame Palmer formaade ikke at beherske sin Meddelelseslyst; hun lod først nogle Ord falde om et fornemt Besøg, og da Johans Nysgjerrighed var vaft, brød hun frem med hele Historien. Johan bleguede under denne Fortælling, han folte sig dybt krænkter over Eßingers Handlemaade, han var begavet med en Kraft, en Hæftighed, der truede at bedække hans Livsvei omkring ham med Ruiner. Til et saadant Menneſte har den Eldre i Almindelighed Mistro, den Yngre Tillid. — Denne Hæftighed, der i de første Dieblikke dræbte ethvert Overlæg hos ham, gjorde, at Eßingers Dpførsel forekom ham utilgivelig og i høieste Grad udelikat. Med saadanne Følelser traf han Baronem. Det var hans Beslutning, uforbeholdent at sige ham, hvad han tænkte om hans Besøg hos Palmers; Eßinger lod ham heller ikke vente paa Keilighed; thi han kaldte Johan alene, fortalte ham Alt, underrettede ham om Rygtet i dets hele Udstrækning, og raadede ham, i en hjertelig og venlig Tone, til at opgive sit Bekjendtskab hos Palmers. Johan kunde vel ikke misfjende Baronens Hensigt, men de aristokratiste Anskuelser, den gamle Mand, uden at han vilde det, gjorde gjældende, den Ringeagt han omtalte Christines Familie med, den Værdi endelig, som han antydede at Johan burde finde i Selskab med de høiere Kredse, og for hvilke han efter sin Synsmaade, ikke ansaae det for svært at bringe Chri-

stine som Offer, endogsaa da, hvis han nærede nogen Tilbøielighed for hende, — det han ansaae for latterligt og umuligt; — Alt dette opirrede det unge Menneske blot mere. Han svarede Intet paa Baronens Bemærkninger, bukkede og tog Afsted med den Beslutning, aldrig at komme der oftere. Endnu et Forsøg gjorde Essinger, hvad enten han blot handlede af personlig Interesse for Johan, eller muligt i en Andens Interesse. Han gik atter til Palmers, og tilbød Christine en Plads som Kammerjomsfru, paa meget fordeelagtige Vilkaar, hos en Slægtning i Sverrig. Moderen syntes særdeles godt om dette Tilbud, saameget mere, som den lille Banskabte for nylig var død og Datterens Nærværelse saaledes mindre gjordes nodig hjemme. Christine derimod, var ikke at formaae til at gaae ind herpaa. Hun indlod sig heller ikke paa nogen Grund for hendes Utilbøilighed, men afflog, trods Moderens Bønner og Uvillie, Baronens Tilbud paa det Bestemteste.

Fjorten Dage senere var der et stort Formiddags-selskab samlet hos Essingers. Grev Hain var tilstede, han glædede sig i Stilhed ved et vundet Spil, thi hans Hensigt var opnaaet, han havde spærret Afdgangen for Johan til de fleste Kredse. Maaden paa hvilken Werner i den senere Tid var bleven modtaget, den ringeagtende Tone, i hvilken han blev omtalt, naar han ikke var tilstede, var for ham et sikkert Budskab om Seir. Ogsaa hos Essingers blev han denne Formiddag bragt paa Bane. Greven stod just ved et Vindue og forsikkrede paa det Bestemteste, at Johan blev erklæret perdu hos

alle hans Bekjendte, og at han vistnok ikke vilde vove at betræde nogen af deres Selskabsale oftere, da Dorene gik op og Johan traadte ind. Aldrig maaskee var han optraadt med større Dristighed, aldrig havde hans Figur og Holdning været rankere, hans Gang stoltere, eller hans Ansigt smukkere, end nu. Men i det Dieblif, alle de Tilstedeværendes Blikke rettedes paa ham, forandrede paa engang hans Træk, en dødelig Blegthed gik over dem, hans Knæ vaklede, han mægtede neppe at holde sig opreist, hans Dine stirrede stift og ubevægeligt hen paa eet Sted i Salen, og paa dette Sted sad Comtesse Ninon, og betragtede ham rolig og kold, medens hun lænede sig til Bordet hun sad ved, og smagte paa sin Chocolate, saa ligegyldig som om hun aldrig tilforn havde seet ham. Ninon, hans Drom fra Heden, hende han i to Aar hemmelig havde søgt overalt, paa Spadsferegange, i Theatret, i Selskaber, til hvis Vinduer han havde stirret om Natten, med samme Længsel som BARNET til den Dør indenfor hvilken det pyntede Juletræ venter, hende saa han her for første Gang, uden at hun gav det mindste Tegns til Gjenkjendelse. Disse Tanker, denne Forandring i hans Ydre foregik og forgik i et Nu, i et Secund, i det næste var han atter kold og fattet; han bukkede for hele Selskabet og traadte hen til Baronesses Gæssinger. „Min naadige Frue!“ sagde han med en klangfuld og rolig Stemme, „Den store Belvillie, De bestandig har vist mig, lader mig vove, at underrette Dem om min Forlovelse med Christine Palmer.“ — Førend Baronessen endnu kunde fatte sig af den Overraskelse,

disse Ord satte hende i, gjorde Johan et dybt Buk, og vendte sig til Grev Hain, der i dette Dieblif sted ved Siden af Baronessens Stol. „Dgsaa til Deres Excellence tager jeg mig den Frihed at fortælle min Forlovelse, da De, saavidt jeg veed, er en personlig Bekjendt af denne Dame.“ Greven var overrasket og synlig forvirret, men indsaae dog strax, hvorledes der var givet ham Leilighed til paa det føleligste at ydmyge Johan. Denne Bevidsthed udtalte sig i et haanligt Smil, medens han svarede: „Ja vist! jeg troer at kjende denne Dame, jeg erindrer mig, at hun er en Datter af — —.“ Johan afbrød ham og sagde: „— af en Borgerlig vilde De formodentlig siige, — fuldkommen rigtig, en Borgerlig, hvem dog Deres Excellence skjenkede en saa høi Grad af Opmærksomhed, at hun i sin Beskedenhed frabad sig den. Den særdeles Tilboielighed, Deres Excellence ved Deres Besøg yttrede, til at sørge for denne Dames Fremtid, har jeg nu overtaget, og det vil formodentlig være Dem kjær at modtage den Forsikring, at jeg bestandig med en ligesaa god Villie vil iagttage den som De.“ — Uagtet Greven i høi Grad besad Landsnærværelse og en Kulde, der mægtede at beherske de fleste Overraskelser, blev han dog consterneret ved disse Ord. — Han saae det Smil, der fra alle Sider vendte sig mod ham, og hvorledes Johans Adfærd syntes at imponere Selskabet. — „Det forekommer mig høist forunderligt af Dem, min Herre!“ sagde han, „at De netop betragter dette Sted som et Catheder for deres glimrende Talegaver. De burde og-

saar have Forstand til at indsee, hvorlidet jeg idetheles taget bekymrer mig om denne Sag."

"Dersom det ikke stred mod den dybe Agtelse, jeg bestandig folte for Deres Excellence!" sagde Johan, "kunde jeg maaskee svare, at jeg, hvis jeg besad Forstand, sikkert hverken vilde have indladt mig i denne eller nogensomhelst anden Sag med Dem."

Endnu førend Nogen formaaede at fatte sig af Forbauselsen herover, havde Johan forladt Salen. — Da han kom hjem, var hans Selvbeherstelse forsvunden, hans Kraft bukkede under, han folte først nu hvormegget dette Dieblik kostede ham. — Saaledes maa vi betale Alt her i Verden, Glæde med Sorg, Mandom og Kraft med Resignation og skuffede Drømme. Kun Et have vi for Intet: Døden, — dog nei! den give vi igrunden meest for.

Næste Dag havde Rygtet udbredt denne Historie overalt i Byen. — Et Rygte havde arbejdet paa hans Fald, nu styrtede det ham fuldkomment. Men hvad er vel Rygtet?

Rygtet er en Vandringzmand, det sidder tilbords med Fyrster, det sover paa Borgerens Leie, mellem Mand og Qvinde, det foragter Tiggeren, er bestandig paa Marschen, og holder ingen Helligdag og ingen Hvile.

Rygtet er en skjændende Qvinde, der bestandig vil have det sidste Ord, en Drm, der lige dristig gnaver paa Kongernes Huse og de Fattiges Hytter.

Rygtet er en Rede fuld af Tornskaedeunger, der skrige og sluger Alt hvad man kaster for dem, og som kun tie, medens man stopper Munden paa dem med et nyt Bytte.

IX.

Mennesket bruger sine Evner og Kræfter her i Livet paa samme Maade, som en ung Student sine Maanedspenge. I Begyndelsen af Maaneden, naar han har faaet Summen udbetalt, besøger man Conditorer, ødsler til de allergaleste Ting, thi man har jo en rund Sum at tage til, og troer, at den aldrig faaer Ende. Det er Ungdommen. — Senere hen i Maaneden tænker man vel paa at spare lidt, ved at bemærke hvorledes Pengene svinde; men Vanen, denne Feber, der ryster enhver Lykke, gjør Deconomie vanskelig. Det er vor Mandom. — Endelig kommer Maanedens Slutning. Pungen er tom, vi ønske at deeltage i Alt hvad vi see de Spar-sommelige nyde, men kunne ikke; saa ønske vi, at have været sparsommeligere, og haabe paa en ny Maaned. — Det er Alderdommen.

Paa Johan lader dette Billed sig anvende. Han havde tilbragt to Aar i Kjøbenhavn. Skjæbnen viste ham en Bei, der i de første Dieblikke syntes jevn og venlig, saaledes som enhver Bei forekommer os, naar vi see den i Frastand og dens Stene og Huller skjules. — Han gik ad denne Bei, men Solen var svunden, han gik i

Mørke. Han tog atter fat paa de i den sidste Tid afbrudte Studier; men det vilde ikke ret gaae for ham, saaledes som tidligere, de Forhold, under hvilke han for Diebliffet levede, abstraherede ham desuden ogsaa. Der- til kom endnu, at den Understøttelse, han hidtil havde erholdt af sin Fader, Pastor Berner, ophørte, saa at han var nødt til at give Informationer for at soutenere sig. — Dette Liv kjedede ham, han var hidtil vænnet til Udspredelser og nu da Veien var spærret, savnede han dem. Alt Gensformigt trættede ham. Derfor var han utilfreds med sin Stilling.

En Begivenhed var der dog i dette Tidspunct, som var forbunden med en mægtig Interessee for ham, saameget mere, som der knyttede sig uudgrundelige Hemmeligheder til den. Paa samme Tid omtrent som Pastor Berner tilskrev ham, at han paa Grund af tiltagende Udgifter hjemme, var tvungen til at formindste den Understøttelse, Johan hidtil havde modtaget, og Johan, som kjendte Faderens indskrænkede Kaar, med næste Post svarede tilbage, at han slet ikke længer behøvede Noget, men saae sig istand til selv at forskaffe sig sit Udkomme, blev der af og til sendt ham Breve med Penge fra en Unavngiven, uden at han kunde komme paa Spor efter hvem det var. Han kjendte allerede for godt den almindelige Stemning i alle de Kredse, han paa en saa ubesindig Maade selv havde spærret sig Udgang til, til at han skulde tro, at Brevene kom fra noget Medlem af disse. Ethvert af hans Forsøg paa at faae Lys i denne Sag, var og blev forgjæves. Brevene bleve ham bragte

igjennem Fodpostcontoiret, og der kunde Ingen give ham nogen Bæf.

Endskjøndt alle disse Breve enten aldeles vare ubeskrævede og blot betegnede med hans Adresse, eller ogsaa kun indeholdt nogle Ord, der tilkjendegave en hjertelig Belvillie, endskjøndt det Hele stete saa delikat, som det paa en saadan Maade kunde skee, generede det dog i høi Grad Johan, at modtage dem. Vel var hans Stilling for Diebliffet saaledes, at han maatte ansee disse smaae Summer for en ikke ubetydelig Hjælp, men det piinte ham, at Noget skulde kjende hans Forhold saanoeie, det ydmygede, det saarede hans Stolthed, at modtage disse Penge, til samme Tid som han erkjendte den Belvillie, den Interessé for hans Person, som maatte ligge til Grund derfor. Haandskriften i disse smaae Billetter kunde ikke bringe ham paa Spor, den var fin og let, maaskee en Dames, skjøndt Trækkenes Fasthed og Dristighed ogsaa kunde give Grund til at formode det Modsatte; blot det haabede han at lede til Opdagelse, at den Ubekjendte bestandig havde forseglet Brevene med et Signet, hvori Amor, som betvinger Løven, var udgraveret.

Saaledes havde just en Formiddag Postbudet atter bragt ham et af hine Breve, med en større Sum, end tidligere. Johan sad i sit Bærelse, støttende Hovedet til Haanden og betragtede tankesuld det fine Læf, hvori det lille Signet viste sine tydelige Figurer. Da bankede det paa Døren og et ungt Menneske styrtede ind i Stuen.

Hans Ansigt var ligblegt, hans Miner udtrykte den største Fortvivlelse.

„Hvorledes er det fat med Dig, Løbner?“ spurgte Johan overrasket, „Som Regnsky paa en Sommerdag Du kommer, med Sorgens Budskab skrevet paa din Pande.“

„Jeg er fortabt og vanæret!“ udbrod Løbner sønderknust, idet han knugede Haanden mod Panden. „Gaar, da jeg gif fra Contoiret, hævdede jeg 150 Rbd. for min Chef. Han var gaaet inden jeg kom tilbage, og jeg beholdt dem da, for at levere ham dem idag. — Nu — de ere borte — jeg kan ikke skaffe dem, man venter mig allerede paa Contoiret, alle mine Bekjendte ere renonce — o Gud, Berner! Du kan tænke Dig min Ulykke.“

„Hvorledes har Du da mistet dem? Hvem har berøvet Dig dem?“ spurgte Johan.

„Hvem!“ — gjentog den Anden, — „Na! hvorfor skulde jeg skjule det, imorgen vil dog min Banære være bekjendt overalt. — Den forbandede Hule i Magstræde! — jeg har odelagt disse Penge, spillet hver Skilling bort inat. 90 Rbd. eier jeg selv, men for de Dvrige er det mig ikke muligt at gjøre Udvei.“

„Da træffer det sig meget heldigt, at Du just kommer til mig, min kjære Løbner, thi jeg er netop i dette Dieblit i Besiddelse af hvad Du mangler. See her!“

„Hvorledes, Johan! — Du — —!“ streg det unge Menneske og søgte forgjæves at skjule Laarerne, der glindsede i hans Dine.

„Ja, ikkesandt!“ sagde Johan smilende, „man skulde

næsten tro, at Guldalderens Periode var vendt tilbage; for en halv Time siden vidste jeg paa Ere ikke, at jeg eiede een Rigsdaler, og i dette Dieblik laaner jeg tred-
sindstyve bort. Der Løbner! tag Du Pengene, og vær forsikkert om, at det glæder mig at kunne være Dig til Tjeneste."

"O Gud skee evig Lov og Tak!" raabte Løbner, idet han heftig og lidenskabeligt slyngede sine Arme om Johan. "Berner! jeg skal aldrig glemme, hvad Du idag gjør mod mig; men hvornaar skal Du have dem igjen? Det vil vare nogen Tid, før jeg seer mig istand til at tilbagebetale saa stor en Sum!"

"Naa, naa!" svarede Johan, der selv var berøget ved det unge Menneskes Glæde. "Jeg skal nok gjøre Ud-
veie imidlertid, tag Du kun Pengene, min Ven! og betal din Chef." Løbner ilede bort, lige saa hurtig han var kommen.

Lidt efter lod en frygtelig Støi paa Trappen. Det bankede atter paa Døren, og idet samme den aabnedes, lod Tjenestepigens Stemme udenfor: "Hvad mon han bilder sig ind, — kysse en anstændig Pige, — sikken æfel Gen!" — Et Menneske stak sit Hoved ind i Børrelset, og da han saae at Johan var alene, traadte han ind. — Det var Henrik Bødker.

"De kjender mig formodentlig ikke, Herr Berner!" udbød han smilende, efterat han med en comisk Mine havde gjort et dybt Buk for Johan. "Jeg er saamænd deres gamle Glev, Henrik Bødker, som man kaldte mig i Jylland."

„Hvad for noget, Henrik!“ raabte Johan leende, idet han nu fuldkomment gjenkjendte Personen. „Hvad gjør Du herovre?“

„Na, jeg fik Lyst til at besøge Kjøbenhavn,“ vedblev Henrik, „for at see, hvorvidt mine Kundskaber vilde strække til herovre. Man fortæller saameget hjemme, om hvor let det er for et Menneske med en smule Talent, at blive anbragt i denne By. Jeg vilde nu gjøre et Forsøg, og tog herover for en Maanedes Tid siden.“

„Naa!“ vedblev Johan smilende, „Rygten har formodentlig bekræftet sig? Du seer jo saa fornem ud, at jeg kunde have mødt Dig tusinde Gange, uden at gjenkjende Dig.“

„Ja Gud være lovet!“ vedblev Henrik, „hidtil kan jeg heller ikke klage, jeg har bestandig blot mødt menneskefjærlige og velsindede Personer herovre.“

„Du mener formodentlig Genfoldige,“ sagde Johan, idet han brød ud i Latter over det comiste Ansigt, hvormed Henrik ledsagede sine Ord.

„Som De vil, Herr Berner! som De vil! Jeg har lagt Mærke til, at de mindre Kloge ere de meest Medlidende. Oplysning og Kundskaber sætter blot ondt Blod i Folket!“

„Fortæl mig da, hvorledes Du tilbringer din Tid herovre,“ spurgte Johan, „hvad tager Du Dig for? Thi Du vilde formodentlig ansee det som en Fornærmelse, hvis jeg troede, at Du dyrkede et eller andet Haandværk.“

„Paa ingen Maade,“ sagde Henrik, „tvertimod, jeg har netop tjent min Føde som Haandværksmand i den

sidste Uge, ved Spil nemlig." — Henrik fortalte nu Johan sit Bekjendtskab med Christophersen, og vedblev saaledes: „I Forstningen behagede det mig retgodt hos denne Mand, men i Længden blev det dog lidt trættende; om Dagen vilde han have mig til at læse for sig i Bibelen, og om Aftenen skulde jeg synge Psalmer i hellige Samsfund. Jeg androg flere Gange, at komme paa Dm-gang; men det kunde aldrig blive til Noget. Omfider indtraf der flere smaae Tilfælde, der gjorde at vi brou-illerede. Jeg havde nemlig spillet Kort en Aften nede i Smedens Gang paa en Dlstue, og kom til det Uheld, at min Sidemands Penge, der laae paa Bordet, blev hængende fast ved min Albue, fordi der ved en Hændelse sad en Smule Bor paa den. Menneſket var af en hid-sig og uilfsindet Natur, gjorde nogle ærerørige Beskyld-ninger mod mig, og da jeg vilde tage til Gjenmæle, faldt han og hans to Kammerater over mig og sloge mig til Bankefjød. Saaledes maatte jeg gaae hjem til Chri-stopherſen. — Endſkjøndt han var syg og ſengeliggende, bemærkede han dog strax mit miſſerable Ydre. — „Hvor har Du været henne iaften, lille Henrik,“ — vedblev han at fortælle, idet han til en vidunderlig Grad af Natur efterlignede Erſpektoferens Stemme. — „Jeg har været i den hellige Forſamling, kjære Belgjører,“ ſvarede jeg med et andægtigt Suk. Mit Hjerte har modtaget nye Ind-tryk af de opbyggelige Taler, jeg hørte. Dine Dine have ogsaa modtaget nogle ſlemme Indtryk, ſvarede Manden, ſom allerede begyndte at fatte Miſtante til min Sandruhed. Kommer Du fra den hellige Forſam-

ling i den Forsatning, sagde han, med en Mine saa opbragt, som om han idetallermindste havde isinde at flaae mig ihjel. Ja jeg gjør, kjære Herre! men det var saa mørkt iveiret iasten, at en Møllersvend løb lige mod mig, da jeg gik ned ad Bølden. Menneket blev vred derover, og gav sig til at banke mig ganske forfkræffelig, derfor seer jeg saaledes ud. Det var da en paa-faldende Opførsel, bemærkede den Gamle. Nei, sa'e jeg, paa-faldende just ikke, man kunde snarere kalde det en anfaldende Opførsel. Jeg mener, svarede Manden, at det var mærkeligt, at han slog Dig fordi han løb imod Dig. — Mærkeligt sa'e jeg, ja det veed Gud det er, jeg mærker det saaledes at jeg neppe kan holde mig opreist. Manden kunde nok høre, at jeg havde ham lidt tilbedste, han bad mig at gaae til Helvede, eller idetmindste i min Seng, og fortalte, at han troede jeg loi. Derover tog jeg Anledning til at blive fornærmet, thi oprigtigt talt, jeg var kjed af dette evige Psalmesyngeri. Næste Dag flyttede jeg, og var heldig nok til strax at træffe en af mine fordums Bekjendte, en Hestpranger, med hvem jeg reiste ned i Landet. Da han tog over til Holsteen, skiltes vi ad, og jeg vandrede alene tilbage. Forleden kom jeg til Helsingøer; da kneb det lidt for mig, jeg eiede ikke en Skilling, og kjendte Ingen i Byen, saa knælede jeg ned paa Beien, og bad en Bøn til Gud om at sende mig Hjælp; og Vorherre var saamænd ogsaa saa naadig at bønhøre mig, thi han sendte mig strax en Officier, da jeg kom ind i Byen, som jeg opvartede

nogle Dage, og som jeg lærte at flaae Volten. (gjøre Bedrageri i Kortspil.)"

Johan bred ud i Latter. „Du troer altsaa Vorherre sendte Dig Officieren, for at Du skulde lære ham at bedrage Andre. Jeg kan høre at Du kjender Gud.“

„Ja!“ vedblev Henrik, „jeg kjender ham, og det meget nøie, vi have boet sammen i atten Aar i eet og samme Bærelse, ovre i vor lille Hytte paa Heden.“

„Hvorledes?“ raabte Johan, „boede I sammen?“

„Ja!“ svarede Henrik med det største Alvor, „Han sad afmalet oppe paa vor Nyrenbergerkloffe.“

„Godt Henrik!“ vedbliv din Fortælling, Du har en smuk lille Gud at troe paa.

„I Helsingøer levede jeg nogle Dage i Herlighed og Glæde, men da jeg fik at vide af en Bekjendt, hvor De boede, Herr Berner, havde jeg hverken Rist eller Ro, før jeg kom her tilbage, for at see og hilse paa Dem; jeg forsikrer Dem, at jeg næsten har tilbragt hver eneste Dag, jeg kunde løsrive mig fra min Belgjører med at søge efter Dem!!“

„Henrik, Henrik!“ sagde Johan, „glem ikke, at jeg kjender Dig. Du har vel isinde at jeg skulde blive din anden Belgjører, nu da Du fattes Penge, ikkesandt?“

„Jeg, Herre!“ yttrede han „fattes jeg Penge? Hele min Tegnebog er fuld af Sedler! — Ja, jeg vil være oprigtig, det er rigtignok Assistentshuus-sedler. Der ligger Noget i min Natur, som forbyder mig at skuffe Dem. Og siden De selv siger det, saa kommer jeg rigtignok for at bede Dem om at gjøre mig en Bil-

lighed. De kunde tage mig i deres Tjeneste Herr Berner; jeg vil opvarte Dem, børste deres Klæder, De skal see hvilken Nytte De kan have af mig."

"Jeg er ikke riig nok til at underholde et Menneske som Du!" sagde Johan, "Du vilde blive mig for kostbar, Henrik."

"Siig ikke det, kjære Herr Berner! jeg føler nu eengang saadan en inderlig Hengivenhed for Dem. Antag mig kun. De skal see, at der kommer en Dag, hvor jeg vil blive Dem til Nytte." — Endstjøndt Johan havde Meget at indvende mod dette Forslag, forstod Henrik dog at bede og overtale ham, hvad end hans Grunde maatte være derfor. Han fik sit Dnske opfyldt. Johan lovede at antage ham som sin Tjener.

Den Følelse, der først bragte Johan i Forbindelse med Christine, var blot Deeltagelse i hendes ulykkelige Stilling, og en ridderlig Lyst til at spille Heltens Rolle, idet han reddede hende fra de Farer hun gif imøde. Udentviwl vilde der aldrig være opstaaet noget andet Forhold imellem dem, hvis ikke Hains og Essingers Handlinger netop havde givet jevnlige Impulser dertil. Den Hestighed, og vilde Kraft, som laae i Johans Gemyt, og som ved enhver Modstand udartede til Trods, maatte i dette Tilfælde nødvendig træde frem, og hidføre et Skridt, hvis Følger han i Diebliffets Stemning forlidede beregnede. Dertil kom ogsaa, at en nærmere Dmgang med den unge Pige maatte aftvinge ham en dyb og levende Erkjendelse af hendes Værd; i hans Dine lignede Christine en Iris acorus, der spirer i Dyn-

det. Hendes alfeagtige Skjønhed, den naturlige Ynde der laae udbredt over Alt hvad hun foretog sig, blev ikke uden Virkning paa ham. At Christine paa sin Side snart maatte fatte Tilboielighed for Johan, var naturligt, baade paa Grund af det Standpunkt, som Frelser, han indtog ligeoverfor hende, ligesom ogsaa for hans Personligheds Skyld. Hun var for aaben, for ubekjendt med denne Tilboielighed til aldeles at kunne beherske og skjule den for ham, og fra det Dieblik Johan opdagede at hun elskede ham, antog hans egen Følelse en ny, ham selv uventet Character. Saavidt var det kommet, da Baron Essinger blandede sig i Sagen. Vi have seet Folgerne, Johan forlovede sig med Christine. Han besluttede at give Afkald paa Selskabsfredsene, og at forjage Billedet af Ninon; — Dette Sidste syntes virkelig at lykkes, saalænge Christine endnu besad alle den første Nyheds Tillokkelser og Friskhed for ham. Men desværre! man tilbeder i vore Dage ikke længer blot Gudinden; vi ville ogsaa have hende opstillet i et stort Martortempel, omgivet af Nøgelse og Elegance.

Christine var smuk, det Udtryk af Omhed der afprægede sig i hendes blaae Dine, og som hendes Svagheit gjorde dobbelt udtrykksfuldt, det veemodige Smil, der som et Solglimt paa en Vinterdag foer over hendes blege Ansigt, maatte tiltale Enhver; men de Forhold, de Omgivelser, under hvilke hun levede, traadte snart forstyrrende ind imellem Johans Følelser; hendes Aand opfattede let, hendes Sands for det Skjønne og Rigtige var skarp, men begge fattedes Dannelse, alene hendes

hyppige Sprogfeil i Talen og i de smaae Billetter hun af og til sendte ham, saa ubetydelige disse end maastee maatte forekomme mangen Anden, efterlod et hemmeligt Saar i hans Sjæl. Dersom Damerne blot vidste, hvorledes et Bogstav formeget eller forlidet virker paa Læseren af deres Billetter, saa vilde de sikkert ivrigere studere Ortographie. Man mener, at den er overflodig i Kjarlighedsbreve, men jeg troer, at en Cancelliberetning, eller en allerunderdanigst Promemoria snarere kan undvære Ortographie end et Kjarlighedsbrev. — Han indsaae snart, at Alt hvad han kunde bidrage til hendes finere Dannelse vilde være utilstrækkeligt, endstjøndt hans Ord mødte den inderligste Opmærksomhed. Han begyndte at føle, at han havde gjort et ubesindigt Skridt, men besluttede nu at bære dets Følger som en Mand, og holdt det for en Gressag ikke at skuffe hende. Uvilkaarligt, uden at han ønskede eller vilde det, kom han til at anstille Sammenligninger, og med disse vaagne et kæmpehoit Spøgelse, der, da det engang var fremmanet, bestandig viste sig for ham i skarper og bestemtere Omrids. — Det var Erindringen om Ninon.

Erindringen er Mennekets Forbandelse, den er tillige dets Belsignelse. En Stjerne i Natten for den Nedtrykte, en Liggsteen over Glæden for den Skuffede. Den træder frem for os om Dagen, naar Solen skinner, dens Stemme blander sig med Liggklokken og med Bryllupsklokken. Den stiller sig iveien for os i Mark og Eng, hvisler igjennem Græsset paa de Dødes Grave, igjennem det gronnende Løv, i den mørke Skov og hvisker

lange, sørgelige Historier i vore Dren; den lægger sig med os paa vort Leie, og taler til os igjennem vore Dromme, medens dens kolde Haand hviler paa vort Hjerter, saa Blodet stivner og Haarene reise sig.

Endskjøndt Johan, som sagt, siden hans Forlovelse, havde givet Afkald paa de fleste Kredse han tidligere besøgte, var der dog en Familie, i hvis Huus han endnu af og til kom, deels fordi personlig Interesse knyttede ham dertil, deels fordi han saae, at man der aldeles ikke lod sig afficere af det circulerende Rygte. Manden var en Oberst Rydinger, gammel, og Aristocrat, men i dette Ord's skjønneste Betydning. Hans Gemalinde ligeledes, hun betragtede Johan mere som Søn end som Fremmed.

Hos denne Familie traf han ofte Claudia, Baron Essingers Pleiedatter, der ogsaa var iblandt de Faa, hvis Belvillie for Johan vedblev at være uforandret. Man havde i en tidligere Periode ymtet om, at han hørte blandt denne unge Dames Tilbedere, og efter den Opmærksomhed at domme, som Claudia uafbrudt viste ham, ifølge den synlige Interesse hun lod til at føle i hans Selskab, kunde man endog med en tilsyneladende Ret betragte ham som en begunstiget Tilbeder.

Claudia hørte til den Klasse af Damer, der for lidt beregne Rutiden, til at den skulde blive uden Birkning paa deres Fremtid. Disse Ulykkelige, som, endskjøndt de i de fleste Retninger ere begavede med en stor og ophøiet Sjæls Fortrin, synes næsten at være udpegede af Skjæbuen til et Maal for Smerte og Mod-

gang. Deres Indre er en bestandig Kamp for de meest modstridende Følelser. I Besiddelse af et vist Judicium, begynde de gjerne med at føle Trykket af de Forhold, hvormed Conveniensen eengang har omcirklet Dvinden, ligeoverfor Mandens større Frihed, og ende med at bryde dem. De overspringe Sfrankerne, fordi de appellerer til deres egen Selvstændighed og Selvbevidstheds Domstol, og glemme, at den almindelige Mening, i det Conventiønelle, er høieste Instans for Dvinden.

En Middag spiste Johan hos Rydingers. Efter Bordet kom Claudia i et Grinde op til Oberstinden, og blev der til det begyndte at mørknes. Johan tilbød da at følge hende hjem, hun modtog hans Tilbud og bad ham at bære en Bog, som hun havde glemt at besørge afleveret denne Eftermiddag. Johan tog Bogen og vilde stifte den til sig, da hans Die i det samme hændelsesviis faldt paa et lille Segl paa Papiret, der var svøbt om den. Endskjøndt Seglet var brudt, gjenkjendte han dog øieblikkelig Amor med Løven deri, og var overbevist om, at det maatte være det samme Signet, som det hvormed hans ubekjendte Bens Pengebreve havde været forseglede. Han troede nu pludselig at holde Traaden til denne Hemmelighed i sine Hænder, og spurgte Claudia, da de vare komne ned paa Gaden, med en af Overraskelse zittrende Stemme, hvem Seglet paa dette Papir tilhørte. Hvad enten hun i dette Dieblik ikke erindrede det, eller det virkelig var Sandhed, saa svarede hun, at det var hendes. Endskjøndt den lette og frie Tone hvori Claudia besvarede hans Spørgs-

maal saarede ham, var han dog i dette Dieblif for overvældet af sin Følelse til at tænke derpaa, han greb hendes Haand, og udbrod med en rørt og bevæget Stemme: „Det er altsaa Dem, Claudia! der har skrevet mig til, og sendt mig disse Breve; jeg burde næsten have anet det.“

„Jeg!“ udbrod hun; „har jeg skrevet Dem til, — sendt Dem Breve! min Gud! hvad mener De?“ — Disse Ord udtalte hun med en Betoning, saa overrasket, og med et Udtryk, saa fremmed og forundret, at Johan, hvis det havde været lyst nok til at see hendes Ansigt, strax maatte have overbeviist sig om, at han tog feil.

Claudia studsede ikke just fordi hun vilde have fundet det saa besynderligt eller umuligt, at skrive til Johan, men fordi hun i hans Ord anede en Hemmelighed, et Eventyr, saa piquant, at hun med hele den qvindelige Nysgjerrigheds Heflighed besluttede, selv paa Sandhedens Bekostning, at komme paa Spor derefter. I den Tone hun fra nu af lagde i sin Nægtelse, laae derfor en halv Tilstaaelse; hun begyndte at fatte den Rolle hun her maatte spille.

„Det kan ikke nytte De nægter det, kjære Claudia!“ vedblev Johan, idet han tog hendes Haand. „Jeg er dog overbeviist om, at det er Dem. Men jeg beder Dem om, fra nu af ikke gjøre det oftere, De vil kunne indsee, hvor ydmygende det under alle Omstændigheder maa være for mig, at modtage disse Breve, især nu, da jeg veed, De komme fra en Dame, der allerede har beviist mig saa megen — Velvillie vil jeg kalde det.“

„Velvillie!“ gjentog Claudia, som om hun enten

fandt, at der i dette Ord laae forlibet eller formeget, „hvad kalder De Belvillie?“

„Det,“ svarede Johan, medens et bittert, sarkastiskt Smil spillede om hans Læber, „at en Dame som De, tør vove at gaae ved min Side, modtage min Arm og lytte til mine Ord, efterat Selskabet hvoriblandt De hører, har brudt Staven over mig og udsløttet mit Navn af deres Liste. „Jeg kalder det Belvillie,“ vedblev han, „hvor slet endog dette Ord maaskee paafer, at De, til Trods for alle disse smukke Nygter, med hvilke man har søgt at besudle mine Handlinger, dog ikke forandrer et Atom i deres Opførsel mod mig.“

„Jeg har ikke skjænket Dem, hvad De behager at kalde min Belvillie, paa Grund af Nygtet,“ svarede Claudia; „hvorfor skulde jeg da lade Nygtet berøve Dem den, saalænge De sætter nogen Priis derpaa. Jeg antager, — tilføiede hun, da han ikke svarede, — at vi kjende hinanden for nøie, Berner, til at Andres Mening skulde kunne rokke vore egne, i dette Punct. Desuden vidste jeg megetgodt forud, at der omtrent forestod Dem en saadan Skjæbne. De havde i saa kort Tid faaet en saa stor Overvægt i vore Selskaber, man hylde Dem for eensstemmig, til at det ikke skulde skaffe Dem et Modparti. Solen kalder Blomsten frem, men ogsaa Ormen, der fortærer dens Stængel. Jeg saae Stormen før De anede den, jeg advarede Dem, men da smilte De saa usigeligt stolt, og svarede mig med et Blik:

„Hvad gjør vel det! lad kun de Smede hamre,
De fattes Kraftens Jlb at hærde Barket ved.“

De seer, at min Belvillie endog udstrækker sig til at bevare deres Ord og Miner. Har man nu end formaaet at styrte Dem, saa vilde det dog være en daarlig Compliment til mit gode Hoved, hvis ogsaa jeg blindt hen skulde tage Grev Hains Historier for gode Vare, og tro, at De foretrak en Baskermadame, eller at De skulde nedværdige Dem til anderledes end pour passer le temps, at elske en Tjenestepige, og sætte større Pris paa denne respectable Families Selskab, end paa vores, paa mit," tilføiede hun med et fornemt og spottende Smil, og denne stolte Dame kastede Hovedet tilbage og betragtede ham med et funklende Blik. „Nei Berner! en saadan Tanke kunde jeg virkelig end ikke i den meest forvirrede Drom falde paa.“

„Og alligevel er det saaledes“ sagde Johan. „Jeg elsker denne Pige, ærligt og oprigtigt, som hun elsker mig; jeg har forlovet mig med hende, og endskjondt det maaskee blot skete saa hurtigt, for at trodse dette Coterie af Rygtesmæde, der havde sammensvoret sig mod mig, saa har jeg dog, som et Mennecke af Ore, Pligter mod hende, hvilke jeg vil søge at opfylde.“

„Behøver man da at forlove sig med en Sypige for at kunne elske hende?“ spurgte Claudia.

„Nei! men fordi man elsker hende, saa forlover man sig med hende, og jeg elsker denne Sypige.“

„Siig mig da, hvis De vil besvare et saa indiscret Spørgsmaal, hvem De har udseet til Arving af deres Gunst efter hende. Jeg troede ikke, at De var saa variabel i deres Følelser.“

„Jeg forstaaer Dem Claudia!“ sagde Johan, med en dæmpet, alvorlig Stemme. „Men jeg fortjener ikke deres Spot. Jeg er heller ikke foranderlig i mine Følelser, fordi jeg, naar jeg agter en Dame, søger at frede om hendes Lykke, selv om det stæer paa min egen Beføstning, eller fordi jeg foretrækker, i Stilhed at træde tilbage fra et uopnaaeligt Maal, som jeg i et ubetænksomt Dieblisk troede at kunne naae op til, hellere end at Verden, med Foragt og Haanlatter, skal see mig forgjæves arbeide dertil. Tillad mig, at jeg her taler uforbeholdent, blot for at retfærdiggjøre, hvad De synes at fordømme. Jeg veed vel, at jeg ikke kan gjøre det, uden maaskee at tabe Alt hos Dem, men ogsaa saaledes foretrækker jeg at miste deres Agtelse for en Tid, fordi jeg veed, at De senere igjen vil skjænke mig den dobbelt. De har ergang tilstaaet, at jeg ikke var Dem ligegyldig; men De er for stolt til at ville ydmyge Dem i en saadan Grad, dersom De ikke havde været overbevist om, at De blot dengang udtalede, hvad De forlængst havde vidst at jeg følede. Denne Tilstaaelse berusede mig; med Bevidstheden om at være den Foretrukne af Dem, som var saa smuk, saa henrivende, og Gjenstand for saa Manges Ønsker, syntes jeg større og bedre i mine egne Dine. Men jeg blev vækket af denne Kuus, for at indsee, at dette Forhold, der paa den ene Side besad hele Himmeligbedens søde Trylleri, og paa den anden, manglede Alt hvad der kunde gjøre det retmæssigt for Verdens Dine, ikke kunde vedvare. Min Stilling var usikker, i al Fald ikke saaledes, at jeg turde

vove offentlig at erklære hvad De var for mig. Det er jo desuden umuligt nu, da De, som Fru Ryddinger fortæller, allerede i længere Tid har været hemmelig forlovet med Grev Hain!"

"Da jeg stjænkede Dem min Gunst," afbrød Claudia ham stolt, „raadførte jeg mig ikke først med Verdens Mening, eller spurgte om deres Stilling var saaledes, at De strax kunde lade Præsten underholde sine Tilhørere med dette Forhold fra Prædikestolen. Det kunde jo endog være muligt, at jeg under denne Betingelse aldrig havde gjort det."

"Men Verden fastsætter dog en saadan Betingelse, Claudia!" svarede Johan, „og spyer sin Gift paa Enhver der søger at undgaae den. Og hvis det endog var mueligt, at undgaae denne Argus's Dine, saa ender dog ethvert Forhold, der ikke gestalter sig efter Formerne, i Almindelighed saaledes, som De her skal see."

De vare under denne Samtale gaaede ud af Besterport, da Baron Essingers Lyststed laae i Frederiksbergs Allee, og stode paa venstre Side af Runddelen, ligeoverfor Monnigattis Pavillon. Da Johan taug, pegede han paa en gammel, pjaltet Kone, som laae nede imellem en Steendybsse og gned Rødsteen.

"See Claudia!" vedblev han dæmpet, „denne Kone var ogsaa engang ung og smuk, som De, hun er født i Kaar, der paa det Skrækkeligste danne en Modsætning til hendes nuværende. Hun troede ogsaa engang, at kunne ringeagte Verdens Mening for sin egen; saaledes ender hun."

Medens han talede ophørte Konen med sit Arbeide, hun vendte Ansigtet mod de Fremmede, betragtede dem nogle Dieblikke med et dorst og stirrende Blik, og bad om en Skilling. Hendes Stemme, og den ravende Bevægelse hun gjorde idet hun reiste sig og udstrakte sine nøgne Arme, lod formode, at hun var perialiseret. Da hun bemærkede det Indtryk Synet af hende gjorde paa Claudia, udbrod hun i en kort, hæs Latter.

„Ja vist! De seer paa mig, lille Madam eller Jomfru, hvad De er; det er Pinedød rigtignok noget Andet, at slide paa Stenen her, hvad enten saa Solen skinner, eller hun pidsker med en Regn, som Fanden kunde vaske sin Oldemoder i, det er noget Andet, siger jeg, end at gaae med Silke og Floil og Saffiansstøvler og tale Kjærlighed til en smuk, lille Herre.“

Claudia gyste, hendes fine Skikkelse rystede, hun gav Konen sin Pengepung og ilede bort fra Stedet. Den Andens stingrende Glædeslatter lod efter dem.

„See, kjære Claudia!“ vedblev Johan, „denne Kone fortalte mig en Aften sine Hændelser, da jeg mødte hende her; mellem Dem og hende vil der vel aldrig blive nogen Sammenligning, men hun aabnede dog mit Blik, og derfor har jeg handlet, som jeg troede ret. I deres Alder veed jeg vel, at Hjertet fordrer, og troer at finde overalt, derfor stufes det lettest, og Qvinden er i Almindelighed sjelden agtet af den Mand hun hengiver sig til. Man elsker heller ikke saa meget at besidde, som Kamp for at besidde, fordi de fleste af vore Synere ere givne os til Kamp, kun faa til rolig

Rydelse. Jeg vil ikke længer udframme denne forslidte Moral for Dem, den er maaskee en Satire paa mig selv; jeg beder Dem blot, at bevare Mindet om dette Saar, denne Ydmygelse, i deres Erindring, der gives intet bedre Middel til at opretholde Dem siden."

Claudia taug, i dette Dieblif syntes verelviis Harme og Undseelse og atter Lyst at bevæge hende, hendes Dine vare sænkede, lange bløde Dinhaar skjulte hendes Blik, hendes Kinder glødede, hun var saa smuk, saa henrivende i denne Taushed. Hun kunde beruse Enhver med alle Ungdommens og Videnskabens Forførelser.

Da Johan kom hjem, fandt han Henrik siddende inde i sit Bærelse, ifærd med at forsegle en Mængde Breve, som han derpaa igjen forsigtig aabnede med et varmt Knivsblad. Paa hans Spørgsmaal hvad dette skulde betyde, svarede Henrik ganske frimodigt: „Na jeg øvede mig blot en Smule i at aabne Segl, man kan aldrig vide hvad Nytte det kan komme til her i Verden.“ Derpaa pakkede han Lak og Papiir sammen og gjemte begge Dele i sin Komme.

I dette Dieblif bemærkede Johan først, at han havde glemt at tilbagelevere Claudia Bogen; han tog den frem, for i Nag at anstille Sammenligninger med Seglet paa det omsvøbte Papiir. Medens han gjorde det, faldt et lille Blad ud af den, det var et Digt, som maatte være afstrevet af Claudia, thi nogle Linier til en Veninde, underskrevne med hendes Navn, stode i Slutningen. Denne Haandskrift var imidlertid ikke den samme, som stod paa de anonyme Breve, Johan havde modtaget.

Allerede førend han forlod Claudia, havde han en Anelse om, at det ikke kunde være hende, fra hvem de kom. Hun havde, da Johan tog Afsked, med den Bøn, ikke oftere at sende lignende Breve, i sin Gjer for at faae noget mere at vide angaaende denne Sag, forløbet sig i sine Spørgsmaal. Johan mærkede det strax, og blev taus. Ved den Undersøgelse han foretog hjemme, blev hans Mistanke til Visshed, thi da han viklede Bogen ud af Papiret, saae han, paa den indvendige Side af dette, en Adresse skreven til Claudia, og at det altsaa maatte være blevet sendt til hende som Convolut fra den, hvem Seglet tilhørte. I denne Adresse gienkjendte han derimod viebliffelig den anonyme Brevskriver's Haand. Han var overbevist om, at Claudia havde skuffet ham, men tillige, at hun maatte kunne give ham den Oplysning, han søgte.

X.

„Sturm von außen, Sturm von innen,
Reißt den Menschen, aus dem Schooß
Seiner Ruh' und frevelndes Beginnen,
Ist nicht Schuld, — es ist sein Loos.“

Tiege.

At Skjønhed kjører til Marked i en Balsal og efter Omstændighederne bliver affat eller hensat der, er saa almindeligt; man finder i disse og alle Selskaber af samme Art, sjelden noget Originalt, sjelden Andet end Trivialitet og Efterlignelse. Hvor omhyggeligen søge vi

ikke at indføre franske Sæder, at paatage os franske Manerer, at omstøbe os i franske Former? og vi gjøre det med Rette, det klæder os godt, særdeles godt, som Bjørnen f. Ex. naar den efterligner Menneskets Dands, eller som Aben, der efterligner dets Gebærder. Vi have forsøgt at copiere de Franske i Alt, og blot glemt en Ubetydelighed derved, som man kalder Smag. — Dog gives der nogle Selskaber, som altid ere originale, undertiden meget interessante, det er disse Ungkarle-Selskaber, hvor man kommer sammen for at more sig, hvor Tonen er fri, ubunden, uden just derfor at være raa, hvor Borten tildeler Enhver sin ligelige Part af hvad han har til Bespiisning, og hvor alle Gjæsterne bidrage deres Deel, ligemeget hvorledes det skeer, til den almindelige Mor=skab. Der er vel ingen Damer tilstede i disse Kredse, idetmindste ikke hvad man i Almindelighed forstaaer under dette Navn, men derfor ere Damerne til Gjengjeld næsten ogsaa det staaende og stadige Conversationsthema. Hine Sammenkomster, ere det, som man erindrer siden, som efter Aar og Dags Forløb kalder Latter frem paa vore Læber.

Nogle Aftener efter Johans Spadseretour med Claudia, var et Selskab forsamlet hos en Forstcandidat i Stormgaden. Det bestod for det meste af saadanne unge Herrer, hvis Elskovsbarometer bestandig enten er stigende eller faldende, men som derimod aldrig staaer paa stadigt Veir. Studenter, Officierer og Forstmænd sadde omkring et dækket Bord, besat med smaae Snapseglass, Cognacsflasker etc., til hvilket enhver Ankommende blev

henviist, og drak hvad man pleier at kalde en Velkomst, blot som indledende Begyndelse, for at oplive sig og styrke Apetiten. Andre havde allerede placeret sig omkring et Spillebord, og lagde op til en lille Basset, atter Andre, og det var Fleertallet, sadde i en Sopha, eller paa Stole, der vare stillede omkring den, og samtalede, disse vare tillige at betragte som Hovedmændene og det oplivende Princip i Selskabet.

„Som jeg siger!“ vedblev den, der i dette Dieblif havde Ordet. „I Engeland regne Damerne sig for Alt, derfor regne Herrerne dem for Intet. I Frankrig regne Damerne Herrerne over Alt, de have gjort Engle til Hantjongnet, — vide Gramatiken — derfor regne Herrerne Damerne til Gudinder. Vi Danste derimod, som ere juste milieu i Alt, regne Damerne hverken for Engle eller Gudinder, men for tjenende Væsener, Gud har udsendt til at opvarte os fromme Mandfolk. Da nu Giftermaal i disse jammerlige Tider er en næsten uopnaaelig Sag, og ligesaa vanskelig som at blive Millionair.*) Da fremdeles Coelibatet er en af Guder og Menneſker forhadt Indretning og blot eksisterer som et Navn, saa holder jeg fast paa min Mening, Herr Theologus! og paastaer, — lægger vel Mærke til mine Ord — at jeg har Ret til at bedrage ethvert Fruentimmer. — I have

*) At blive Millionair i vore Dage, er imidlertid slet ikke saa vanskeligt, som Taleren forestillede sig. Man behøver blot at kjøbe Doctor Flemmers æsthetiske Recensioner til den Priis, Publicum vurderer dem, og sælge dem igjen til den Priis, han selv troer de ere værd.

hørt mit Postulat, min Thesis, nu skride vi frem i logisk Orden til Beviset."

„Bravo, Beviset! Beviset!“ raabte Tilhørerne, der næsten eenstemmigen vare af Talerens Mening.

„Ethvert Fruentimmer kan bedrages,“ vedblev Denne ufortrodent, og bliver i Reglen bedraget paa den ene eller anden Maade; den Sag er ligesaa bekjendt, som at den korteste Veie til et godt Præstekald, gaaer igjennem Asylskolerne, hvis jeg ikke forfører hende, gjør en af Eder det, mine Venner, det kan I heller ikke nægte. Nu er Enhver sig selv nærmest — dette Sprog staaer i Bibelen, eller i al Fald burde det staae der — Altsaa bør jeg bedrage ethvert Fruentimmer, quod erat demonstrandum!”

Tilhørerne lo og tiljublede ham Bisald, kun Theologen, mod hvem han havde fremført disse Sætninger, foer op: „Du min Gud!“ skreg han, „hvad er dette for noget Snak, jeg havde virkelig ikke troet, at De Herr Doctor, var saa dreven i ars Aftenbladiana.”

„Jeg forstaaer Dem ikke ret min Kjære,“ svarede den Anden, „behag at forklare Dem tydeligere, hvad mener De egentlig ved ars Aftenbladiana?”

„Hvad jeg mener,“ gjentog den vordende Præst, „jeg troede at det var Dem og Enhver bekjendt, at man under ars Aftenbladiana i gamle Dage indbefattede den Kunst, for en vis Godtgjørelse, som f. Ex. Udsigt til en Pension, eller til et klækkeligt Gratiale, at tale dumt over Alt hvad man ikke forstod sig paa. Jeg vil ikke forsøge, Punkt for Punkt at gjendrive, hvad De

behager at kalde Grunde, men blot paavise enkelte aldeles absurde Postulater, som for Exempel det, hvori De bemærker, at Coelibatet kun existerer som et tomt nomen. Hvad monstro De da i Catholicismen regner Munkeordenerne for? Er Coelibatet ikke en Betingelse for alle disse?"

„Lad os endelig ikke tale om Munkeordenerne, min Herre!“ svarede Rægen. „Hvorfor troer De vel, at man skulde falde paa at kalde Munkene patres, dersom man ikke forud havde vidst, at de vilde gjøre sig fortjente til dette Navn. De leve jo Allesammen i det meest udstrakte Polygamie, ja man har endogsaa til deres Bequemmelighed hele store Caserner, fulde af Damer, hvori da en Enkelt af disse Hellige indeluffes, for ikke at vække aabenbar Scandale. — Som sagt, jeg bliver ved min Mening og proponerer, at Enhver af os Tilstedeværende vælger sig en Dame i de Selskabskredsse han kommer, for at søge hvorhøit han kan naae i hendes Gunst; næste Gang vi samles her, ville vi da aflægge en aabenhertig Beretning om Frugten af vore Bestræbelser.“ — Dette Forslag blev, saa affindigt det end var, modtaget med jublende Bisald af den hele Clique.

„Det er Jammerfæde, at vi savne Baron Løvenbjørn iaften!“ udbrod En i Kredsen. „Han kunde paa Grund af sine Meriter og practiske Erfaringer, passende blive Directeur for vor Forening. Hvor er han henne?“ — „Seed Du ikke det,“ svarede man. „Hans Majestæt har tilstaaet Baronen et Stipendium til at reise udenlands for, paa Grund af de smukke Digte, han forfattede til

Høisammes Fødselsdag. Han er allerede paa Farten til Italien. Hvad for noget!" udbrod den vittige Læge, Baronen har søgt Stipendium, og er reist udenlands? Tempora mutantur, etc. I vore Dage søger man Stipendia for at reise udenlands, i gamle Dage derimod, reiste Longobarder, Angler og Syder udenlands, for at søge Stipendia. Men lader os skride til vore Forretninger. Det bør sig, at vi aabenlyst nævne den Dame, paa hvem vi ville anstille vore Experimenter, for at undgaae Collision. Da Forslaget er udgaaet fra mig, er det billigt, at jeg begynder, og jeg erklærer da Fru von Stempel for at være mine Bestræbelsers ophoiede Gjenstand."

"Fru von Stempel!" gjentog Flere, "hvem er det?"

"I kjende hende ikke?" vedblev den Førstnævnte, "godt, jeg skal beskrive hende for Eder. Lytter Alle til mit Ord. Tænker Eder da en Dame, omtrent i den Periode af sit Liv, hvori Dvinden begynder at skamme sig over de fremrykkende Aar, hvilket jeg i Parenthees bemærket, aldrig har kunnet begribe Grunden til, da det forekommer mig, at de som oftest have større Grund til at skamme sig over de Aar, som ere svundne. Hendes Ansigt lignede tidligere en smuk Model, nu ligner det, ved Hjælp af Sminken, et smukt Maleri; hendes Haar er sort, Dienbryn og Hjerte af samme Farve; hendes Tænder ere saa hvide som Elphenbeen, netop fordi de ere af Elphenbeen. Denne yndige Toibloist, af Bor, Fløiel og Silke, er saa blyfærdig, at hun aldrig tør besøge nogen offentlig Udstilling; hun faaer Ondt — eller

som en Skumler siger, onde Tanker — hvergang hun seer et Skulpturarbejde, rødmer og bliver saa undseelig derover, at hun gjerne kunde trække sin egen Kjole af og give Billedet den paa. Ja, hendes Moralitet gaaer endog saa saavidt, at hun har ladet sye Permissioner til sin Skjodehund. Alligevel er hun en Kjenderinde og en Dyrker af de skjonne Kunster. — Maa skee netop fordi hun har hørt op med at dyrke den skjonne Natur. Hendes Mand er gammel, om han end naaer en Alder af hundrede Aar, vil han aldrig blive skaldet — fordi han allerede i sit fem og tyvende var saa bar som et Hønsæg. Med Undtagelse af Gaasen, har jeg aldrig seet nogen levende Skabning, der bryster sig mere og bærer Hovedet længere tilbage. Han begynder vel at mærke, at man i hans Alder ikke kan leve blot af Kjærlighed, derfor har han taget hende. Fruen mærker ogsaa, at Manden ikke engang kan dø af Kjærlighed, derfor har hun taget ham. Med alle disse Egenskaber er der dog noget Piquant ved denne Dame, noget særdeles Fint og Elegant, som jeg sværmer for; hun coquetterer f. Ex. ganske uforligneligt med smaae, nydelige Fødder og Hænder. Dixi!”

Efterat Forsamlingen med Bisald og Latter havde modtaget denne Beskrivelse, blev Comtesse Hain nævnet som Gjenstand for den Næstes Cour.

„Comtesse Hain!” raabte man næsten eenstemmig; „Ostindianerinden! Bravo! en fortræffelig Beslutning! Vi ønske Dig Lykke af ganske Hjerte.”

„Jeg troer blot at Maalet er uopnaaeligt,” bemærkede En. „Denne Dame er det ikke muligt at

komme under Veir med, hun er ligesaa listig, som hun er smuk, og forstaaer at redde sig ud af enhver Snare. Det er jo for hendes Skyld at den unge Grev Rosen gaaer og skaber sig som en Afstindig, og seer saa afbleget og mager ud, som en Høg, der er fastslaaet over en Port. Man fortæller, at Fyren for en Tid siden havde fattet samme Beslutning, som Du, og begyndte i den Hensigt at gjøre Hanebeen for den unge Dame. Hun lod ogsaa til at modtage det, og Alting syntes at gaae meget herligt; Greven fik en Forbindelse bragt i Stand med Comtessens Kammerpige, fordi man altid bedst begynder at underminere fra Grunden af, denne lovede at føre ham op til Ninon en Aften, og holdt Ord. Hun tilsiger ham at møde, han indfinder sig, og bliver ført op igjennem flere Bærelser, indtil han kom i et lille halvmørkt, elegant og duftende Cabinet; her seer han en Dame sidde paa Divanen, troer at gjenkjende Ninon, begynder fræk paa at udframme tusinde Undskyldninger for sin Dristighed, og ender med at falde paa Knæ og præsentere den Tilbedte sit Hjerte. En Skoggerlatter besvarer ham, Dorene fra et Sidegemak flyve op, et Lyshav strømmer ham imøde, og i Midten af dette seer han den leende Comtesse og to af hendes Veninder, der havde været Bidne til den hele Scene. Tilintetgjort og i hoieste Grad consterneret over denne uventede Bending Sagen tog, just som han troede at Fæstningen skulde capitulere, skelede Greven til den sidende Figur i Sophaen, og saae til endnu større Overraskelse, at den formeentlige Comtesse kun var en af

hendes Negerinder. Næste Morgen fik Grevens Fortrolige, Kammerpigen sin Afsked, endskjøndt hun havde tilstaaet sin unge Herskerinde Alt, men istedetfor at man efter en saadan Opførsel skulde vente at Rosen var bleven sparket og suret, vedblev Comtesse'n at sende ham Invitationskort til sine Selskaber, endogsaa hyppigere end tilforn. Det var egentlig først nu, at det arme Menneskes Qualer skulde begynde. Hun irriterede og opflammede ham ved alle Coquetteriets og den fineste Bellysts Kunstner, tillod ham at besøge sig paa hvilken som helst Tid, han var som hjemme i dette duftende Fæepalads hun boer, han drømte blot om hende, levede og aandede kun for hende, og da han omsider, efterat have tilbragt et Par Maaneder i denne Tilstand, halv vanvittig af Kjærlighed og Lidenkab tilstod hende, hvorfor han først havde nærmet sig, og hvorledes han forlængst var blevet en Beseiret, der overgav sig til hendes Naade, da han endte denne Tilstaaelse med et Frieri, saa fastede denne lille Satan af en Dame sine sorte Dine paa ham, med et iisnende koldt Udtryk, maalte ham fra Hoved til Fod, og yttrede, efter længe at have gottet sig over den Ulykkelige's Forlegenhed, at hun blot antog hans hele Fortælling for en ny Spøg. Det arme Menneske svarede saa godt han kunde, for at overbevise hende om Styrken af sin Lidenkab og begyndte tilsidst at puffe paa den særdeles Gunst, hun havde viist ham. Hun hørte ganske rolig paa hvad han sagde, smilede dertil, og gjorde ham endelig, uden mindste Forbeholdenhed, opmærksom paa, at hendes hele Opførsel blot havde

været beregnet paa at give ham en lille Lexion. Da hun antog, at have naaet sin Hensigt, og eftersom hans Besøg begyndte at kjede hende, bad hun ham nu at gaae, og ikke genere hende oftere med sin Nærværelse. Saaledes har hun opført sig, hvad synes De, messieurs! er det ikke Fanden til Fruentimmer?"

„Jeg siger desuagtet nok engang!“ vedblev den der først havde bragt hende paa Bane, „at jeg vil forføre Comtesse Hain, saasandt Gud ellers under mig Kræfter og Helbred! Det maa saa koste hvad det vil. Jeg antager, at en halv Levetids uafbrudt Praxis skulde give tilstrækkelig Routine til at faae Bugt med et saadant Barn.“

„Nu vel da,“ svarede han, som tidligere havde fortalt Historien om Ninon, „jeg ønsker at Comtesse vil modtage Dem paa det Bedste uden at have Dem til Bedste. Jeg for min Part vælger mig den unge Baronesse Claudia Essinger.“

„Forgjæves Noie!“ raabte Een af de Tilstedeværende, som hidtil ikke havde taget Deel i Samtalen. „Saavidt jeg veed, har Froken Claudia i disse Dage forlovet sig med Grev Hain og kan derfor ikke godt modtage nogen Andens Hyldest.“

„Na Passiar!“ sagde Proponenten, „hvad skulde det vel gjøre til Sagen. Hun kan ligesaa godt modtage Hyldest af mig, som af Johan Berner, saafremt jeg ellers ikke træder hans Rettigheder for nær.“

„Johan var tilstede i dette Selskab, han havde hidtil sidet iblandt de Spillende. Efterat disse havde lagt

Kortene bort, fulgte han en af sine Bekjendte ind i det næste Værelse og gik samtalende med denne op og ned i Stuen. Da han hørte sit Navn nævne, traadte han hen til Kredsen og lyttede til Forhandlingen.

„Jeg forsikkrer Dem imidlertid,“ vedblev den der havde fortalt Claudias Forlovelse med Greven, „at Frøken Essinger, hverken tager imod Cour af Berner eller Nogen af os her. Jeg kjender hende for nøie dertil.“

„De vil da ikke gjøre mine Ord til Usandhed, Menneske!“ svarede den Anden. „Jeg har med mine egne Dine seet hende spadserere med Berner ud igjennem Vesterport. Ah, der er han jo selv!“ vedblev han, idet han fik Die paa Johan. „Spadserede De ikke forleden Aften med Frøken Essinger, Berner?“

„Jo,“ svarede Johan, „jeg fulgte hende hjem til hendes Landsted, ude i Alleen,“ den Sag er vel ikke saa forunderlig.“

„Ja De gjorde mere end det, De Skjelmstester! De anede maaskee ikke, at jeg fulgte efter Dem i Frastand, næsten hele Veien, baade fordi Damen i længere Tid har interesseret mig, og fordi jeg vilde see, hvorledes en saa anerkjendt Courtiseur som De, behandlede en Dame. — Jeg saae, at De trykkede hendes Haand og kyssede den, De kan ikke nægte det, og er vel allerede kommen saa vidt med denne Dame, at De tillader mig at succedere Dem?“

„De tager feil, Binning! hvis De troer, at jeg, den Aften De saae os spadserere sammen, gjorde Cour til Frøken Essinger,“ svarede Johan med en rolig og ligegyldig

Stemme. „Og hvad det angaaer, at succedere mig, som De ønsker, saa staaer jeg ikke i en saadan Gunst hos denne Dame, at De kunde være tjent med den; oprigtigt talt, saa ønsker jeg heller ikke hendes Gunst.“

„Ikke det,“ sagde hendes tidligere Forsvarer; „da troer jeg nok, at Enhver af os kunde være tjent dermed, et andet Spørgsmaal er, om hun vilde finde os værdige dertil.“

„Det kan gjerne være muligt,“ svarede Johan, i den samme ligegyldige Tone, „jeg for min Part agter ikke Froken Essinger.“

„Min Herre!“ raabte Defensoren, et lille Menneske, der ved Reductionen var gaaet af som Premierlieutenant, og hvem Naturen ikke havde begavet med andre Qualiteter som Officier, end to særdeles velvorne Moustacher, og et Understjæg, der uden Afstudsning bestandig kun viste sig saa langt frem paa Hagen, at det kunde skjules med Halsbindet, endelig med Baffenbarter, der paa den ene Side lob i Flugt med Kjævebenet og mod Halsen tog samme Retning som *sterno cleido mastoideus*. Denne noiagtige Beskrivelse vil vel neppe Noget kunne ansee for uvæsentlig eller overflødig i en Fortælling, eftersom man har læst omtrent det samme som Befaling, udgaaet fra „hoiere Steder.“

„Min Herre!“ udbrod Premierlieutenanten, med en Betoning, der omtrent vilde sige det samme som: „lægger nu Mærke til mine Ord, jeg er Cicero, Du er Catilina, nu skulle I høre mig tordne imod Synderen“. — „Deres Ord ere i den Grad nedværdigende for Froken Essinger,

at jeg ikke kan taale at høre Dem tale saaledes. Jeg maa bede Dem forklare, hvad Grund De har til offentlig at erklære, at De ikke agter denne Dame, eller at De tilbagefalder deres Ord." Med disse Ord strøg den reducerede Herre sine Moustacher, og gjorde Dinene mindre, for at tilveiebringe Noget, som skulde ligne et lynende Blif.

"Min Herre," replicerede Johan smilende. "Jeg maa først bede Dem forklare, hvilken Grund De har til, saa varmt og kraftig at antage Dem den omtalte Dames Sag, eller om det maaskee er et Princip hos Dem, ikke blot at være hendes, men overhovedet enhver Dames Ridder. Naar De har gjort det, vil jeg overveie, hvorvidt jeg maatte ansee en Forklaring til Dem for nødvendig."

"Det kan vel ikke forundre Nogen, at jeg værner om oftmeldte Dames Ære," svarede Krigeren med en saa høi og gjennemtrængende Stemme, som om han opmuntrede sine Soldater til at storme et Batterie — paa Østerfælled, „eftersom hun er forlovet med Grev Hain, og denne Herre er min Cousin."

"Jeg vil ikke nægte," svarede Johan, „at De, efter hvad De her siger, jo har en Art Ret til at ønske en Forklaring, men da jeg for det Første ikke har nogen Grund til at tilbagefalde det, jeg engang har sagt, og dernæst, aldrig har givet Nogen Anledning til at tvivle paa min Sandruhed, saa synes jeg, at den Forklaring De æfter, maaskee kunde blive lige saa ubehagelig for Frøken Claudias Ære, som min tidligere Yttring. Vi

ville derfor lade Sagen bero for iaften; saavidt jeg veed, er baade De og jeg, tilligemed de fleste Tilstedeværende her, indbudne imorgen til Secretair Spanner paa Strandveien. Hvis De ønsker det, kunne vi følges ad derud, jeg skal da underveis meddele Dem en tilstrækkelig Grund for mine Ord, den De siden efter Behag kan meddele, eller fortie for Selskabet her." — Den Pensionerende fandt sig tilfredsstillet ved disse Ord, der bleve fremsatte i Form af en tydelig Cancelliestil, fordi de vare rettede til en Person, hos hvem ikke alene Figur, Skjæg, Klæder, Gang, men selve Tanker og Begreb af Ver er reglementeret efter visse ufravigelige Former. (Man kunde ogsaa kalde den militaire Ver for en Tilbedelse af en Skygge, der fattes Gjenstand.)

Flere af Tilhørerne blandede sig i Sagen, for at forhindre Strid, Glas og Flasketirren i det næste Bærelse tilkjendegav, at Bordet var dækket. Enigheden og den tidligere muntre Stemning var gjenoprettet, og Selskabet gik tilbords.

Hvor Vinen gaaer ind, gaaer Forstanden ud, det er en gammel og bekjendt Sætning, som ogsaa fandt sin Bekræftelse denne Aften, thi efter Bordet, da Flaskerne begyndte at blive tomme og Gjæsterne at blive fulde, var det først den egentlige Munterhed løste sin Binge. Efterat der var indrommet Politik og croniques scandaleuses en passende Tid, fortalte Verten Historier, der vare passerede paa den sidste Kongejagt. — En af Gjæsterne tog hans Jagthorn ned af Bæggen og prøvede paa at blæse Signaler, der omtrent lode ligesaa melodiske

og rene, som de Dagvogns- og Postkudskene, ifølge Generalpostdirectionens Circulaire, opvarte Reisesendes Dren med. Hornet gik fra Mund til Mund, Enhver vilde prøve sin Færdighed og sine Lingers Kraft.

Saaledes vedvarede Støien en Tidlang, da der blev banket paa Døren. En middelaldrende, temmelig corpulent Madame traadte ind, og bad Herrerne at være „lidt menneskelige,“ fordi Konen oppe paa anden Sal var i velsignede Omstændigheder, og hvert Dieblif ventede sin Redkomst. Denne Bon gav Anledning til nye Voier, Madamen, der navngav sin Forretning som Gjordemoder, blev høitidelig ført ind i Drikkeværelset af en Herre ved hver Arm, og maatte tømme et Par Glas, som Bested paa Selskabets Skaaler for Patientindens lykkelige Redkomst. Næppe var hun gaaet, førend der kom et Bud fra Verten, der i en grovere Tone end nylig Gjordemoderen, befalede at holde op med denne „morderlige Spektakel.“ Disse Ord bleve naturligviis modtagne med almindelig Uvillie, Hornet blev atter taget frem, Værelserne gjensløde af Hyl, der vare ti Gange saa overdøvende som før, Rogle af Gjæsterne, som endnu sadde omkring Spisebordet, trommede med Knive og Gaffler paa Talerkenerne, eller med Glas og Flasker, ligesom det traf sig; en stor Jagthund, der hidtil havde ligget rolig under Kaffelovnen, stak sit Hoved frem, gabede og begyndte derpaa at accompagnere paa den kraftigste Maade. For at gjøre Musikken fuldstændig, stak en Forstelev sine Fingre i Munden, og prøvede, om han kunde Pibe høiere end de Andre blæste og brølede, og under

denne Musik, medens Tilhørernes Latter og Bravoraab løb rundtomkring, stod Bærten paa en Stol, og skreg med skingrende Stemme, medens de klare Taarer, under den voldsomste Latter, trillede ned ad Kinderne: „Bedre endnu, høiere, — saaledes! Bravo! nok engang, — nu ret strax bliver det Hele først fuldstændigt, naar jeg accompagnerer med min Kattemiav. — —“ Man kunde ikke tænke sig en mere overdøvende Parm end den som her fandt Sted; ikke Indianernes Krigsstrig, ikke Havets Hylei i en Storm; Intet i hele Verden fortsagt kunde sammenlignes med disse Spektakler.

Da endelig Selskabet begyndte at blive træt, og der indtraadte et Diebligs Pause, stod den foromtalte Chirurug op paa en Stol og bad om Stillehed. Han proponerede derpaa, at der skulde sendes en Deputation op til Bærten paa 3die Sal, for at bede ham komme ned og drikke en Bolle med Selskabet. Dette Forslag vandt almindelig Bifald. Man ordnede sig i Geledder, de Første bleve givne Lys i Hænderne, og saaledes skred den hele Bande op ad Trapperne, indtil de kom paa tredie Sal. De bankede paa hos Bærten, men Ingen svarede dem, og Døren forblev lukket, derimod hørte de en Stemme paa Trappen ovenover, og de besluttede at gaae derop. En Dør til et Dvistsværelse stod halvåaben, lige indenfor denne laae en Mand, væltende sig omkring paa Gulvet, medens han gjorde Forsøg paa at reise sig, og afverlende raabte og sloitede paa en Flaske, der var gledet ham ud af Haanden.

„Hvad Fanden gaaer her for sig?“ spurgte Driffe-

brødrene, idet de traadte ind i Bærelset, og hjalp den Berusede paa Benene. Manden svarede ikke, men vedblev trostlig at sloite paa Flasken og lokke efter den, som man lokker ad en Hund. Da han endelig mærkede, at det ikke hjalp, udbrod han, med en af Hikke næsten utydelig Fistelstemme:

„Skjændigt, — skammeligt! Jeg er Tambour ved Hans Majestæt Kongens Brandcorps, og det Alen af Flaske vil ikke komme, da den seer, at jeg har Ondt ved at flytte mine Been.“

„Ja, jeg mærker at Du næppe kan staae paa dem,“ yttrede Den der havde reist ham.

„Staae!“ skreg Tambouren og skelede hen til Taleren, „man behøver da just inte Been for at staae; jeg kjender mange Ting i Verden, som kunne staae uden Been.“

„Du kan følge med os,“ yttrede Barten, „saa skal Du faae noget at drikke, thi jeg seer, at Du trænger høilig dertil.“

„Ja det veed Vorherre!“ svarede Tambouren ravnende, „det veed Vorherre! og jeg tager Hans Majestæts Tromme med, ikke sandt mine Herrer?“

„Jo vist!“ skreg hele Selskabet, „det er en ypperlig Idee.“ Den Beskjænkede gif hen efter Trommen, stemte den og satte den derpaa fast i Bandeleret. Derpaa rettede han sig, antog en alvorlig og værdig Mine, og udbrod, idet han skred fremad imod Trappen: „Nu skal De høre hvilken Karl jeg er, og hvorledes vi Tambourer forstaae at bruge vore Hænder.“ Med disse Ord begyndte han at slaae en Trommehvirvel, saa

kraftig og taktfast, at Bægge og Trapper gave Gjenlyd deraf. Selskabet tilraabte ham Bravo, og medens de, med Tambouren i Spidsen forlode Dvisten, og vendte tilbage til deres egne Bærelser, vedblev denne afverlende at flaae paa Tromme og tale, uden at bryde sig om Huusbeboernes Skjænden og Larmen.

„Det var nu den lille Hvirvel!“ freg Manden under et Dphold, medens han tømte et Glas Punsch. „Hvad synes De? men den er dog at regne for Intet imod den store, som vi bruge i de rigtige Ildebrande, og ved andre glædelige og høitidelige Leiligheder. Lør jeg inte bede Herrerne om en Smule Accompagnement paa Hornet, saa gaaer det bedre.“ Forstcandidaten begyndte at blæse, Tambouren slog, og han havde virkelig Ret, da han sagde, at den forrige Hvirvel var Intet imod den han nu opvartede med, thi hans Hænder arbejdede saa hurtigt, at man næppe kunde see dem, hans Kræfter syntes at tiltage, medens han slog paa Trommen, som om den skulde springe, han lod selv til at føle en inderlig Fornoielse derved, lagde Hovedet snart til den ene, snart til den anden Side, dreiede Dinene, og marscherede frem og tilbage paa Gulvet. Det var næsten ikke muligt, at udholde denne Larm i Nærheden. Bærten styrtede pludseligt ind af Døren, bandte, freg og skjældte, og bad sig fordømt paa, at Forstcandidaten den næste Dag skulde flytte.

„Godt Kjære!“ svarede denne, idet han laconisk præsenterede ham et Glas. „Imorgen flytter jeg, men i Aften ville vi gjøre Støi og være lystige.“

I samme Dieblig lod Tambourens Stemme bag den Forbittrede. „Nu kommer Hans Majestæts store Kraft-Brandhvirvel!“ Han begyndte paa ny at bearbejde sin Tromme, med en rasende Kraft. Hornet lod atter, og Barten maatte forbittret og uden at komme til Orde bortfjerne sig. Da man endelig fandt det passende at bryde op, blev hver Enkelt fulgt ned ad Trappen med Trommehvirvel og Hornmusik, og først mod Morgensstunden begyndte det omsider, efterat den sidste Gæst havde taget Afsked, at blive roligt i Huset.

Johan havde meest som Tilskuer taget Deel i disse sidste Optrin, deels fordi hans Munterhed sjelden var af saa stoiende Natur, at han skulde finde Smag i de Dyriges kaade Handlinger, deels fordi hans Stemning denne Aften var meer end sædvanlig alvorlig. Han sad stille og udeeltagende i den almindelige Lystighed, som et Stykke vaadt Kul, der vedbliver at være sort, medens Alt omkring det er Flamme. Christine var nemlig bleven syg, havde haft Blodstyrning, og den hidkaldte Ræge frygtede for hendes Liv. Hun var i den senere Tid bleven svagere og svagere, enhver Anstrængelse generede hende, naar Johan kom, fandt han hende ofte grædende, uden at han dog, uagtet alle hans Bønner kunde formaae hende til, at angive hvad hun fattedes. Den foregaaende Nat havde han næsten uafbrudt tilbragt ved hendes Leie, denne Aften besluttede han, for at adsprede sig, at tage Deel i Forstcandidatens Selskab. Efterat han havde forladt dette, gik han ud til Christines Bolig, for at høre hvorledes hun befandt

fig. Baagekønen, som Johan havde leiet til at afløse Madame Palmer, fortalte at hun sov, og at der sildig ud paa Aftenen havde været en fremmed, ung og overmaade elegant Dame oppe hos Madamen, som var kommen kjørende til Huset i en smuk Kareth, og at denne Dame havde talt kjærligt og længe med Christine. Men hvem hun var, og hvorfor hun kom, vidste Kønen ikke; hun tilføiede blot, som sin egen Formodning, at hun formodentlig vilde have Madame Palmer til at besørge noget Vask. Overrasket lod Johan Kønen vende tilbage og forlod Huset, grundende over denne usædvanlige Hændelse. Han fandt ingen Lyst til at sove, besluttede at gaae en Tour, og vandrede uden noget bestemt Maal ud ad Strandveien.

Det var en Søndag Morgen, Alting var roligt og stille, intet Liv rørte sig endnu i alle disse pyntelige Lyststeder, der i denne Tid tillsammans vare beboede, fordi de Rige og Røtterne om Sommeren bo paa Landet, om Vinteren derimod i Byen. Dvæget laae adspredt, enten sovende eller tyggende Drov, paa Marken. Bladene paa Gærder og Bærter langs Grøstefanten vare bedækkede med et hvidligt Lag af Støv fra den foregaaende Dags Kjørsel. Den dybe, mørkeblaae Himmel var pyntet med hvidlige Drapperier af Skyer, en blaalig Taage svævede over Baggrundens Skove og over Søen. Efterhaanden rødmedes Horizonen i Osten, Solen begyndte at dukke frem med sit zittrende Lys over Havet, og kastede sine første Straaler paa Skyerne, og paa to smaae Skibe, hvis hvide Seil glødede i dens

Glands, langt ude i Drefund. Nu steg den første Lærke
 syngende op i Luften, — en Solostemme i Naturens
 store Concertsal, — atter en, nok en. Deres Sang var
 som Slutningschoret i Haydens Skabelse, Jubel, Tak,
 Munterhed og Glæde. Spurvene quidrede inde i Kirke-
 gaardens Birke; over Aprilheltenes Grav fløitede en
 eenlig Rattergal sine smukke, veemodige Melodier. Det
 var Livet der synger paa de Dødes Grave. Johan gik
 alene, han saae og hørte intet Menneske, Alting var
 roligt og stille. Denne Stilhed blev imidlertid pludselig
 afbrudt, idet to Mænd og et Fruentimmer kom gaa-
 ende nede paa Veien fra Skoven, hvor de formodentlig
 havde tilbragt endeel af Natten i en eller anden Orgie,
 og senere sovet den øvrige Tid paa Marken, hvilket Hø-
 straaene paa deres Klæder syntes at tale for; deres
 hæse Patter, blege Ansigter, filtrede Haar, og hele deres
 modbydelige Ydre dannede den grelleste Contrast til Alt
 omkring dem. De toge sig ud i denne skønne, herlige
 Morgen, som en laset Læter i en elegant Dames Bou-
 doir, hans Fodtrin smudster Gulvteppet, hans Aande
 forpester Luften. De passede som geilt Ufrudt i en Blom-
 sterhauge; men Livet er jo igrunden ikke Andet end en
 saadan fletluget Hauge, i dets Blomsterbede staae Rosen
 og datura stramonium ved Siden af hinanden.

Lidt efter var alt det Storartede og Skønne, der
 nylig havde paatrykket denne Natur sit Stempel, for-
 svundet. Folk begyndte allerede i talrige Klynger at
 drage til Skoven, Bogne og Karether rullede hen ad
 Veien. Disse ynkkelige Søndagsbryttere, der i Almindes-

lighed kunne beregne Antallet af deres Ridetoure efter Antallet af de Gange, de ere faldne af Hesten, fore afsted, den Ene efter den Anden. De toge sig ud paa en Hest, som et gotisk S, og sadde i Sadlen som en Mand paa et Saugblad.

Den samme Bei gik Johan hen imod Middag, — nogle Timer før Selskabet skulde samles hos Secretair Spanner, — for at træffe den tidligere omtalte Premierlieutenant, som boede paa et af Luststederne. Han havde i længere Tid lagt Mærke til en Mand, et Stykke foran ham, fordi han troede, at det var Henrik Bødker, og efterhaanden som han kom ham nærmere, overbeviste han sig om, at han ikke havde taget feil i sin Formodning. Der maatte imidlertid et særdeles skarpt Blik til at gjenkende Henrik i denne stadselige Dragt han bar idag. Thi foruden en lysebrun Kjole, med særdeles spidse Skjoder, hvoraf det Halve af et blaastribet Bomuldstørklæde hang ud, foruden et Par halvsnudsig, hvide Beenklæder, af en særdeles ringe Biiide, ligeledes en kantet og bulet Hat, hvis oprindelige sorte Farve nærmede sig den rødbrune, — og som han paa Grund af Heden, bar i den ene, med en hvid, stoppet Bomuldshandske bedækkede Haand, medens han med den anden støttede sig til en tyk, blaa Paraply — foruden Alt dette, bar Henrik et Par store, sorte Brillen for Dinene, hvad enten han nu havde anskaffet sig disse for at være ukjendelig, eller fordi han syntes, at de bidroge til at give ham et vist æsthetisk Udseende. Nok er det, Henrik bar Brillen denne Dag, og marscherede særdeles tilfreds med sig selv til

Stoven. For en Mand som han, vilde det ikke være vanskeligt, at stifte et eller andet fordeelagtigt Bekjendtskab undervejs, og han kunde altid være overbevist om, at vende tilbage i godt Selskab. Paa eengang saae Johan ham staae stille ved et lavt Haugegjærde, indens for hvilket en Tjenestepige var ifærd med at plukke Jordbær. Udentviwl maatte Henrik have faaet Lyst til at smage disse, thi han talte nogle Ord til Pigen, hvilke Johan formedelst Afstanden og Bognenes Larm ikke kunde forstaae; derpaa skrævede han med det ene Been forsigtig over Gjærdet, trak det andet efter sig, og indlod sig strax i en Conversation med den forbausede Tjenestepige, medens han af og til tog nogle Jordbær af Skaalen, zjurligt og behændigt, med to Fingre, for ikke at plette sine hvide Handsker.

I samme Dieblisk Johan naaede Stedet kom to halvorne Mennesker gaaende ned af Gangen, hvor Henrik sad paa sit udbredte blaastribede Kommetørklæde, i et Bed, ved Siden af Pigen. Da de Kommende i nogle Diebliske studsende havde betragtet det Usædvanlige i Henriks Ydre, henvendte den Ene sig til ham og spurgte, hvad han bestilte her? Den Anden bad ham strax at pakke sig.

„Om Forladelse mine Herrer,“ svarede Henrik usfordøent, idet han reiste sig med en comisk Mine, skjar et Ansigt, og hilste meget ærbødigt med Hatten i Haanden. „Jeg beder tusinde Gange om Forladelse! men da jeg udenfor saae Dem gaae herinde, saa troede jeg saamænd, at dette Sted var en lille Dyrehauge, hvori

Enhver havde Lov til at gaae, naar man blot ikke gjorde Bildtet nogen Skade. Jeg er lidt fremmed her i Egnen skal jeg sige Dem, og kjender ikke Localiteterne." — Da han havde sagt disse Ord vendte han sig om igjen mod Pigen, tog hende fortrolig under Hagen med den ene Haand, og nogle Jordbær med den anden. De to unge Menneſker ſaae paa hinanden. Efter nogen Betænkning begreb de, at Henrik havde dem til Bedſte. Den Ene tog i ſin Tyrighed herover en Blomſterſtok, truede ham, og befalede ham ufortøvet at forlade Haugen. Uden i mindſte Maade at lade ſig forſkrække, ſatte Henrik ſin Hat paa Hovedet, puttede ſit Commetørklæde til ſig, og ſkred derpaa lige hen imod de to Herrer, med et ſaa determineret og biſtert Anſigt, ſom om han diebliffelig havde iſinde at indlade ſig i en Kamp med Begge, hvilket endmere blev bekræftet ved den ſtore, blaa Paraply, ſom han i en hævet Angrebsſtilling havde faſtet paa Skulderen. De to Helte fandt det derfor raadeligſt at undvige ham, og traf ſig, med temmelig hurtige Skridt, tilbage mod Baaningshuſet. Da Henrik ſaae dem vige, ſænkede han igjen Paraplyen, men vedblev at følge efter dem, med ſaa lange Skridt, at han flere Gange traadte dem i Hælene, og med en ſaa rolig og uforſagt Mine, ſom om han havde den ſtorſte Ret i Verden til at handle ſaaledes. Da Herrerne endelig vare i Sifferhed i Bygningens Haugeſtue, og igjennem det aabne Vindue tiltalte ham, juſt ikke paa den høffligſte Maade, ſtillede han ſig udenfor Døren og raabte til Pigen, ſom i dette Dieblif var bleven færdig

med at plukke Jordbær, og vendte tilbage til Huset:

„Sei, Du lille Pige!“ sagde han, „er her inte et Menageri i dette Huus?“

„Menageri!“ gjentog Pigen, „hvorledes falder De paa den Tanke?“

„Na jo!“ svarede Henrik, „jeg troede det, siden jeg seer to Abefatte udstillede til Skilt, og vrænge Mund i Vinduet.“ Med disse Ord forlod han rolig og ugeneert Lyststedet og kom atter ud paa Veien.

Endnu inden Johan, der havde været et nysgjerrigt Bidne til den hele Scene, tabte Henrik af Syne, gjorde pludselig en anden Gjenstand Fordring paa hans Opmærksomhed. Udenfor et af Lyststæderne, paa den anden Side Swanemøllen, holdt en lille, elegant Jagtvogn, forspændt med et Par unge og vælige Heste. Paa det bagerste Sæde i Vognen sad en ung Dame, og paa det forreste en gammel Mand, til hvem Rudstven havde overgivet Tommerne, medens han selv stod foran Vognen, ventende paa en Dame, der skulde komme fra Lyststedet. Den gamle Herre formaæde næppe at holde Hestene rolige, medens de store Skarer af Equipager og de saakaldte Kaffemøller rullede forbi dem, ud til Skoven. Paa engang bleve de ganske ustyrlige over en Vogn, der var besat med et Antal halvperialiserede, fraalende og støiende Herrer, som idet de kom forbi, hilste paa den unge Dame, tilkastede hende Fingerys og svingede med Hatten, uden at Damen fra sin Side værdigede dem et Blik. Hestene steilede, rykkede Tommerne til sig, og fore afsted i blind Carriere. Den Hujen

og Skrigen som opstod af Fodgængerne, foregedede deres Bildhed; Bognen var aldeles i deres Magt, Rudsten allerede langt bag dem, og der var ingen Tanke om, at den gamle Mand kunde styre dem længer. Damen udstødte et gjennemtrængende Rædselskrig og holdt sig i den dødeligste Angest fast i Ryglænet af det forreste Sæde, for ikke at styrte ud fra de aabne Sider.

Johan havde været Vidne til Alt, han gjenkjendte Herren, det var Admiral Rønnau, han gjenkjendte ogsaa Damen, hans Datter, den unge, blege Skjønhed, der hiin Selskabsaften hos Baron Essinger havde vægret sig ved at sidde ved hans Side, og bedet Claudia at bytte Plads med hende. I samme Dieblik enhver Tanke af Redning syntes at være forsvunden, var han ved Siden af Bognen, da den var aaben og lavhjulet, lykkedes det ham bagfra at svinge sig op paa den, saaledes at han kom paa det samme Sæde som Frøken Rønnau; større Anstrængelse kostede det at faae fat i Tommerne, der vare gledne ud over Forsmækken, endelig greb han ogsaa dem, og nu begyndte en Kamp mellem Mennesket og Dyrene, hvis Udfald i Begyndelsen ikke syntes at kunde endes, uden med den Førstes Undergang. Men Johan var her i sit Element, og forstod at regere et Par Heste; han var begavet med en overordentlig Kraft, et Mod, en Koldblodighed og Aandsnærværelse, som Intet kunde rokke. Lillykke dreiede Hestene ind paa en Sidevei, saaledes at Menneskesværmen og Bognene ikke længer strækkede dem. Frøken Rønnau var liigbleg og næsten bevidstløs sunken til-

bage paa Sædet. Johan vendte sig om mod hende:

„Hold fast i mig,“ raabte han, „hurtig! slyng deres Arm om mig, Froken! — fastere, — tættre, — saaledes! — Idag,“ hviskede han med et haanligt Smil, og boiede sig ned mod hende, i den største Fares Dieblikke, „kunne vi to ret godt sidde paa et Sæde sammen, uden at De vægrer Dem derfor, saaledes som sidst hos Baron Essinger. — Ikke sandt min naadige Froken?“ —

Den unge Pige betragtede ham overrasket og tilintetgjort, hendes Arme slap ham, hendes Blik sankede sig for det haanlige og spotske Udtryk, der spillede omkring hans sammenbidte Læber.

„Slyng Dem fast til mig!“ hviskede han, „omarm mig, saa fast som to Elskende omarme hinanden, her gjælder det deres og deres Faders Liv!“

Medens han talte disse Ord, med en Stemme, saa rolig, som om de havde gaaet paa Landeveien, vedbleve Hestene at fare afsted. Den hvide Fraade bedækkede deres Rygge og Sider, og stummede paa Møllerne. Blodet dryppede ned fra Johans Hænder af Lømmernes Ryk, men Bognen var ny, Lømmene stærke, han stod opreist imellem Sæderne, fast og ubevægelig, og man mærkede omsider, at Hestene begyndte at trættes, de stønnede, pustede og steilede forgjæves. Johan trostede Admiralen med denne Forsikring. Froken Ronnau havde klynget sig fast til ham, og stirrede med et bønligt, taarefuldt Blik op i hans Ansigt. Ronnau laae nede mellem Forsmækken og Agestolen og holdt sig fast der. I dette Dieblik dreiede Johan, med al den Kraft han

besad, Hestene lige ind imod et høit Dige, i den Tanke at dette skulde standse dem; virkelig stode de ogsaa et Dieblif stille, i samme Nu greb han Froken Konnau, løftede hende over Sædet ud af Bognen, og raabte til Admiralen, at han skulde springe ned. Denne gjorde det, og naaede lykkelig Jorden, men derved bleve Hestene atter sty; førend Johan igjen kunde gribe Toilerne eller springe ned, vendte de sig tilssiden, og fore med den sidste Kraft afsted, endnu hurtigere og i en vildere Fart end før. Johan følte, at Diebliffet var kommen, hvori han villieløs maatte overgive sig til sin Skjæbne, han kunde ikke paa nogen Maade springe ned, og fik heller ingen Tid dertil, thi i det samme Hestene kom til en Markvei, paa den anden Side Thuborg, stødte Bognen mod en høi Skjelsteen, der stod paa Grændsen mellem Rjoreveien og Gangstien. Den Hæftighed hvormed dette skete, gjorde at Bognen væltede, og slyngede Johan med saadan Boldsomhed ind mod et Steengjerde, at han blev liggende blodig og bevidstløs paa Stedet. Hestene fortsatte deres Løb, og bleve omsider standsede lidt længere nede, ved en Bondegaard.

En Tidlang blev Johan liggende sandsesløs, hvor han var falden. Da han atter vaagnede, saae han nogle Bønder, der stode og raadsløge omkring ham. Han prøvede paa at reise sig, det lykkedes, og da han i de første Diebliffe ikke følte nogen videre Smerte, besluttede han at gaae hen til den Gaard, hvor han havde aftalt Mødet med Lieutenanten den foregaaende Aften. Langsom, og vakkende skred han fremad paa Veien, han

var nødt til flere Gange at staae stille, og da han havde gaaet et Stykke, svigtede Kræfterne ham, han mægtede ikke at flytte Foden, og sank om ved Grøften. En gammel Mand, som arbejdede der, saa ham falde, og ilede til for at hjælpe ham. Idet samme kom et Selskab af Spadserende ud igjennem en lille Laage, fra en Hauge, og gik hen ad Gangstien, til det Sted hvor Johan laae. Det var lutter Bekjendte. Grev Hain, Claudia, Baron Gessinger og hans Frue. De saa Johan ligge paa Veien, næsten ukjendelig af Smuds, Støv og Blod. Claudia udstødte et Skrig og foer gysende tilbage. Greven spurgte den gamle Mand, hvad Johan feilede.

„Jeg veed inte!“ var Svaret, „han har sig formodentlig en lille Sniger; han kom travende henne paa Veien, og faldt om her ved Grøften.“

„Der seer De den forgudede Helt fra vore Selskabsfredse,“ yttrede Greven med et haanligt, triumpherende Sideblik til Claudia. „Jeg antager, at man fra nu af vil forstaae mig for enhverformhelst Bebreidelse, fordi jeg arbejdede paa at faae denne Herre fordreven fra vore Circler. Deres Raade vil formodentlig ikke heller glemme, naar De næstegang roser deres fortryllende Baldur, at tilfoie, at De sidstegang De mødtes, saa ham ved høilys Dag, ligge drucken og bevidstløs i en Markgrøft. „Min Ven!“ vedblev Greven, idet han henvendte sig til den Gamle. „Der har Han nogle Penge, skaf en Vogn til dette Meeneste, og lad ham blive transporteret ind til Byen.“ Bonden lovede at

udrette Grevens Dufte, og Selskabet forlod Stedet.

Det varede længe forend den gamle Mand kunde faae fat i en Bogn, endelig fik han en Slagter, der kom fjørende med nogle Kalve, han havde kjøbt i Nærheden, til at tage Johan med sig, imod at betale ham Halvparten af de Penge, Greven havde leveret i dette Diemed. Han blev løftet op bag i Bognen, medens han laae i en dyb Besvimelse, og nedpakked mellem Kalve og Halm, kjorte Slagteren ham tilbage til Byen.

Dagen var næsten endt før de kom til Østerport, og Johan vaagnede, uden at vide det Mindste af Alt hvad der var foregaaet med ham; han følte sig svag og udmattet, deels af de foregaaende Anstrængelser, deels af et dybt Saar, han i Faldet havde faaet i Baghovedet. Da Slagteren saae, at han begyndte at komme til sig selv, indlod han sig i Samtale med ham, og henkastede nogle spøgesfulde Bemærkninger over hans Tilstand, i den bestandige Tro, at Johan havde været drukken, og som saadan var falden omkuld paa Veien. Han satte ham af indenfor Porten, og Johan gik, med blottet Hoved, vaklende og piint af Smerter, igjennem Gaderne, støttende sig til Muren, for at naae sin Bolig. Ved denne Bevægelse aabnede Saaret sig, der i den sidste Tid, bedækket med størket Blod, havde holdt op at bløde, han følte det varme Blod løbe ned af Ryggen, og var paany en Usmagt nær. Da han kom til en Trappe satte han sig ned, for at samle Kræfter til Resten af Veien, og vilde efter nogen Tids Forløb igjen begynde at gaae, just som der opstod Larm i en Kjæl-

der, nogle Bygninger fra det Sted hvor han havde sidet. Døren fløi op, et Menneſke, omtrent af ſamme Høide ſom Johan, ſtyrtede ud og løb ſaa hurtig han kunde op ad Gaden, fulgt af to Mænd, der raabte efter ham: „grib Tyven! grib Tyven!“ Den Forfulgte ilede ind i et Huus, og da det var en temmelig mørk Aften, undgik han at blive bemærket, ſaameget mere, ſom Forfølgerne, der i nogen Afſtand ſaae Johan liſte ſig frem langs Muren, antog ham for den Undvegne.

Fra alle Sider ſtrømmede Folk til. Pobelen forſamles ved ethvert ſaadant Optrin ſaa talrig, ſom Kræger om et Uadſel. Raabet forſtærkedes, Vinduer og Dørre bleve aabnede; en af Forfølgerne ilede hen imod Johan og greb ham i Skulderen, med det Raab: „Vil Du ſtaa ſtille, din Gavtyv!“ Johan indſaae ſtrar, at han var bleven Offeret for den almindelige Feiltagelſe, og vilde vel til enhver anden Tid let have reddet ſig ud af en ſaadan Ubehagelighed, men i den Febertilſtand, hvori han befandt ſig, ſom rovede ethvert modent Overlæg, og næſten halv bevidſtløs med Alt hvad der foregik, tænkte han inſtinctmæssig kun paa ſin perſonlige Frelſe; han ſlængte Menneſket fra ſig med al den Styrke han havde tilbage, og løb bort. Faren forſtærkede endnu engang hans næſten udtømte Kræfter; i ſaa Minuter kom han et ſtort Stykke foran Mængden, der ſkreg og raabte efter ham.

Denne Scene foregik i Bredgade. — Oppe imod Kongens Nytorv holdt en elegant Kæreth. Johans Kræfter vare udtømte, han frygtede for, ved ethvert Skridt

at falde omkuld, han mægtede neppe at flytte Fødderne længer, Alting sortnede for hans Blik, Forfølgerne kom ham bestandig nærmere. I dette Dieblik var han ved Siden af Karethen. En Tjener havde aabnet Døren, flaaet Trinet ned, og var gaaet ind paa Fortouget, for at modtage en ung Dame, som blev lyst ud af Porten ligeoverfor. Uden at betænke sig sprang Johan ind, og duffede sig saa langt tilbage han kunde, i Hjørnet af den med Iysegraat moireret Silketoi betrukne Vogn. Han hørte Sværmens Raab og Karm udenfor. Idetsamme hjalp Tjeneren Damen op af Trinene, slog dem sammen og vilde lukke Døren, uden at Johan endnu var bleven bemærket. Det var Comtesse Hain, hans Dine medte. Da han reiste sig op af den krumboiede Stilling han havde siddet i, udstødte Ninon forfærdet et Skrig, og lagde Haanden paa Grebet af Karethdøren, som hendes Tjener allerede var ifærd med at lukke. Johan tog denne lille Haand og holdt den tilbage:

„Frels mig Comtesse!“ bad han, „jeg er Johan Berner! det er mig, som Sværmen derude forfølger.“ Comtesse betragtede et Dieblik forbausset hans blege og blodige Ansigt, kastede derpaa hurtig fattet et stort Silkeshawl over ham, og raabte ud til Tjeneren, at de skulde kjøre til. Derpaa satte hun sig paa Sædet ligeoverfor Johan. Mængden, der havde seet den fornemme, kostbartklædte Dame stige ind i Karethen, formodede mindst af Alt, at Flygtningen havde valgt hendes Vogn til at skjule sig i. Nogle syntes vel at have hørt det Skrig, Ninon udstødte da hun mærkede ham, men da de saae

Tjeneren rolig at lukke Døren, og stige op paa sin Plads, forlode de Bognen og adspredte sig i Gaden, i den Tro, at den formeentlige Tyv havde skjult sig i en eller anden Forstue i Nærheden. — Johan var reddet.

I nogle Dieblikke betragtede Ninon ham i Taushed. Hun saae hans uordentlige Klædedragt, hans blottede Hoved, hvis sorte af Blod sammenfiltrede Lokker faldt ned over hans høie Pande, det trodsige, fortvivlede Udtryk, der, parret med Smerten som Saaret foraarsagede, afprægede sig i hans Ansigt, uden dog at kunne fortrænge dets oprindelige Skjønhed; og hun sluttede, at noget Uædvanligt og Skræffeligt maatte være hændet ham; hun taug, for ikke at gjøre noget udelicat Spørgsmaal, og for at give ham Leilighed til selv at forklare sig. Men Johan lod ikke til at fatte hende; han havde lænet sig tilbage i Bognen, og medens han sad saaledes, betragtede hende lidenskabeligt og ømt, med sine mørke, glindsende Dine, antog hans Ansigt et rørende og bestandigt mere smertefuldt Udtryk; alle de Scener han havde gennemlevet, fra den Aften han første Gang traf Comtesse'n paa Heden, fore i en hurtig Tankerække igjennem hans Sjæl; han bøiede sit Hoved, fortabt i Smerten, Taarerne styrtede ud af hans Dine, han greb hendes Haand og trykkede den hæftig til sine Læber.

Efter den Skildring jeg har forsøgt at give af Ninon, besad hendes Character en vis Mandighed, Selvstændighed og kraftig Villie i Handlingens Dieblikke; hendes Anskuelser vare uafhængige, fri, forenede med Sigegyldighed, der grændsede til Ringeaagt for Verdens

Meninger, og Lyft til at følge sine egne Tilbøieligheder. Naar derimod hendes Medlidenhed, eller hendes Hjerte blev rørt, viste denne fornemme og elegante Dame, der aldrig selv havde kjendt Modgang eller Smerter, sig blød og deeltagende ved Andres, og udviklede alle en fin og blid Naturs ophøiede Egenstaber. Inderlig bevæget i dette Dieblik hvilede hendes Haand fast i Johans. Hendes Blik var mildt og venligt, hendes Stemme hjerteselig, medens hun sagde:

„Hvad fattes Dem Berner? Hvorledes er De kommet i denne ulykkelige Forfatning? Betro mig Alt, jeg forsikkrer Dem, at jeg af en større Interessse end blot Nysgjerrighed, beder Dem derom.“

„Hvad skal jeg fortælle?“ svarede Johan. „Der er saa lidet Usædvanligt i Ulykken, selv i den som kommer uforstyldt, til at dens Skildring skulde kunne interessere Dem, der er saa ubekjendt med den. Folk har idag taget mig op fra en Groft og kjørt mig hjem paa en Kalvevogn, fordi jeg blev antagen for drucken, de have raabt efter mig, forfulgt mig igjennem Gaderne, fordi jeg blev holdt for at være en Tyv. Det er min hele Historie.“

„Men hvorledes kunde en saa frygtelig Feiltagelse finde Sted, De er jo uskyldig i de Broder man har villet paadigte Dem, jeg er overbevist derom.“

„Ja Comtesse,“ svarede Johan i den umiskjendeligste Sandheds Tone. „Jeg er uskyldig. Sidste Gang jeg talte med Dem i min Faders Huus paa Heden, sagde De, at De holdt mig for god og ærlig; der er vel gaaet

tre Aar hen siden, jeg har seet Meget og prøvet Meget i den Tid, men jeg er endnu ikke uværdig til deres Til- lid.“ Og han fortalte derpaa, afbrudt og kort, Alt hvad der var hædet ham denne Dag, og de forunderlige Sammenstød, som havde bragt ham i denne Forfatning; Sammenstød, der hyppigere findes og bedre troes i Livet, end i Romanen. Smerten overvældede ham atter, en fuldkommen Udmattelse fulgte efter den nylige Anspændelse af hans Kræfter, forvirrede, ubestemte Billeder fore forbi hans Sjæl, han anede ikke, at han i denne ubevidste Febertilstand betroede Ninon Alt hvad han havde drømt, haabet, følt og længtes efter, siden hiint deres første eventyrlige Møde paa Heden; han mærkede ikke, at hans Hoved hvilte paa hendes hvide Skulder, at hans Blod plettede Comtessens Silkeflædning, eller at hun understøttede ham med sine bløde Hænder, og afstørrede de blodige Lokker, der hængte ned over hans Ansigt. Alt dette forekom ham som en Drom, som et Spil af en ophidsset Phantasie, da han atter kom til sig selv, og vaagnede i et Officiantværelse paa Frederiks Hospital.

Samme Aften, noget sildigere, gif en Dame igjennem Adelgaden. Hun var indhyllet i et stort, mørkt Chenilleshawl, der skjulte det Meste af hendes Figur, og bar under dette en simpel Kjole; dog tilkjendegav den overordentlige Ynde og Lethed i hendes Gang, ligesom ogsaa Tjeneren, der i en ærbødig Afstand af nogle Skridt fulgte efter hende, at hun hørte til den finere Deel af Samfundet. Da hun kom til det Huus hvor Palmers boede, vendte hun sig om mod Tjeneren, og befalede ham at

komme igjen, for at følge hende tilbage, om to Timer. Derpaa forsvandt hun igjennem den aabnede Dør og steg hurtig op ad de steile og smudsige Trapper, indtil hun kom til Basterkonens Værelse. Da hun bankede paa Døren, lukkede Madame Palmer op for hende, og betydede hende med hævet Finger, at være stille, fordi Christine sov. Den fremmede Dame lagde Hat og Shawl fra sig, og gik hen til Sengen. Hendes lette, knirkende Trin bleve, hvor sagte de end vare, dog hørte af Christine, hun slog Dinene op; og da hun saae den Fremmede, foer et venligt Smil over hendes blege, indfaldne Ansigt, hun strakte sin Haand ud mod hende, og hviskede sagte:

„Hvor De er god Frue, at De atter besøger mig, o! jeg har tænkt paa Dem og længtes efter Dem, den hele Eftermiddag.“

„Ja vi have saamænd siddet og talt om Dem lige fra Mørkningen af, kjære Fru Holm!“ yttrede Madamen gestjæstig, „og velsignet Dem for alle de rare Sager, De har sendt Christine. Det veed den godeste Gudsfader! at man rigtignok længe skal søge om deres Lige, saadan en fin og fornem Dame, og gaae i Mulm og Mørke for at besøge os, i dette elendige Hul. Werner kunde ogsaa godt skaffe os en anden Bolig, som saae lidt anstændigere ud, siden han dog engang er Kjæreste med min Datter.“ Damen hørte med et fint Smil paa Madame Palmers lange Tale.

„Herr Werner, vil udentvivl ogsaa gjøre det,“ svarede hun; men for Diebliffet, saalænge Christine er syg, er det jo ikke muligt at tænke paa nogen Forandring.“

„Na, han kunde saamænd allerede have gjort det for længesiden, lille Frue!“ ivrede den Anden. „De have jo nu allerede været Kjæresten i et halvt Aar; jeg synes selv, at han maa genere sig for at det Fruentimmer han holder af, skal bo i en saadan Hule. Men naar vi see os rigtig om, saa er det nok ikke saa stort med Fyren, som det lader til. Saameget er vist, at Christines Sygdom blot reiser sig af al den Træk og Kulde, der kommer ind fra Taget her. Ja! Deres Raade smiler, De bryder Dem nok kun lidt om hvad saadan en gammel fattig En som jeg snakker. De bliver her vel lidt. Jeg skal strax have Kaffeen færdig, den har saamænd staaet og suurret herinde i Kaffelovnen, lige siden Middag; sandt at sige, saa havde jeg en lille Anelse om, at De nok kom til os i aften igjen.“

Den unge Frue frabad sig vel Kaffeen, men den Gamle paastod, at hun skulde drikke, ragede de næsten udsluffede Bloder frem i Kaffelovnen, lagde ny Tørn paa dem, satte Kaffepotten ovenpaa, og gif endelig ned til Spækhøkeren, for at hente for en Skilling Pindebrænde. „Hvorledes er det med Dem, fjære Christine!“ udbød Fruen, idet hun satte sig paa Stolen ved den Syges Seng, og tog hendes Haand, der laae ovenpaa Teppeet, og som i Hvidhed og Gjennemsigtighed i dette Dieblif endogsaa overgif de bløde, til ethvert Arbeide uvante Hænder, der trykkede den.

„Jeg føler mig bedre!“ svarede hun med et Smil, fuldt af Ynde og Venlighed, medens dog hendes Læbers blygraae Farve og de mørke Rande omkring Dinene,

syntes at antyde en hurtig Opløsning. — „Jeg har i Eftermiddag ligget og overtænkt Alt hvad vi talte om igaar. Det forundrede mig før, at jeg er kommen til at tale saa fortroligt og uforbeholdent med Dem, endskjøndt jeg kjender Dem saa lidet, men nu da jeg seer deres smukke Ansigt og hører deres venlige Stemme, saa begriber jeg det godt, der er saameget hos Dem, som opfordrer til Fortrolighed, jeg føler saa godt, at De maa forstaae mig, maastee bedre end jeg forstaaer mig selv, og jeg har til dette Dieblik aldrig havt nogen Veninde.“

„De vil faae dem, Christine,“ svarede Fruen rørt. „Enhver som kjender Dem, vil ønske at være det.“

„Nei Fru!“ hviskede Christine med et smerteligt Suk, „det vil jeg aldrig; thi jeg vil dø, og ikke længer trænge til Nogen. Lægen, som Johan har sendt os, var her i Middags. Moder spurgte, om han troede at jeg snart kunde komme op igjen. Han svarede, at det var uvist, men jeg læste i hans Miner, hvad han fortaug hende.“

„O min Gud!“ udtrede Fru Holm forkræffet. „De maa ikke hengive Dem til en saa sørgelig Tanke; De er for ung til at dø, De har endnu formegen Fordring paa Lykken.“

„Jeg troer det ikke,“ svarede Christine, medens Taa-
 rerne zittrede i hendes lange, bløde Dienhaar. „Jeg mærker for tydelig, hvorledes det er fat herinde i Bry-
 stet; men jeg frygter heller ikke for Døden, for mig har den aldrig havt noget Rædselsfuldt eller Afkrækkende. O nei!“ vedblev hun under en sagte Graad. „Jeg vil

gjerne dø, just nu, thi denne Periode er dog den skjønneste i mit Liv, det er saa tungt at overleve sin Lykke."

„Hvorledes kan De kalde at overleve, hvad De endnu neppe kjender til? De vil atter blive rask, derom kan der ikke være nogen Tvivl, og blive ved at være lykkelig i Berners Kjærlighed."

„Og troer De virkelig kjære Frue, at Berner bestandig vil elske mig saaledes som nu? Svar mig oprigtigt! Troer De at en Pige, der fattes saa meget i Dannelselse og Talenter som jeg, vil kunne tilfredsstille ham, der elsker begge disse Egenstaber saa høit? — De tier, De behøver ikke at svare mig, jeg veed, at det ikke kan være Tilfældet, De maa heller ikke tro, at jeg har knyttet mig til ham i en saa forfængelig Tanke; jeg tænkte blot at kunne være ham til Trøst, glædes over hans Lykke, dele hans Sorger og hjælpe ham, og hvis ogsaa dette var over mine Øyner, saa at tjene ham, medens alle Andre forlode ham, fordi jeg godt veed, uden at han nogensinde har villet tale derom eller tilstaae mig det, hvormeget han har tabt for min Skyld. Troer De ikke, at han, der tidligere følte sig saa tilfreds i alle disse fornemme Kredse og i Selskab med alle disse fine, elegante Damer, savner alt dette her? — Han vilde ogsaa i Begyndelsen gjøre mig til en saadan fin Dame," sagde hun med et svagt Smil, „men det kunde ikke lykkes; den Armod og de Forhold jeg bestandig har levet under, skinne igjennem enhver Dragt."

„Og desuagtet er jeg overbevist om, at Herr Berners Lykke vil blomstre mere tryk ved deres Side,"

svarede Fruen, „end om han knyttede sig til nogen af alle disse fornemme Damer, De omtaler. Tro De mig Christine! jeg kjender dem bedre end De. Fleertallet af dem ere ikke skabte for anden Lykke end den, at glimre og beundres i en Selstabskreds, der er deres Hjem, der hore de til, medens de ere fremmede i deres eget Huus. Naar deres Forlovede ret lærer dem at kjende, og det gjør han vel allerede, vil han bestandig skatte deres Hjerte, deres indre Værd, — selv om han end med Tiden bliver blind for det Ydre“ tilføiede hun smilende; „han vil vide at vurdere deres bestedne Ydmyghed, han vil være lykkeligere i denne sin første Kjærlighed med Dem, end om dens Gjenstand var hentet fra den brillanteste Selstabsfal.“

„Jeg troer ikke, at jeg er den Første Johan har elsket. Jeg husker, at jeg en Aften spurgte ham, af hvem han havde faaet den lille, kostbare Ring, som han bestandig bærer paa sin Finger. Han vilde ikke give mig nogen egentlig Forklaring derover, men svarede blot, at han havde faaet den af en Dame, som han havde havt Keilighed til at gjøre en Tjeneste, medens han endnu var i Sylland, senere vilde jeg ikke oftere omtale den, endstjøndt den Maade Johan svarede mig, havde vaakt min Nysgjerrighed, men han har ved andre Keiligheder, i enkelte Ytringer, omtalt denne Dame, jeg veed, at det maa være hende, og jeg troer at Johan elsker hende. See kjære Frue! alle disse Tanker foresvære mig uafbrudt i denne Tid, medens jeg ligger her, den Bevidsthed, at Johan ikke længer elsker mig, eller at den Tid i

det mindste ret snart maa komme, hvori hans Kjærlighed ophører, klynger sig bestandig tættere til mig, og jeg har dog aldrig trængt saameget til Trost som nu."

"Alle disse Tanker bør De forjage, min kjære Christine!" sagde den fremmede Dame, der havde hørt paa hende med den største Deeltagelse. "Det er blot deres Sygdom der skaber dem, uden at have nogen Virkelighed at støtte sig til. Saaledes som De har skildret Berner for mig, er han for klog og aandrig til at være blind for denne inderlige Beskedenhed, hvormed De selv bedømmer Dem."

"O ja!" udbrod Christine, med et henrykt, glindsende Blik. "De har Ret Frue, Berner er klog, god og ædel i alle sine Følelser, jeg veed vel, at han, naar han engang knytter sig til en Kvinde, aldrig nogensinde vil lade hende ane, at han angreer det; han vil søge at gjøre hende lykkelig, selv ved at bringe det allerstørste Offer derfor. Men ogsaa saaledes kan jeg ikke være tilfreds," tilfoiede hun, "thi jeg nyder kun min Lykke paa hans Bekostning. Vi have aldrig passet for hinanden. Jeg veed ogsaa, hvorledes alle hans Bekjendte ansee vor Forlovelse, for et Misgreb fra hans Side. Da jeg sidst var oppe, mødte jeg en Dag et Selskab af Damer og Herrer paa Gaden, af hvilke den Eine maa have kjendt mig, thi jeg mærkede, at han gjorde Damerne opmærksomme paa mig. De betragtede mig skarpt, maalte mig fra Hoved til Fod, og smilte saa foragtelige og medlidende til mig; ja! jeg hørte bestemt den Eine af Damerne sige, idet jeg gik forbi hende: "Det er jo en smuk, lille Gri-

sette." — Alle disse Ydmygelser Frue, disse Krænkelser, kunde jeg bære, men de falde tilbage og tyngte paa ham; det er det som pincer mig," — hvisttede hun grædende, og trykkede den unge Dames Haand op mod sine Dine, — „det bringer mit Hjerte til at briste."

Denne Samtale var bleven ført i en halvsaagte og dæmpet Tone, saaledes at Storstedelen deraf undgik Madam Palmers Dymærksomhed; hun var desuden ogsaa saa ivrig beskjæftiget med at lave den omtalte Kaffe, at hun slet ikke hørte efter, hvad de talte. Fru Holm havde trukket Stolen, hun sad paa, nærmere hen til Sengen, og lænede sig over mod Christine, med et deeltagende, rørt Blik, hun klappede den Syges Kind og tilhvisttede hende Trost. Lyset, der stod paa Bordet, mellem sprukne Kopper og nogle Medicinflasker, kastede et svagt og viftende Skjær over den Ubekjendtes ungdommelige Ansigt, og fremhævede det saameget mere, som man ikke kunde betragte det, uden at Diet tillige faldt paa den blege, hentærede Skikkelse, hun havde bøiet sig over, og hvis svage og hurtige Aandedræt hun lyttede til. Den upanelede Tagrække, som nu ved Hjælp af Lyset saaes i dens hele bedrøvelige Ydre, tilstoppet med Klude og Papiir, dannede den ene Halvdeel af dette Billedes Staffage, medens den sværtede Bæg, af hvilken Kalken paa flere Steder var saa aldeles forsvunden, at Stenene og Bindingsværket traadte frem, dannede den anden. Ilden i Kaffeovnen, ved hvilken Madam Palmer var beskjæftiget, og Kaffe-pottens Snurren, fuldstændiggjorde Billedet.

Kaffeen var endelig færdig, Madamen hentede et

Var klinkede Kopper fra en Hylde, astørrede en Thestee, hvis rødlig Farve næsten stak frem overalt gjennem Pletteringen, kom Pudersukker i Koppen, og tog den kogende Potte ud af Ilden, derpaa gjød hun dens Indhold, tilligemed en Smule Mælk i Koppen. Fru Holm havde ikke lagt Mærke til disse Præparationer, men var desuagtet i den største Forlegenhed, da den lavede Drik blev hende præsenteret, hun generede sig for ikke at modtage den, og dog var det hende ikke muligt at nyde hverken Kaffeen, eller den store Krydertvebak, som laae ved Siden af Koppen. Christine havde seet Alt; med et fint Smil bemærkede hun den fornemme Dames Forlegenhed, hun fattede Grunden dertil langt bedre end Moderen, der vedblev at node hende til at drikke. Hendes Forestillinger endte omsider denne Scene. Madame Palmer yttrede noget om, at Fruen var for storagtig til at nyde Noget hos hende, og slog sig endelig tiltaals henne i Krogen ved Dvænen, medens hun selv drak den for den Fremmede bestemte Kaffe.

Da Tjeneren kom, tog Fruen Afsked, med Løfte om at besøge dem igjen næste Dag. Hun holdt Ord, og sendte desuden Christine daglig, i rigeligt Maal, alle de Smaafornødenheder, som hun troede at kunne være behagelige for hende, talte med hende i en deeltagende, opmuntrende Tone om hendes Forhold, forjettede hende en glad og lykkelig Fremtid ved Berners Side, og kunde dog, medens hun talte, ikke dølge for sig selv, at Christine aldrig vilde kjende denne Fremtid, anderledes end i sine Haab og Dnsfer; thi hver Dag forværredes hen-

des Tilstand, det var ikke muligt at standse den Dnm, der saalænge i Stilhed havde tæret paa sit Bytte. Ved sin Broder var hun allerede blevet underrettet om Johans Tilstand, og at han laae paa Hospitalet. Det smertede hende, at savne ham just i denne Tid, hun skrev flere Gange til ham og bad ham ret inderlig om at besøge sig, saasnart han kunde, fordi hun maaskee bedre og sikkrere end alle Andre vidste, hvor kort Tid hun havde tilbage til at nyde dette Gjensyn i.

Samme Dag som Johan første Gang forlod Hospitalet, for at besøge Palmers Huus, blev Christines Lüg, en Time isorveien, baaret ud derfra.

XI.

Peccato
celato
e mezzo
perdonato. *)

Efter Christines Død begynder et Afsnit af Johans Liv, som vi helst ønskede at lade uberørt. Han syntes i dette at have tabt sit bedre Jeg, at betræde en Vej, hvis Ende førte mod en dyb og gabende Afsgrund. Efterat han havde taget Afsked med Selskabslivet, concentrerede alle de Følelser og Tilbøieligheder, som hidtil havde været beskæftigede og funden Næring der, sig i Dpfyldelsen

*) Boccac: Decamerone II.

af de Pligter, han havde imod Christine; ikke blot i hans Kjærlighed til hende, thi det er tvivlsomt hvorvidt han elskede, men i en samvittighedsfuld Sagttagelse af hvad der paahvilte ham som Forlovet; ikke i Fortabelse og Hylldning af hendes Skjønhed, snarere i et Forsøg paa at glemme Alt, hvad der tidligere havde været Gjenstand for hans Længsler og Haab. Ved Efterretningen om hendes Død, hensesant han i en sløv Apathie, hvoraf Intet syntes at kunne vække ham. Han hørte ikke paa den grædende Moders Fortællinger, om den ubekjendte Fru Holms Godhed og Deeltagelse for dem, og alle de Bekostninger, hun havde havt ved Christines Jordfærd; taus og taareløs stirrede han hen for sig, han sank ned paa en Stol og blev siddende der, lydløs og ubevægelig, uden at noget Ord tilkjendegav det som bevægede sig i hans Indre. De talrige Informationer, han ved Professorernes Anbefalinger havde faaet, vare under hans Sygdom besatte af Andre, hans Indkomster formindstedes derved betydeligt, den Understøttelse, han i Førstningen havde erholdt fra den Ubekjendte, var allerede i længere Tid ophørt, da Johan, efter hiin Samtale med Claudia, havde sendt et Brev tilbage til Fodpostcontoiret, med Tilføiende, at han ikke ønskede at modtage flere. Vel prøvede han paa, da han atter vaagnede af hiin føleløse Tilstand, at arbejde sig frem igjen, han anvendte alle sine Evner i denne Kamp, men det var forgæves; man betragtede ham med Mistro, de af Hain udsprede Rygter syntes at være ilede foran ham, hvorhen han vendte sig. Han begyndte omsider at trættes

ved disse frugtesløse Forsøg, en vis Kjedsomhed med sig selv og alt omkring sig fulgte efter, han saae, at han ikke mægtede at stride mod sin Skjæbne. Hans Anstrængelser vare en Skibbrudens Kamp paa Havet: i Begyndelsen hæftige, vilde, rasende, medens de usvækkede Kræfter endnu staae til hans Tjeneste. Kræfterne svæktes, han beseires, og holder endelig inde, ligegyldig hvad enten han tilintetgjøres af den første eller af den næste Bølge.

Saaledes gik en Tid, i hvilken Johan syntes sporløs forsvunden for Alle. Da han atter traadte frem, saae man igjen den samme tilfredse Mine, det samme venlige Smil omkring hans Læber, som tilforn, men bag Smilet boede Fortvivlelse; ingen Rynke foldede hans Pande, men indenfor boede Raseri, Had og Foragt for det Samfund, blandt hvilket han søgte at tiltvinge sig en Plads. Nu deeltog han i de vildeste Togter; Billarder, Restaurationer og hine hemmelige Corporationer af Hazardspillere, kjendte Johan Berner. En Skare af Berner omringede ham. Johan var Sjælen, Anføreren i Alt, Intet var saa farligt, Intet saa forvovent, at han jo prøvede det; Bøger og Studier bleve lagte paa Hyl- den. Helvede jublede, Afgrunden aabnede sig, Johan ilede imod den. Men han smilede, idet han gjorde det, han saae Afgrunden. Han lignede den Syge, der griber Opiumsflasken for at sove bort fra de Pinsler, der kvæle ham; han veed, at den vel bringer Sovn, men ogsaa forøgede Dvaler, naar han igjen vaagner. Desuagtet tæller han Draaberne og nyder Driften.

I dette Lastens Cursus var der endnu ikke nogen

enkelt eller bestemt Retning, hvori han især extravagante; men for en saa lidenskabelig Character, maatte den imidlertid snart vise sig. De samme Evner, der tidligere havde bidraget til at hæve ham, arbejdede nu, lige saa rastløst, paa hans Tilintetgjørelse. Spil var den Dæmon, for hvis Altar han omsider knælede, i hvis Tempel han ofrede, lidenskabeligt, uden Plan, uden Tanke af Maadehold.

Verden gemmer i sit store Pulterkammer ikke noget skrækkeligere Drama, end det som Spil componerer. Det er en Jld, som ikke slukkes, en Tørst, en Hunger, som aldrig stilles. Fra dens Huler udstødes Dfret idag nogen, imorgen stønnende under Pengesækken. Det er ikke Pengene, der tildeler denne Almagt, disse ere blot Midlet, Typerne, hvormed han sammensætter de Ord: Haab og Fortvivlelse, Salighed, Raseri, Mord, Kongekroner og Betlerpjalter. Dens Haller ligne et Hav, dens Dffere en Ulykkelige Kamp paa Havet, een Bølge kaster ham iland, en anden drager ham tilbage i Dybet, under disse Kampe hentørres hans Hjerte, han seer Ulykken, strækker Hænderne iveiret efter Redning, synker og gaaer tilgrunde. — Hvis Du ønsker en radical Prove paa din Sjælsstyrke, saa søg den ikke i Kjærlighed, thi over dens Lidenskaber kan man vel seire, og dog være svag, søg den ikke heller i Overvindelse af Fraadseri eller ved, som en Triumphator, at holde Taler i Maadeholdenhedsfestselskabet, thi det er Intet; sæt Dig for et Hazardbord, knæl for denne Guds Altar, bliv Præst i hans Helligdom, og naar da dit Liv, din Sjæl, med alle dens

Traaede, med Ungdommens Barme, med Mandens Kraft, er knyttet til Spillet, reis Dig saa fra Bordet, læg Bogen, see Ebbe og Flod i de Andres Dyrger, rolig og udeeltagende, vend alt dette Ryggen og hør op at spille. Det er Sjælsstyrke.

Den samme Berner, som tidligere havde glimret i Hovedstadens første Saloner, tilbragte altsaa nu sine Nætter i en ussel, tilroget Hule ved Bassetbordet, og sov om Dagen, eller gjorde Udveie til Penge, paa de meest fortvovlede Maader, for at kunne begynde næste Aften igjen. Bærelset, hvori dette foregik, var lille, skummelt, og omhyggelig tilluftet, for at undgaae Politiets Opmærksomhed; af samme Grund blev Samtalen ført dæmpet og hvistfende. — Det lønner nok Umagen, at lægge Mærke til alle disse Scener, som her fremstille sig for Betragteren; thi saavidt jeg veed, have denne Art af Spillehuse her i Byen, ikke det Mindste tilfælles med noget andet Sted. Alt foregaaer hemmeligt, og i en Corporation, blandt hvilken ingen Uindviet eller blot Nysgjerrig tollereres. Ved et vist Signal aabnes Døren, man indføres af et Medlem, og naar man først har betraadt Helligdommens Tærskel, er Faren eens for Alle i Paagrøbelsesstilfælde, Banqueuren undtagen, der risquerer mere. Her seer man en broget Forsamling af de forskjelligste Stænder, Joder og Christne, Grever, Baroner og Haandværksmænd, Studenter og Officierer, Gamle og Unge, mellem hverandre. Iblandt denne Mængde skjælnes strax Begynderen, ved de afverlende Udtryk af Glæde og Skuffelse, hans Ansigt kæmper med, den mere

Routinerede viser derimod et uforanderligt Præg af Ro og Kulde. En Sky af Tobaksrøg indhyller Bærelset, Marquereuren præsenterer Forfriskninger, og mellem alle disse sees Banqueuren, for Midten af Bordet, med et stereotyperet Udtryk af Ligegyldighed, modtage og betale. Paa dette Sted bortspiller Studenten i een Aften sine Maanedspenge, Officieren sin Løn, og den som hverken har Løn eller Maanedspenge, bortspiller laante Penge, og gjør ny Gjæld, for at kunne spille igjen. For at tilfredsstille denne Lyst sælger han sine Eiendele, pantsætter sine Klæder, eller bortspiller Andres Penge; og hvad der gjør dette Spil saameget farligere, og skaffer saamange flere Deeltagere, er, at de laveste Indstud modtages og tilsvares.

Fra et saadant Spillebord reiste Johan sig en Aften, efter at have tabt Alt, hvad han eiede, i Løbet af en halv Time. Hans Ansigt var liigblegt, hans Hænder skjælvede, idet han overleverede Bogen til en Anden. Han tog sin Hat og forlod Stedet, i Selskab med to Bekjendte, der omtrent i samme Tid som han, vare blevne hvad man i Kunstsproget kalder „blanke.“ Berten listede sig ud, for at aabne Gadedøren for dem, og de forlode Huset.

„See saa!“ udbrod den Ene, da de gik ned ad Gammelstrand. „Gud give jeg nu var vel hængt, eller ogsaa at jeg var min Søster; thi paa anden Maade veed jeg virkelig ikke at bringe mine Sager paafode igjen.“

„Hvorledes kunde Du realisere dem, hvis Du var din Søster?“ spurgte Johan.

„Jo seer Du, min Søster er bekjendt for at være en meget smuk Pige; dersom jeg nu kunde bytte Person med hende, saa vilde jeg pynte mig paa det anstændigste, falde paa Knæ for Jupiter, og bede ham gjøre lidt Cour til mig, i Skikkelse af en Gulddregn, saaledes som skrevet staaer om Danae, og saaledes som Skik og Brug er nutildags, hos alle vor Tids Nobiliteter, ved Operasangerinder og Actricer. Iaften har jeg oplevet min Tids Guldalder; jeg sad i Begyndelsen i Lykke lige op til Halsen, imorgen ville uidentviøvl alle Byens Pantejoder, item Skrædere og Skomagere fortælle mig, at der strax ovenpaa Guldalderen kan følge en Jernalder, og, o Skjæbne! arrangere mig en lille Aneipe tilvenstre paa „Almeensikkerheden.“

„Det var fordomt, at vi just skulde være blanke nu,“ yttrede Johan, „Banqueuren sidder i det allerdeiligste Uheld iaften; jeg er overbevist om, at de ville sprænge ham. Bidste jeg blot een eneste Maade til at gjøre Nynt paa, saa var det tidsnok for os, at begynde igjen, men mit Klædeskab er ryddet, min Keol ligesaa, det Eneste der staaer tilbage, er to første Dele af „Broder Jacob,“ og dem vil Bogjoden ikke kjøbe, endskjøndt jeg forsikkrede ham, at man vil være kommen ligesaavidt i Fortællingen, ved at læse første Deel to Gange, som ved at læse første og dernæst anden Deel.“

„Du kunde jo sætte den Ring ud, som Du bærer der, paa din lille Finger,“ yttrede Vennen.

„Nei!“ svarede Johan hurtig og bestemt, „det gjør jeg ikke, jeg vil heller stille mig ved Fingeren, end ved Ringen.“

„Ah! det maa da være et særdeles dyrebart Minde,“ sagde den Anden leende. „Gud give jeg eiede en Ring, om saa Hans Majestæt Satan havde foræret mig den, skulde den dog faae Keisars, og det strax.“

„Hør!“ udbrod den Tredie, jeg faaer en Idee. „Holder I det for Synd at være Soldbetjent nogle Dieblifte?“ — „Ja!“ svarede Johan, „thi Soldere og Forpagtere have været ilde anseete og fordømte lige fra Jesu og Pharisæernes Tid.“ — „Du forstaaer mig ikke ret!“ bemærkede Proponenten, „naar jeg siger Soldbetjent, saa vilde jeg blot ved dette Navn modernisere og meliorere et ældre, saaledes som f. Ex. den moderne Benævnelse paa en Døgenicht i vore Dage kunde siges at være Hofjunker, eller desligeste. Jeg sætter nu, at jeg i det næste Dvarteerstid anseer mig for at være en velbestalter Soldbetjent, og at Rendestenen her er en Art Rubicon, over hvilken Ingen Forbigaaende tør skride, uden at betale mig Penge. Prøver han derpaa, saa træder jeg hen til ham, fordreier mit Ansigt, og siger: „Min Herre! Omstændighederne tvinge mig til at affordre Dem deres Børs; Gaden er skummel, Bægteren sidder med mine Bekjendte nede paa et Ohuus, De er i min Magt, raaber De Gevalt, saa flaaer jeg Dem ihjel, kaster Dem ud i Canalen, og løber min Bei. Hvad gjør Mennesket? Han bliver consterneret og betaler mig Pengene; hvad gjør jeg? Jeg deler dem med Eder, vi gaae tilbage og sprænge Banken.“

„Du lader til at have spillet baade din Forstand og dine Penge bort,“ yttrede Johan.

„Lys Kjære!“ jeg maa frabede mig enhver Afbrydelse, indtil jeg har udviklet min hele Plan. Møder jeg en Dame, antager jeg en rørende og sonderknust Mine, fordreier ogsaa Ansigtet, og taler saaledes: Naadigste Froken eller Frue maa endelig inte tro, at jeg er en Kommedragon eller Stratenrøver, men blot et fattigt, elendigt Menneſte, der med de bedste Indſigter, ikke har andre Udſigter, end at fulte ihjel, eller at ſtyde mig. Jeg har ikke smagt Mad i 11 Dage og er derfor i den ubehagelige Nødvendighed, at jeg maa genere Dem med Bøn om de Penge De har hos dem. Hvad gjør Damen? Hun bliver rørt og giver mig Pengene; hvad gjør jeg? Jeg tørrer Dinene, ryster paa Haanden og tager Pengene. Paa en ſaadan Maade lader denne ſtorartede og originale Idee ſig realiſere, I kunne være overbeviste derom; mine Indfald pleie altid at faae et heldigt Udfald. Du Bagner, kjender jo Bægteren her-nede, og maa beſkjæftige ham imidlertid.“

Der blev længe debatteret om denne Idee, Bagner bifaldt den ſtrar; men Johan ivrede paa det Beſtemteſte imod dens Udførelſe, forgjæves foreſtillede han dem det Aſſindige ſom laae heri, det aſſtrækkede ikke; ikke heller hjalp det, at han nægtede, at ville være Deeltager; Proponenten fandt, at Alt godt lod ſig udføre uden hans Hjælp. Bagner gif hen til Bægteren og fik ham med ſig ned i en Kjælder for at traktere ham, den Anden ſlog ſin Frakke op om Dreene, trykkede Huen dybt ned i Dinene, og ſtillede ſig paa det Sted, hvor han havde beſluttet at anholde den forſte Forbigaaende ſom viſte

sig. Johan forlod ham og blev staaende i nogen Afstand, for at see hvorledes Eventyret vilde løbe af.

Det varede ikke længe, før en gammel Mand kom gaaende hen imod Stedet; han syntes at studse i det første Dieblif, da Spillerens høie, muskuløse Figur, dristig og bestemt, traadte ud af Mørkningen, nærmede sig ham og tiltalte ham med fordreiet Mæle, omtrent saaledes som han tidligere havde foreslaaet. Den gamle Mand betragtede ham overrasket, og udbrod der paa, med en rolig og uforsagt Stemme: „Min Herre! Deres Ord ere saa dumdriftige, at jeg enten maa antage Dem for affindig eller fuld. Gaae De deres Bei og lad mig være i Fred. Det De kunde faae hos mig vilde ikke heller være nok til at lønne et saa halsløs Foretagende.“

„Min Herre!“ svarede Spilleren, „Jeg er ikke affindig som De troer, men Roden gjør mig maastee ubesindig i dette Dieblif; jeg er ikke heller fuld, som De ogsaa troer, uden af Glendighed og Fortvivlelse, og derfor min Herre!“ — han greb med disse Ord den Gamle i Brystet, — „Deres Pengepung, eller deres Liv!“ Den Gamle værgede sig, saa godt han kunde, men vilde dog have bukket under, hvis ikke Johan var traadt til i dette Dieblif, og havde revet Spilleren fra ham. „Lad det nu være nok, med denne dumme Spøg!“ udbrod Berner høit, og tilføiede hvistende: „Gaa bort Dahl! jeg kjender denne Mand.“

„Belan!“ sagde Dahl pathetisk, „gaa deres Bei, De er fri, De kan takke Gud og denne Herre, — som jeg forresten ikke kjender,“ tilføiede han ædelmodig —

for at jeg skaaner Dem, De gjør Dem intet Begreb om, hvad jeg er for et desperat Menneske, naar jeg lider Nød." Med disse Ord vendte han dem Ryggen.

"De mærker vel, at Mennesket er perialiseret," sagde Johan, idet han fulgte op ad Gaden med den Gamle.

"Jeg kan tænke det," svarede den Anden; "imidlertid takker jeg Dem ret meget min Herre! for den Bistand De ydede mig." — Stemmen hvormed den Gamle talede, forekom Johan bekjendt, Mørket forhindrede ham i at see hans Ansigt, for de kom forbi et Sted fra hvilket et Lysstjær trangte ud paa Gaden. Her mødte Johans Blik den Gamles. Han blegnede, hans Knæ vaklede under ham, han udstødte et Skrig, "O Gud!" raabte han, "seer jeg ret, Fader! kjære Fader!" Han slyngede sine Arme omkring den gamle Mand's Hals og trykkede ham heftig og bevæget op til sig. — Det var Pastor Berner, hans Fader.

"Min kjære Son!" udbød den Gamle med Taarer i Dinene, efterat den første Overraskelse havde givet Plads for Glæden over Gjensynet; "Jeg er kommen herover for at see, hvorledes Du har det. Man har fortalt mig saa meget om Dig hjemme, at jeg, trods min Alderdom og den barske Aarstid, maatte herover. Jeg takker imidlertid nu min Gud, fordi jeg allerede veed, at de værste af disse Rygter ere falske."

"Hvilke Rygter?" spurgte Johan, med en usikker Stemme, "hvem har forebragt dem?"

"Det vil være mig vanskeligt at sige," svarede Præ-

sten, „Rygtet har i Almindelighed en ubekjendt Fader; det kan jo ogsaa være ligemeget hvad man har sagt, nu da jeg veed, at Alt, eller idetmindste Størsteparten blot er Usandhed.“

„Og hvem har da overbeviist Dem derom?“ spurgte Johan.“

„Det skal jeg fortælle Dig min Søn. Da jeg i Eftermiddag kom her til Byen, søgte jeg Dig forgjæves i din Bolig, men traf heldigviis, da jeg gik tilbage, din forrige Elev, Henrik Bødker, som vi kaldte ham hjemme. Jeg kunde neppe gjenkjende ham, saa prægtig var han klædt, han fortalte mig om din Flid og Arbeidsomhed, at Du informerede uafbrudt hele Dagen, og desuagtet tilbragte en Deel af Natten med at hjælpe ham tilrette i de Discipliner der udfordres til Examen artium, som Henrik jo vil tage. Der ere gaaede mange Aar hen, Johan, siden jeg har havt en saadan Glæde, som den hans Ord skaffede mig. Jeg har altid vidst, at Du var ædel og brav, dog veed jeg ogsaa, hvor let Forforeller og Tilskyndelser klynge sig fast til den Unge, og loffede ham med sig, jeg frygtede for at det skulde være gaaet Dig saaledes; men denne Smerte vilde Gud dog skaane mig for, og nu er jeg lykkelig og glad, min eneste, kjære Søn, ved at gjenfinde Dig.“ Den gamle Mand græd og trykkede sin Søns Haand, inderlig bevæget, medens han talte saaledes. Johan formaaede neppe i dette Dieblif at beherske den Stemning disse Ord bragte ham i, hans Læber skjælvede, saaledes som de gjøre, naar man med Magt søger at

betvinge sin Graad. Denne hans Faders umistænksomme Tillid, hans Bevægelse og Glæde piinte ham frygteligt. I det første Dieblif tænkte han paa, at tilstaae ham Alt, men han indsaae strax, hvor ulykkelig han derved vilde gjøre Oldingen, han sagde blot, at han vidste, at Henriks Beretninger ikke altid vare sandfærdige, men dette kunde ligesaa godt være en beskeden Yttring, for at indskrænke den Ros der var ydet ham, — idetmindste blev det forstaaet saaledes, — som at Henriks hele Fortælling var Usandhed.

Pastor Berner fulgte med Johan hjem, og her fortalte han Faderen det Vigtigste af hvad der var hændet ham, under hans Ophold i Hovedstaden, hans første lykkelige Dage efter Introductionen hos Essingers, og hvorledes han var vaagnet fra dette Utopien, ved Sammenstødet med Grev Hain hos Christine, dette Møde, som havde havt saa betydningsfulde Følger for hans hele Fremtid, indviede ham i hans Forhold til hende, og sluttede sin Fortælling ved Christines Død. Hvad der fulgte efter denne, hans Udskielser, hans Bekjendtskab med Kasten, hans Forbindelse med Stratenrøveren, og hvornær han selv denne Aften havde deeltaget i at plyndre Præsten, Faderen, det fortaug Johan.

Den gamle Berner folte sig aldeles beroliget og tilfreds ved Sonnens Fortælling, han havde vel ved første Dieblif bemærket den Armod, som udtalte sig overalt i Johans Bærelse, men han havde selv levet i Kjøbenhavn, og vidste meget vel, at en Student der fattes Protectorer og rige Forældre, trods Flid og Duelighed,

i Almindelighed lever i mere trykkende og forarmede Omstændigheder, end de fleste Haandværksvende; han vidste, at en hovedrig Mand nuomstunder gjerne kan være en meget fattig Mand, og ansaae det som noget Fortjensfligt hos Johan, at han desuagtet havde afflaaet den tidligere Understøttelse hjemmefra. Da den Gamle endelig gif, lagde han, uden at Johan mærkede det, en lille Sum Penge paa Bordet, og tog Afsted, med det Løfte, at komme igjen næste Dag.

Da Johan, efterat han var bleven alene, saae Pengene, foer en mørk, glødende Rødme over hans Ansigt, hans Dine glindsede, medens han stak dem til sig, han tog sin Hat, aflukkede sit Bærelse og gif. En halv Time senere sad han med sine to Benner igjen ved Bassetbordet, og havde næsten bortspillet den sidste Daler, da Lykken paa eengang vendte sig, han våndt, bestandig mere, de usandsynligste Dplæg vendte tilbage med Held; omfider reiste han sig, men da dette skete, reiste de Dvrige sig ogsaa, thi Johan havde sprængt den hele Bank.

Den følgende Dag tilbragte han næsten uafbrudt hos Præsten, og den faderlige Stemmes vante Klang, de Meddelelser, Oldingen gav ham hjemmefra, dette gamle Ansigt's godmodige Træk, hensatte Johan i Diebliffet tilbage til sin Hjemstav; men den levende Erindring herom, maatte nødvendig føre til Reflexioner og Sammenstilling af hans tidligere og nuværende Liv, han følte Forskjellen mellem hvad han var, og hvad han havde været, Afstanden var skrækkelig, og forekom ham saameget større, som han ikke før i disse Dieblikke havde

gjort sig fortrolig med denne Tanke. Han ønskede, aldrig at være kommen til Kjøbenhavn, han havde vel seet Meget, lært og opfattet Meget under hans Ophold her, ogsaa tilegnet sig Meget; men desværre, Menneskekundskab er ofte en meget værdiløs Ting, som kun kan faaes paa vor Lykkes Beføstning, og dernæst fordi den bestandig kun erhverves ufuldstændig og usikker.*) Hvad han havde lært kunde ikke erstatte det Tabte. Derfor modtog han med Glæde Pastor Berners Tilbud, at følge med sig tilbage til Sylland og blive der i nogen Tid.

Henrik havde Morgenen efter Pastorens Ankomst indfundet sig meget tidlig hos Johan; denne modtog ham med Bebrejdelser for de Historier, han havde fortalt, men Henrik svarede ganske rolig og ufortrødent, at han næsten ikke havde gjort Andet, end bekræftet Pastorens Spørgsmaal, fordi han ikke troede, at det vilde være Johan behageligt, hvis han svarede anderledes; hvad hans egen Person angik, saa meente han, at det stod Enhver frit for, at lyve om sig selv, især da han ikke skadede, men tvertimod gavnede Andre derved. Tilslidst afbrød han pludselig denne Samtale med den Bøn, at Johan vilde fritage ham for at børste hans Klæder, da han ikke syntes at kunne være det bekjendt, hvis Nogen saa ham foretage en saa ydmygende Forretning, mindst

*) Desuagtet gives der kun Faa, der i en modnere Alder ikke tro at være i Besiddelse af den. Menneskelig Egoisme! det bedste Bevis paa, at man mangler den, er at man troer at have den. J. Rousseau siger derfor smukt og sandt paa sin Dødsfeng: "J dette Dieblik troer jeg først, at jeg begynder at faae en Smule Menneskekundskab."

nu, da han stod i et vist Forhold til en temmelig for-
muende Enke, og endnu haabede at naae op til et in-
timere.

I disse Dage spillede Johan ikke; ligesom Hugor-
men, naar man lader den stikke sig mæt paa et Stykke
rødt Klæde, i Diebliffet derefter er ufsadelig og behøve
Tid til paany at samle et Gistsforraad, saaledes stod Ha-
zardbordet tomt i nogle Aftener, fordi Banqueuren endnu
ikke havde forvunden sit Tab, siden hiin sidste, ulykkelige
Affaire, da Johan sprængte Banken, eller besad en til-
strækkelig Sum til strax at kunne lægge ny Bank. Otte
Dage senere opsigde Johan sit Logie, forlod Byen og
reiste med sin Fader, paa en lille Jagt, tilbage til Jyl-
land, hvor han havde besluttet at opholde sig denne
Vinter.

XII.

Den som seer sig for, forseer sig sjældent.

Uagtet Selskaber, Baller og alle lignende Sammen-
komster i vor Tid ere blevene skildrede saa ofte, og til-
med saa genialt, at ethvert nyt Forsøg herpaa, maa
være lige trættende for en Forfatter og hans Læsere,
saa synes dog denne Fortælling just at fordre en Gjen-
tagelse af saadanne Skildringer. Det første af disse
Selskaber, som jeg har prøvet paa at fremstille, siger
en bekjendt og yndet Forfatter, ikke lader sig skildre rig-

tigt, uden paa et Skriverbord af Rosentræ eller Ibenhøls, og med en Pen af Guld. Jeg kan ikke bestemme, hvorvidt det er nødvendigt, blot det er afgjort, at man for at skildre et saadant Selskab, som det Følgende, maa have siddet ved et Fyrretræes Bord, i en Atmosphære, og mellem Mennesker, ved hvis blotte Grindring en Mængde ville gysse. Desuagtet er det formodentlig bekendt, at det just er saadanne Steder, der tilbyde de bedste og rigeste Jagttagelser, hvad enten man agter at benytte disse som et blot psykologisk Stof for Tanken, eller for Romanen. Fra hine Steder have Shakspeare, Belmann, Bessels, Holberg o. m. Fl. søgt deres Menneskekundskab, og tildeels Sujettet til alle disse Skildringer, der gjøre dem udødelige. De høiere Selskabskredse kunne i enkelte Retninger vel være intelligenter, og stundom efterlade et mere velgjørende Indtryk; men Individets Characteristik fremtræder i disse indviint i et Snorliv af Former, bag en ferniseret Maske af Hosflighed og laante eller overveiede Pfraser, der som oftest tilintetgjør al Individualitet, og det som Sibbern saa rigtig kalder „den egentlige, reelle Jeghed.“

Vi liste os ned i en Kjælder i Borgergaden, omtrent ligeoverfor Prindsensgade, en Aftenstund i Slutningen af November Maaned. Gangen er snever og kan ikke passeres i Mørke, eftersom der midt i Kjælderhalsen staaer en lille Ternovn, i hvilken en ung Pige, i en Blanding af Madsedt og harsk Smør, steger store Skiver af Drelever. Røgen heraf hvirvler i livlige, smukformede Kredse ud paa Gaden, og indhyller Kjæl-

derens Forstue i en tyk, næsten uigjennemsigtig Røg, det er altsaa af en dobbelt Grund nødvendigt at gaae langsomt, ogsaa for efterhaanden at blive fortrolig med den forandrede Atmosphære. En lav, lille Dør fører ind fra Forstuen til et Spiseværelse, i hvis Midte der staaer et stort Bord, uden Dug, og en lang Bænk ved hver Side. Ved Bordbladets Kant seer man, i passende Mellemrum, en Kniv og Gaffel, til gjensidig Beskyttelse fastlænket i en lille Messingkjede, først for at Verten kan være sikker paa at beholde sine Knive og Gaffler, og dernæst, for at hans Gæster ikke skulle komme i Fristelse med at tage dem.

Værelset er lille og smudsigt, i Vinduerne ud til Gaden staae foruden to dustende Urtepotter, nogle Talerkener og en Bolle, de første ere fyldte med stegte Aal, Rødspætter og Rødbeder, den sidste med Sylte, der er utildækket, saaledes at Tobaksdamp, Støv og Torveaske danner en jevn Skorpe over Lagen, men det betydede Intet. Jo mere Støv, desmindre Peber, thi det er blot ved Smagen, at man adskiller disse Substanser.

Værelset var denne Aften temmelig opfyldt med Folk. Blandt de Fornemste af disse see vi først Vertens Datter, der sidder i en Krog, ved et lille Bord, paa Skjodet af et langt Menneske, hvis Hoved bestaaer af trefjerdedele brandguult Haar og en fjerdedeel Ansigt. Han spiste i dette Dieblik en Portion Flynder. Maden forsvandt i ham, som en Steen forsvinder i Havet, uden Spor. Naturen havde blot givet ham Tyggeskaber for et Syns Skyld, eller maaskee i et Anfald af

daarligt Humeur, for at vise, hvor skjæve, hvor uproportionerede, og hvor grønne, den kunde danne to Rød Tænder; som sagt, han havde dem blot for et Syns Skyld, thi han slugte Maden heel. Pigen, der sad paa hans Skjød, var hans Kjæreste, hun kjælede for ham, glattede hans Haar og purrede atter op i det.

„See saa, min søde Bissemand!“ hvistede hun derimellem, „nu er Du da bleven Gartner.“

„Ja mavelig!“ svarede Mennesket med et Grin, „jeg har viist dem deroppe, at jeg nok kunde nyde Rotten!“ Disse Ord ledsagede han med en Skoggerlatter, skjød den tomme Talerken fra sig, tørrede sig om Munden med sit Kjoleærme, og gav Kjæresten et dygtigt, gjenslydende Kys.

„Nu behøver Du da ikke heller mere at plage Dig med de nederdrægtige Bøger og det Plantevæsen; hver Aften kommer Du ned til mig, saa sidde vi her i Krogen og sluddre lidt, eller ogsaa stifte vi af op paa Gaden, og om Dagen skriver Du Vers, indtil Du, naar Foraaret kommer, faaer en Condition, eller ogsaa skriver Du lidt i Politivennen, ikke sandt Bissemand! jeg kan saa uhyre godt lide, at Du skulde skrive noget med Næb og Klør paa, ret saadan rakke alle de Store dygtig ned.“ — „Er Du gal,“ udbrod Jens Bisse, „nu skal vi nok strax ha'e Kaffe! jeg skulde rakke de Store ned! nei, jeg vil tvertimod rose dem, jeg vil skrive i Aftenbladet og holde med Kongen, eller ogsaa vil jeg skrive en ny Potanik, for alle dem vi har due ikke det Mindste.“

Bed det store Spisebord sidde en Mængde Personer.

Berten gaaer op og ned ad Gulvet, med en lille, sort Træpibe i Munden, og iført et Par gamle Manschesters Buxer, og en ulden, sribet, iislandsk Nattoie, idet han verelviis iagttager Døren og Gæsterne. Disse talede ikke Meget, Enhver passede sin Talerken, betalte det Fortærede, og gik naar han havde spist. Pludselig blev Døren stødt op, og en meget høi og corpulent Dame, i fuld Parure, styrtede ind i Stuen.

„Na!“ raabte hun, idet hun udmattet kastede sig paa den første den bedste Plads hun fandt ledig. „Det forbandede Politi! aldrig i mine Dage har jeg kjendt Mage, først forbyde de En at komme ind i Kirken, for at see Stadsen, og da jeg lod dem vide, at det min Salighedsensgud var vi Borgerfolk, der betale baade for dem og Kirken, saa begynde de at mule, give En Grovheder, og flaae med Stokken, ligesom man var en Hund. See her! de har givet mig En lige paa min Canaille (Camaille), fordi jeg ikke hurtig nok kunde gjøre Plads.“

„De maa inte skjælde vor Politi ud, Madam!“ yttrede En af Gæsterne, en lille Mand, med en blodrød Næse og nedhængende Mund, som blev trukken lidt til den ene Side af en stor Skraa han havde taget sig ovenpaa Maaltidet. „De maa inte skjælde Politiet ud, jeg siger tvertimod, at det er et retfærdigt Politi vi have.“

„Hvad snakker han!“ raabte Madamen arrig, „er det retfærdigt, at flaae vi Borgerkoner? Ja Politiet er ret færdig til at bruge Stokken, det forstaaer at flaae Folk.“

„Knap nok“ bemærkede en Anden, „thi Folk staaer ikke for Slag.“

„Fik Du saa noget af Brylluppet at see?“ spurgte Berten, der hidtil, uden at blande sig i Taler, var blevet ved at gaae op og ned af Gulvet, røgende paa sin Pibe.“

„Na ja vist gjorde jeg,“ svarede Konen, „jeg saae Greven og vor Froken ligge for Alteret, hun var saa nysfelig klædt, og straaledede af Silke og Guld baade for og bag.“

„En anden Gang skulde Du dog see at komme lidt for hjem, da Du veed, at vi altid have meget med Gæster om Loverdagen; jeg har maattet betale Skomagerens Kesten for at passe Vandet i hele denne Tid,“ yttrede han, idet han stod stille foran hende.

„See saa!“ raabte Madamen, „skal vi nu ogsaa høre Broyl fra den Kant? Synes Du maaskee ikke, at jeg gaaer og slidder i det hver evige Dag Gud la'er skabe?“

„Tys, tys Motter!“ sagde Manden. „Ingen Støi! horer Du! tænk paa, at vi har Stuen fuld af Fremmede.“ Med disse Ord trak han hende hen i Krogen, og fortsatte Samtalen i en mere dæmpet Tone, men under saa heftige Gesticulationer fra hendes Side, at de efter al Rimelighed just ikke verlede de venstabeligste Ord indbyrdes.

„Jeg troer saa Pinedød at I skjændes, Børnlille!“ raabte en af Gæsterne, en gammel Kunde af Huset, der regelmæssig hver Aften nød en Portion Lever hos

Berten. „Fy for en Ulykke! I skulde dog holde Huusfred Christen Sillesen! og lade os Andre have Madfred.“

„Skjændes vi!“ gjentog Berten, idet han vendte sig om mod den Talende. „Jeg troer saa Gud I vil, Skomager! der er ikke et Par Wgtesfolk i hele Byen, der kommer saa godt ud af det, som jeg og Trine.“

„Ja I To have vel længe været ude af det,“ sagde Manden med den store Skraa, „idetmindste have I længe været ude af Alt hvad der hedder Enighed.“ Disse Ord ledsagede han med en Skoggerlatter.

„Saa, det mener Du,“ svarede Berten, „da siger jeg dog, at jeg og Trine ikke i langsommelig Tid have skiftet et eneste ondt Ord sammen; vel, min lille Smørfileke?“ Med disse Ord greb han Konens Haand og trykkede den saa venkabeligt, at en stor, forgyldt Messingsring hun bar paa Pegefingeren, gik ind i Rjodet.

Konen blev blodrød, men hun fortrak ikke en Mine, endstjøndt Smerten drev hende Taarer i Dinene. „Bliv til iaften,“ hvistede hun med dirrende Stemme, „bliv blot til de ere gaaede; jeg vil være forbandet i Helvede, hvis Du ikke skal komme til at undgjælde derfor.“

„Ja vist!“ vedblev Manden høit, og klemte Haanden paany, med samme Kraft som før, „det har Du Ret paa Moder, det er jo justement mine Ord: Enighed og Kjærlighed, er Jordens bedste Herlighed. — Gaa Du nu ind, lille Trine, og faae de nye Klæder af Dig, for at Du kan passe Leverpanden derude, det Andet kunne vi jo afgjøre siden, ikke sandt min Lille?“ Han kneb

hende i Kinden, lige saa hjerteligt som han nylig havde trykket hende, og skjød hende ind i næste Bærelse.

Kort Tid efter vendte Madamen tilbage, iført sin daglige Dragt, og tog strax Plads ude i Forstuen ved Stegepanden, hvorfra hun, eftersom det blev requireret, bragte Portioner ind i Bærelset til ny ankomne Gæster. Manden havde stoppet sig en frisk Pibe og vandrede atter op og ned ad Gulvet.

Lidt efter hørte man enkelte Ord af en temmelig høirostet Samtale udenfor. Berten saae ud af det lille Hul, der dækket med en Klap indvendig fra, var boret i Døren.

„Mutter har nok faaet Selskab derude!“ yttrede Klaus Skomager, der imidlertid ogsaa havde stoppet en Pibe, og fordrev Tiden med at stave sig igjennem salig Commissionstidens Blandinger.

„Na ja“ sagde Berten, „det er den forbandede Henning Skjærsliber, som igjen staaer og gjør Hanebeen for hende.“

„Mig synes, at I dog burde snakke nogle Ord med den Fyr, Christen!“ sagde Skomageren. „Jeg mener at I har Lov og Ret for Jer, naar I jager ham fra jeres egen Kone. Det skulde være mig, Herre Jesus! jeg skulde træde en Skomagerdans med ham, saaledes at han kom til at nyse Rødt, fjorten Dage i Træk.“

„Na, det nytter Ingenting,“ svarede Berten laconisk, „den Gavtyv gjør dog hvad han vil alligevel, indtil han engang kommer til at klæde Steile og Hjul, som nok kan lave sig, nu da man holder paa, at det er

ham, der gjør alle de falske Marker. Forgangen Aften drev de det saavidt med deres Kjærlighed, at jeg blev gal i Parykken, og tog mig for at tale ham lidt Kraftknusende til. — Hor I gronne Sæbeie, sa'e jeg; nu bliver det snart lidt vel galt. Veed I hvad man burde gjøre ved en saadan Fyr som I er, hvis I skulde stee Jer Ret? Nei jeg veed ikke, svarede Bæstet, med et Par Dine, som om han vilde myr'e mig. Veed I ikke heller, hvad man kalder en saadan Person, som man griber i Egteskabsbrud? sa'e jeg. Jo det veed jeg, sa'e han, ham kalder man en langsom Person. Dermed grinte baade han og Motter mig lige luft ind i Dinene. „Hvad synes I Nabo! er det ikke vænt?“

Skomageren, til hvem disse Ord vare blevne rettede i Fortrolighed, og i en saa dæmpet Tone, at de ikke kunde høres af de øvrige Tilstedeværende, fik ikke Leilighed til Svar, thi endnu medens han overveiede Bertens Tale, gik Døren op, og den omtalte Person traadte ind, tilligemed Konen og et gammelt Fruentimmer, der var indsvøbt i en stor Mandskappe. Denne Sidste var blind og blev ledet af en lille Dreng.

„Gjæt engang Fatter, hvem jeg her bringer Dig,“ udbrod Konen, med et Ansigt, hvori den største Overraskelse var synlig.

„Det skal jeg vel have Dndt ved,“ svarede Manden muggen.

„Det er saamænd min Søster Lisb' øvre fra Jylland,“ vedblev Madamen. „Hun er kommen til Byen for at blive opereret hos Doctoren, og spørger, om vi

vil tage mod hende og huse hende saalænge hun bliver her; det vil da sige for gode Ord og Betaling," tilføiede hun hurtig.

Manden lod sit Svar bero med at kaste et maalende Blik fra Hoved til Fod paa den Gamle, en Undersøgelse, der endte med et haanligt og tvivlende Træk af Underlæben, og som omtrent kunde betyde saameget som at han just ikke ventede at faae nogen synderlig Godtgjorelse for Lisbeths Dphold i hans Huus.

"J behøve ikke at være bange for at modtage mig!" sagde den gamle Lisbeth; "Jeg skal Grisen ta'e mig nok forskyldte jeres Umage, Christen Sillesen! jeg har mere paa Kommen end J maaskee troer."

"For mig kan De gjerne blive saalænge De vil," svarede Manden, beroliget ved denne Forsikring. Konen tog nu Anledning af Søsterens Komme til at unddrage sig fra Stegepanden. Hun sendte Datteren derud og tog Plads ved det lille Bord, idet hun førte Lisbeth hen til en Stol ved Dvnen. Lisbeth betalte Drengen, der havde ledet hende op hertil fra Toldboden, satte sig ned paa Stolen, og nu begyndte der en vidtløftig Samtale mellem disse to Dvinder, der fra Madame Sillesens Side, i Førstningen, blot fremgik som Spørgsmaal, angaaende Lisbeths Dientsvaghed. Da hun var bleven underrettet om Alt desangaaende, faldt Talen paa Hovedstadens Nyheder, og endskjøndt hun ikke troede, at det kunde interessere synderligt, fortalte Madame Sillesen, at hun i Mørkningen havde været nede i Holmens Kirke, og seet Grev Hains Bryllup med Frøken Eslinger, blot

for at faae Keilighed til at prale lidt med, at hun i sin Tid havde været denne Dames Barnepige, og vidste, at Claudia ikke var andet end et Baisenhuusbarn, som Baronens havde taget til sig og adopteret, da de selv vare uden Børn. Imod Formodning hørte Lisbeth paa denne Fortælling med største Opmærksomhed, hendes blege, rynkede Ansigt rødmede, hun bøiede Hovedet nærmere over mod Madamen, for at intet Ord skulde undgaae hende.

„Det er altsaa Grev Hain,“ sagde hun, da den Anden taug, „som har holdt Bryllup idag? I skulle vel inte vide, om det er den Greve, der har et Godsovre i Jylland?“

„Justement!“ svarede Madam Sillesen, „det er ham, og ingen Anden. Jeg har hørt Alting fra Huusjomfruen hos Baronens. Han har nok været gift derovre og drog bort dengang hans Kone døde, saa kom han op i Bestindien, i et Land som kaldes Sommadra, — det er der, hvor de lave Sukker og Kaffebonner, — og passede paa en stor Plantage, men det blev han ogsaa kjed af, og nu er han taget herover for at gifte sig. — Der skal forresten ikke være Noget ved den Fyr, han har været saa udsvævend, og seer ud som Peber og Galde; Frukenen veed det Alltsammen meget godt, men hun bryder sig inte derom, og tager ham alligevel.“

„Da maatte da den flemme Syge gjøre Bryllup, naar man inte holdt af hinanden,“ bemærkede Skjærfliberen, der sad og hørte paa Samtalen, efterat han iforveien havde forsonet Berten ved at drikke en Cognac

med ham. „Man kan nok holde af hinanden, uden at gifte sig, men man bør inte gifte sig, uden at holde af hinanden. Og saa tilmed naar Fyren er udsvævendes.“

„Na Snak!“ sagde Madamen, idet hun skuppede til Skjærsliberen, og tilkastede ham et ømt Blik, „Du vil nok gjøre Dig ærlig Du, det ene Mandfolk er som det andet.“ Medens den forelskede Skjærsliber betænkte sig paa en Vittighed til at gjendrive disse Ord, spurgte Lisbeth, der imidlertid havde siddet taus og grundende paa det hun hørte:

„Er da den Frøken, han har giftet sig med, et Baisenhuusbarn? Det synes mig loierligt, at en saadan fornemme Mand vil ægte hende?“

„Sikke Noget Lisb’!“ sagde Søsteren, „hvad gjør det til Sagen, at Frøkenen er et Baisenhuusbarn, naar Baronens har taget hende til sig, og opdraget hende, som deres eget? Desuden skal hun jo ogsaa arve deres Penge. Du kan rigtignok være stødt paa, at der Ingen kan mærke paa hende, at hun er født af fattig’ Folk, hun seer ud af Ansigt og Gebærder, som om hun kunde være en livagtig Dronning, gjør hun.“

„Na ja!“ svarede Lisbeth, „det er igrunden ogsaa sandt. Veed Du hvad Søster, jeg vil sige Dig Noget i Fortrolighed, jeg troer, at jeg kjender lidt til Grev Hain.“

„Du gjør vel Dævelen gjør Du,“ yttrede Madame Sillesen overrasket.

„Jo Grisen ta’e mig, troer jeg det ikke,“ paastod Lisbeth. „Hvis det er den Mand, jeg mener, saa har min

Datter tjent hos hans Frue, dengang de boedeovre i Sylland, fort før hun døde. Jeg kunde have svær Lyst til at gjøre ham et Besøg, dersom jeg ellers vidste No-gen, der vilde føre mig blinde Stakkell op til ham."

"Det kunde der vel nok blive Raad for," udbrød Henning Skjærsliber, "jeg veed da, hvor Greven boer, og for en Skilling's Penge eller to, skulde jeg inte fortryde paa, at føre Mo'er op til Fyren."

"Men hvad Pokker vil Du hos Greven, Lisbeth?" spurgte Søsteren forundret. "Det nytter nok inte, at Du tænker paa at hønse der, for han har ikke mere Hjerte, end en Pavian."

"Na det komme vi nok ud af," sagde den Blinde, med en tryk og tillidsfuld Mine. "Jeg kan blot ikke rigtig faae i mit Hoved, at han har giftet sig med et Baisenhuusbarn, han som altid før var saa stolt og spanst paa det. Veed man slet ikke, hvem Frøkenens rigtige Forældre ere?"

"Ikke mere end Du veed det," svarede Bertshuus-konen. "Dengang Baron Eßingers tog hende til sig, — lad mig see, ja nu til December bliver det akkurat 22 Aar siden, — heed hun Petrine, men saa kaldte de hende Claudia, efter Fruens Moder."

Med saadanne Samtaler svandt Aftenen, det blev bestemt, at Skjærsliberen skulde komme næste Morgen, før at føre Lisbeth op til Grey Hain. Det begyndte at blive sildigt, de fleste Gæster havde forladt Kælderen, Henning tog ogsaa Afsked, og lidt efter blev Døren lukket. Men om Natten hørte man et flere Gange gjen-

taget Skrig, der lod fra Christen Sillesens og hans Kones Sovestue; de Forbigaaende standsede og troede at skjæle en mandlig bedende, og en qvindelig skjældende Stemme, ja endogsaa enkelte Ord lode ganske tydelig, som f. Ex.: „jeg skal lære Dig at knibe, forstaaer Du det, der har Du En, og der har Du nok En, — kan Du nyde dem.“ Bægteren kom endelig til, bankede paa Ruden, og spurgte, hvad der var paafærde. En qvindelig Skikkelse i Nathabit, aabnede Vinduet og svarede, at det ikke var andet, end hendes stakkels Mand, der laae og pintes af en frygtelig Colik.

Den næste Morgen kom Henning Skjærsliber efter Aftale, meget pynteligt klædt, i en brunn Frakke, gule Rankins Beenklæder, og en laaden Hue, for at føre Lisbeth op til Grev Hain. Den gamle Kone ventede ham i sin bedste Stads. Medens hun drak en Kop Kaffe, trak Madame Sillesen Henning hen i en Krog, og hviskede til ham: „Det kunde inte være afveien, hvis Du gav lidt Agt paa, hvad hun tager sig for hos Greven; læg Mærke til Alt, søde Skjærsliber! Pas paa den Gamle, hun har alletider været en luun Borste, det er maaskee til din egen Fordeel.“ Henning tilnikkede hende med et venligt Griin, og gik derpaa med Lisbeth.

Den Gamle lod til at være sikker paa en god Modtagelse hos Hain, thi hun gik, støttende sig til sin Ledsagers Arm, munter og hurtig igjennem Gaderne. Da de kom i Grevens Forgemaal, førte Skjærsliberen hende med den størstmulige Anstand hen til Kammertjeneren, og Lisbeth bad denne melde sig hos Greven. Kammertje-

neren fastede blot eet Blik paa hende, og svarede derpaa, i en afgjorende og suffisant Tone, at Hans Excellence ikke gav Audience idag. Men Lisbeth lod sig ikke forbløffe.

„Na, det har vel ingen Nød,“ meente hun, „Herren giver nok Audience, naar han veed hvem det er, som onsker at tale med ham.“

„Hun kan ingen Audience faae idag,“ gjentog Tjeneren, „Jeg har sagt det, og dermed er det nok, kom igjen en anden Gang.“

„Jh, nei see!“ raabte Lisbeth i en spottende Tone, „hvor han er kort for Ho’edet, jeg siger ham alligevel min Fa’er, at jeg vil have Audience hos Greven; jeg siger ham, at jeg Grisen — hm! ikke gaaer; før jeg faaer snakket med hans Herre. Gaae ind og meld mig, sig Hans Excellence, at den gamle Lisbeth Musen, som de kaldte mig i daglig Tale, hende, hvis Datter tjente hos Hans Excellence ovre i Jylland, er herude, og at jeg har en Sag af den allerstørste Vigtighed for Greven at snakke med ham om.“

Tjeneren betragtede forundret den dristige Gamle, han kunde ikke begribe, hvad et saadant Menneſte vel kunde have af Vigtighed at tale med Greven om, men blev dog imponeret af hendes Driftighed i den Grad, at han besluttede at melde hende. Han gik ind til Greven, og kom forunderligt nok, uogle Diebliffe efter tilbage med den Bæſted, at hun kunde træde ind. Skjærſliberen var under denne Scene bleven ſtaaende i nogle Skridts Afſtand fra Lisbeth. Han var altfor fortrolig med Tjeneren i Forgemaſkerne, og med den Erbødighed, Suppli-

cauter af hans Art, pleie at iagttage mod Kammertjenerne, til at han ikke, af Lisbeths Paastaaelighed og Mangel paa Respect, skulde befrygte det værste Udfald af hendes Sag. Saameget mere forundrede det ham, da den tilbagevendende Tjener aabnede Døren, for at lade hende træde ind. Henning vilde give den Gamle Haanden, og lede hende, men Tjeneren kom ham i Forskjøbet, førte hende selv ind til Greven, og lukkede Døren efter dem. I allerhøieste Grad forundret over Lisbeths uformodede Lykke, ventede Skjærsliberen med Længsel paa, at Kammertjeneren skulde forlade Forgemakket, for at han kunde rykke en Smule nærmere hen til Døren, og maastee erfare lidt af hvad de forhandlede indenfor. I samme Dieblig han blev alene, stod han med Dret til Nøglehullet, og eftersom Døren var tynd, og Samtalen mellem Greven og Lisbeth blev ført temmelig høit, lykkedes det Lureren, at forstaae det Meste af hvad der blev sagt.

Da Lisbeth traadte ind i Grevens Bærelse, sad han paa Sophaen, indsvøbt i en mørk, vatteret Silkeslaabrok, lidt bleg og udmattet, efter den foregaaende Dags Fest. Han var ifærd med at drikke Chocolate, og bad den Gamle at fatte sig kort. Lisbeth begyndte sin Tale med at fortælle Greven, at hendes Datter i sin Tid havde tjent hos hans første Gemalinde i Jylland, og gik derfra over til at erindre Hans Excellence om den særdeles Bevaagenhed, han havde viist denne Datter. Efter dette sank hendes Stemme ned til en saa sagte Hvisken, at den Iyttende Skjærsliber ikke kunde høre noget, for

Greven, der længe havde tiet stille, pludselig udbød: „Hvad siger Hun? Er Hun gal? — Det er umuligt! — Hun maa være forrykt!“

„Nei, Deres Excellence!“ svarede derpaa Lisbeth, „jeg er Gudskelov hverken gal eller forrykt; det jeg siger, er Sandhed. Da Fruen jog hende bort, kom hun med et Herskab til Kjøbenhavn, her fødte hun sin lille Pige paa Fødselsstiftelsen, og gav hende det Navn Petrine; senere har Baronens taget hende til sig og kaldt hende Claudia, og De seer altsaa, at Sagen har sin Rigtighed. De er bleven gift med deres egen Datter.“

Hvad Greven svarede, fik Henning ikke at vide, thi idetsamme horte han Tjeneren komme tilbage, han skyndte sig bort fra sit Kurested og traadte hen til Vinduet. Det varede ikke længe, før Døren fra Grevens Bærelse gik op, og Lisbeth traadte ud, fulgt af Greven. Hendes Ansigt havde antaget en endnu overmodigere Mine end før, hun kaldte paa Henning, og vendte sig derpaa om mod Hain:

„Maaskee Deres Excellence ogsaa vilde paalægge deres grove og storsnudede Tjener, at han næste Gang, naar jeg kommer, ikke viser mig Døren, men melder mig hos Dem,“ udbød hun, idet hun vendte sit blinde, rynkede Ansigt hen mod Døren, i hvilken Hain, bleg og consterneret var bleven staaende. Derpaa neiede hun med et spodsk og selvtilfredst Smil, og forlod Gemakket.

„See saa!“ hviskede hun til Henning, da de gik tilbage, „nu er den Sag klar; jeg vidste nok, at Fyren vilde kjendes ved mig, naar han fik mine Nyheder at

høre." Efter disse Ord slog hun en Skoggerlatter op, hvori det Had og den Hevnlyst, der saalænge havde bevæget hende mod Greven, fuldkommen udtalte sig, og vedblev derpaa: „Han er stolt og fornem, siger De, og dog maa han nødes til at tage mod gamle Lisbeth, hvergang hun kommer, og hvis jeg engang bliver syg, ha, ha! saa skulle vi maaskee faae at see, at Hans Excel- lence endogsaa nedlader sig til at komme til mig. Saa- ledes har jeg længe ønsket der, nu begynder jeg først at leve.“

„Død og Pine!“ sagde Skjærsliberen, „hvor De er bleven stor paa det, min kjære Madam Lisbeth, tag Dem iagt! Spaanild og Herregunst er snart ude, som Ordsproget siger. Man kan rigtignok ikke nægte, at De har Lykken med Dem. Folk som jeg og mine Lige kunde gjerne have slidt hans Trapper halvt op, førend vi fik Audience, De derimod kommer strax ind.“

„Kommer ind!“ gjentog hun haanligt; „det er nok det Mindste af det, her skal I see nogle Tingester, som jeg ovenikøbet har faaet af ham. Med disse Ord tog hun Haanden i Kommen, og viste ham to fem Rd. Sedler.

„Hvad for noget!“ raabte Skjærsliberen; „Aa lad mig see, De kan da nok begribe, at jeg ikke skal tage dem, Tyvelykke er Galgenfrist, som Ordsproget siger. Gav Greven Dem disse 6 Rd. Madam?“ I samme Dieblig Lisbeth leverede ham Pengene, tog Henning en Rigsdalersseddel frem af sin Bestelomme, stak den Gamles ene Femrigsdalersseddel til sig, og lagde derpaa Rigsdaleren til den anden Femrigsdaler. Dette foregik i et Secund.

„J tager nok feil Skjærsliber!“ sagde Lisbeth, „det er ikke sex Rdlr., men to Femdalerssedler, han gav mig.“

„Nei, min kjæreste Madame Lisbeth,“ svarede Skjærsliberen venlig, „den ene er rigtignok en Femdaler, kan J føle, den tykke her, men den anden er kun en Rigsdalersseddel; De skal strax blive overbevist herom. Na hor Du lille Dreng!“ raabte han til en Forbigaaende, „kjender Du Penge? kan Du si mig, hvormange Penge denne Madame her har i Haanden?“ Drengen svarede naturligtviis sex Rdlr., og Lisbeth vidste ikke, hvad hun skulde tro, eftersom Greven udtryffeligg havde sagt, at han gav hende ti Rdlr.

„Det er igrunden ligemeget,“ yttrede hun, efter nogle Diebliffes Laushed, „naar jeg trænger til Penge igjen, gaaer jeg nok engang op til ham, og jeg mener, at han skal punge ud for mig, saatidt jeg kommer. J kunde nu gjøre mig en Tjeneste til, Skjærsliber, hvis J vilde; det var nemlig at faae mig at vide, hvornaar jeg kan komme ind paa Blindeinstituttet, forsaavidt jeg veed, er det nok i disse Dage, at Doctoren opererer.“

„Det skal jeg med Fornoielse,“ svarede Henning, hvis Venlighed og Galanteri mod Lisbeth var steget til en uhyre Grad i den sidste Time. „Saasuart jeg har fulgt Dem hjem Madam, filer jeg lige ned til Stitutet, for at høre om Bested.“

„Det skal J have Tak for,“ sagde Lisbeth, „naar jeg faaer min Seddel byttet, kan J komme og hente en Mark for jeres Umage.“

„Na Pageteller! lad os inte snakke derom,“ sagde

Skjærsliberen. „God Villie trækker ethvert Læs, som Ordsproget siger; gaae forsigtig Madam, see saa, her er Døren, vi skal ind af, buk Dem lidt. Goddag Madam Sillesen, her har De os igjen!“ Den gamle Lisbeth blev fort ind i Gæstestuen, der paa denne Tid af Dagen sædvanlig var tom, og da Verten just var gaaet i Kirke, vinkede Henning sin Elskede ud i Forstuen, for at kunne underrette hende om det Forefaldne, uden at Lisbeth hørte derpaa.

„Satan staaer i den Gamle!“ udbrod han, efterat have hilset paa sit Hjertes Beherskerinde, med en om Dmfavnelse. „Hun forstaaer rigtignok at plukke. Vil De tænke Dem, hun gaaer op til Greven, giver Tjeneren Grovheder og faaer dog Audience.“

„Hørte Du inte hvad de taledede om derinde, søde Skjærsliber!“ spurgte Madam Sillesen.

„Om jeg gjorde,“ gjentog han, som om han følte sig fornærmet ved dette Spørgsmaal. „Jo Madam, Søvnetryne vinder kun Snorkeseir, og hvad man har sovet sig fra, maa man lure sig til, som Ordsproget siger. Jeg hørte hvert Ord. Der maa stikke en frygtelig Hemmelighed mellem hende og Hans Excellence. De kan tænke Dem, hun sagde, at Greven var gift med sin egen Datter.“

„Jh, Du fristens, himmelske Fader!“ skreg Madamen, i høieste Grad forbausset, „hvad maa jeg høre, det var da en allersomnederdrægtig Løgn. Jeg skulde mene, at jeg kjender de Dele bedre, jeg, der har været Barnepige hos Baronens i 11 Aar. Du gode Gud! det er jo

desuden imod Loven, at gifte sig med sin egen Datter."

"Ja Løgn, eller ikke Løgn, saa troer Greven det alligevel," sagde Henning, "og Mand's Tro, er Mand's Himmerig, som Ordsproget siger; han gav hende ti — hvad jeg vilde sige, sex Rigsdaler, for at hun skulde tie, og lovede hende flere til."

"Naa, det lader sig høre," udbrod Madamen, paa det Glædeligste overrasket ved denne Nyhed, "det kan maastee ikke være saa gal en Speculation, at hun just er kommen i Huset hos os. Det seer ud til, at vi kunne fortjene lidt paa hende."

"Knap nok!" bemærkede Henning, "for hun tænker allerede paa at komme bort, hun har bedet mig, at høre op paa Stitutet, om naar Doctoren skal til at operere. Kommer hun først der, eller hvis hun blot faaer sit Syn igjen, saa ville vi faae ligesaa stor Banskelighed ved at drage Profit af hende, som at plukke Haar af en Skal-det, som Ordsproget siger. Hvis hun derimod bliver ved at være blind, saa trænger hun til vor Hjælp, og det vil være lettere at haandtere hende."

"Ja, det forstaaer sig rigtignok selv," svarede Madamen, "men hvorledes skulle vi bære os ad dermed, søde Skjærsliber? Kan Du inte finde paa Raad, saadan at Tingen blev en Hemmelighed? Vi behøve jo slet ikke at lade Fatter vide noget deraf."

"Jeg har rigtignok faaet en Idee!" gjensvarede Elstere, "men jeg veed ikke, om den lader sig udføre; hvis Politiet fik Nys derom, saa skee vi en Ulykke Allesammen. Gode gaaer det nemlig, naar smaa Hunde

ville lege med Bjornehvalpe, som Ordsproget siger."

"Na hvordan skulde det vel blive opdaget?" hvistede Bærtshuuskonen, "saadan en suu Hund, som Du er. Lad mig høre din Idee."

"Jeg har tænkt paa, at tale med Staven Tydsker, der var her forgangen Aften, Hundeklipperen, som De nok kjender. Han er aldrig raadvild; naar vi give ham noget paa Kommen, saa pleier en Hammer af Solv altid at bryde Porte af Jern, som Ordsproget siger, og han tager sig maastee den Sag paa, med at operere hende, saadan at hun ikke faaer sit Syn igjen, før i Himmerig. Paa den Maade beholde vi hende bestandig, hun skal være vort Arbeidsdyr, og vi ville profitere af hende, og ærlig og redelig dele sammen, hvad vi paa den Maade komme til. Jeg har i lang Tid trængt til Penge, og De veed nok, at en let Pung er den tungeste Byrde i vore Dage, som Ordsproget siger."

"J ville altsaa blinde hende?" spurgte Madam Silesen, der ikke ret forstod ham.

"Na Herregud! kan De ikke forstaae mig, uden at raabe saa hoit," sagde den Anden. "Jeg mener blot, at det vilde være fordeelagtigst for os, hvis hun blev i den Forfatning, hun nu er, og hvis Hundeklipperen vil hjælpe mig, skal jeg nok faae det expederet i en Fart. Naar man venter til Potten løber over, saa løber Fedtet med, som Ordsproget siger, og med de Dine, der trykkes ind i Hovedet, seer man ei Meget."

"Na ja, det er sandt! nu forstaaer jeg Dig, søde Skjærsliber!" sagde Konen. "Gjør kun hvad du vil,

jeg troer for Gud ikke der kan være nogen Synd i at hun bliver blind; Rixbeth er jo gammel, og hvad skulde hun vel gjøre med sit Syn, naar hun kan faae sit Op- hold alligevel. Hun kan blive her i vor Kjælder, indtil Vorherre engang ta'er hende, og skal saamænd hverken komme til at lide Dit eller Dat, saalænge jeg har Noget at regere over. Som jeg siger, jeg troer virkelig ikke, at vi begaae nogen Synd."

„Fanden med Synden,“ sagde Stjærsliberen, „det er værre med Politiet, hvis det skulle faae et Nys om Tingen; men jeg tænker, at der skal mange Muus til at bide en Kat, som Ordsproget siger, og jeg vil nu gaae hen til min Ven, Staven Hundeklipper, han maa spille Doctor. Træd indenfor Madam! jeg seer, at Datter kommer deroppe i Gaden.“ De Elskende forlode hinanden efter en om Omfavnelse.

Da Madame Sillesen kom ind i Stuen til sin Søster, spurgte hun hende i en tilsyneladende Uvidenhedstone, hvorledes det var gaaet hos Greven.

„Na inte videre,“ svarede Rixbeth, „det var jo rigtignof den Samme, som min Datter har tjent hos, men Fyren var slem knap paa det, der skal Du see Søster, Alt hvad jeg fik.“ Med disse Ord tog hun den Rigsdalerseddels frem, som Henning havde givet hende, istedetfor den bortpractiserede fem Rigsdaler, og som hun, efter hans Anviisning, kunde adstille ved Følelsen fra den i Papiret tykkere Femrigsdaler.

„Hvad for Noget!“ raabte Bærtshuusmadamen,

blodrød af Brede over Lisbeths Fiffighed, „gav han Dig ikke mere end een Rigsdaler?“

„Nei! han gjorde saamænd ikke,“ svarede Lisbeth med den største Rolighed, „men der er flere hvor den kom fra, og een Rigsdaler er da heller inte at spytte af.“

„Aa nei,“ svarede Søsteren fattet; „det er ogsaa sandt. Den gamle lumste Satan!“ tilføiede hun hviskende, „hvor udspeculeret! ja hun kan rigtignok have godt af at blive gjort blind, og det jo for jo heller.“

Trods Lisbeths usandfærdige Fortælling, var Madam Sillesen dog særdeles forekommende og venlig imod hende, og søgte at opfylde ethvert af hendes Duster.

Naar man gaaer igjennem Biingaardsstræde fra Kongens Nytorv, kommer man til en lille Gyde paa høire Haand, der kaldes Smedens Gang; den dannes af nogle meget uanseelige, smaae Bindingsværkshuse, der beboes af de fattigste Familier. Det er ikke sjeldent, at denne Gyde har været et Tilflugtssted for undvegne Forbrydere, og henimod Vinteren træffer man der flere af saadanne Personer, for hvem det Offentlige holder Sommerbolig under Knippelsbro. I et af disse Huse paa Øvisten boede Staven Lydsker, Hundeklipperen, som Henning havde omtalt, og til hvem han, efter Samtalen med Bærtshuusmadamen, begav sig.

Staven var en meget høi Mand, paa omtrent 50 Aar, han havde et langagtigt, blegguult Ansigt, fuldt af Rynker, smaae, graae Dine, og sorte, noget graalige Haar, som han pleiede at rede ned i Panden, saaledes at den næsten blev skjult deraf. Grunden hertil laae i

at han var kommen til Skade, medens han opholdt sig i Lydsland, at blive brændt af et Instrument, der lignede en Galge. Hans Haand besad i høi Grad denne Væthed og Contractibilitet, der gjorde den stiftet til at aflægge et Besøg i Andres Lommer. Hundeklipperen gif Sommer og Vinter i en bruun, falmet Kalmuks Frakke, der var tæt sammenknappet. Breenklæderne vare stoppede ind i et Par rode, lappede Støvler, Strømper brugte han aldrig. Af Deconomie brugte han heller ikke Pinned om Sommeren. Derimod var han rigelig forsynet dermed om Vinteren; uden at det dog kostede ham det Mindste. Han var nemlig Kjæreste med en Enke, der vaskede for Studenter og andre unge Mennesker. Denne Kone lod ham gaae med de Fremmedes Pinned, i et Par Dage, saasnart hun fik det vasket, og naar det traf sig, at Giermændene klagede over den lange Tid de maatte vente, undskyldte Enken sig med Vanstæligheden af at faae Toiet tørt om Vinteren. Naar Hundeklipperen havde gaaet et Par Dage med et Stykke, afleverede han det, Konen vaskede det da igjen, og gav Kjæresten et nyt Stykke. Paa denne Maade havde han probert og frit Pinned hele Vinteren igjennem. Endnu det maa bemærkes om Staven, at han nemlig blandt alle sine Kammerater havde bragt det videst i den Kunst at sulte.

En meget steil og smal Trappe forte op til hans Bolig, han kunde høre de Kommende, længe forend de naaede Døren, og blev desuden underrettet derom af en gammel Puddelhund, som bestandig laae paa Bagt

ved Indgangen til Bærelset. For at give sin Haand-
tering som Dresser, den han drev i Forbindelse med
Alpningen, en større Anseelse, pleiede Staven, hvergang
han horte Noget nærme sig hans Bolig, at prygle
Hunden, og naar han syntes, at Dyret, der begyndte at
blive gammel og fortrolig med en saadan Behandling,
ikke skreg tilstrækkeligt, lod han sin egen Stemme lyde
imellem, hylede og commanderede verelviis, for at den
Fremmede skulde tro, at han havde flere Dyr at dress-
fere. Da han horte Henning komme op ad Trappen,
var han just ifærd med et Arbeide, som han ønskede
at holde hemmelig, thi han skjulte det hurtigt i Kaffel-
ovnstromlen, kaldte paa Hunden, tog en Pidst og be-
gyndte sin sædvanlige Maneuvre. „Naa, lystig Karro!
lystig min Dreng, skrig, høiere! — vil Du skrige, dit
Alsen!“ — og derimellem skreg og hylede han selv af-
verlende, saa gjennemtrængende, at Enhver maatte tro,
at hele Huset var fuldt af Hunde.

Da Henning kom til Døren og tilkjendegav sit
Duske om at blive indladt, ved tre smaae Slag, jog
Staven Hunden ind i en Alkove, kastede derpaa et spei-
dende Blik hen til Bordet, hvor han nylig havde været
beskjæftiget med sit hemmelige Arbeide, og luffede derpaa
op for Henning.

„Ah! er det Dig!“ udbrod han, da Skjærsliberen
traadte ind, „kunde jeg ane det, jeg var just ifærd med
at dressere nogle Hunde!“

„Det vil jeg nok tro,“ sagde Henning leende, idet
han gik hen til Tromlen, aabnede den, og tog nogle

af de smaae Gibsstykker frem, som Staven nylig havde skjult, „Du var nok snarere ved at gjøre Former, Du? Hvad der skjules i Sne, kommer op i Lo, som Ordspøget siger, Iffesandt? Hvordan gaaer det?“

„Kun daarligt!“ svarede Hundeklipperen smilende, „jeg kan ikke ret faae Kronen frem.“

„Ja, det er rimeligt nok“ bemærkede Henning, „Du vil alletider være saa selvflug; hvordan er det muligt at faae Kronen og Trækkene frem i saa grovt Gibs? En slet Sar gjør en skjævmundet Skræder, som Ordspøget siger. Du skulde bære Dig ad, som jeg har sagt, prøve det med Allabastgibs, saa gaaer det som en Svedst! See blot her, det kan man kalde Markstykker, der kunne lade sig see med Hounneur for Folk. Grib de Een engang i Gjerningen, saa er jeg overbevist om, at de slet ikke ville gjøre mig det Mindste, af Respect over den fiffige Maade jeg forstaaer at udføre Tingen paa. See blot!“ Med disse Ord tog han en Haandfuld falske Markstykker frem, og udbredte dem for Hundeklipperens beundrende Dine.

„Du er mig en Satans Fyr, Skjærsliber!“ sagde Hundeklipperen, idet han misundelig tog en af Markstykkerne i Haanden. Jeg har vel gjort over et halvhundrede Former, og maatte cassere dem allesammen igjen.“

„Na Fanden med Formerne,“ sagde Henning, „det er det Mindste af Kunsten, men at faae Zinken og Bismuthen — naa! nu robede jeg noget af min Hemmelighed, for jeg er overbevist om at Du bruger Bly,

men det kan være det samme, — at faae Zinken til at løbe rigtig jevn ud, see deri ligger det Hele. Du skal imidlertid ikke lade Modet falde, det er bedre at begynde med en tom Pung, end at ende med den, som Ordsproget siger, og jeg lærer Dig maaskee Kunsten for fletintet, jeg behøver ikke længer at drive den. Jeg kommer herop til Dig, for at bede Dig om en Haandsrækning."

"Hvori skulde den bestaae?" spurgte Hundeklipperen, idet han mismodig atter skjulte sine Former i Kaffelovnen.

"Du maa hjælpe mig med at operere en gammel Kone, Staven! Det vil sige, operere hende saaledes, at hun aldrig faaer sit Syn mere."

"Hvormeget kan der tjenes?" spurgte Staven ligegyldig. "En Specie!" svarede Henning.

"Du kommer til at lægge En til," bemærkede Hundeklipperen. "Der er Fare ved et saadant Stykke Arbeide."

"Jeg kan ikke love Dig mere for Diebliffet," gjensvarede Henning. "Den som sover mens han accorderer, faaer at glo naar han betaler, som Ordsproget siger; men hvis det Hele gaaer godt, saa ville vi nok blive enige om Delene. Hovedtingen er blot, om Du troer at kunne udføre Arbeidet tilgavn?"

"Det skulde jeg mene," svarede Hundeklipperen, "jeg har min Uhrsjer, — aa bi lidt, jeg maa ind i Alkoven efter den forbandede Hund. — Vil du lade være, dit Afsen, herud med dig! Han har faaet Bane at æde de

Læderstykker, hvormed min Sengedyne er lappet, formodentlig af Sult. — Naa, hvor var det vi slap? Det er sandt, jeg vilde sige, at jeg har min Uhrsjer, den sliber jeg skarp paa den ene Side, saa maa det gaae til som Djævelen, hvis jeg inte skulde operere hende. Desuden kan jeg læse Noget i Henrik Schmidts Lægebog først, deri staaer fortalt, hvordan man bærer sig ad ved denne Leilighed. Men jeg maa have to Specier for min Umage, Skjærsliber! hører Du! ringere kan jeg Pinedød inte gjøre det.“ —

„Taalmodighed! Taalmodighed!“ formanede Henning, „først Arbeide, siden Betaling. Den, som slaaer for hidsig i Loftet, faaer gjerne Kalken i Dinene, som Ordsproget siger. Somme love mere end de holde, jeg pleier derimod, at holde mere end jeg lover. Du er nu min Mand. Jeg tænkte det strax om Dig. Lige findes altid, som Fanden sagde til Skorskeensfeieren, og om Betalingen kunne vi snakkes ved iaften. Men hvor skal det gaae for sig? Jeg er bange, at hun mærker Uraad, hvis vi fore hende herop.“

„Na, vi kunne jo leie et Bærelse for en Dags Tid, et Sted i Byen,“ sagde Staven. „Jeg skal nok faae Alting ordnet til imorgen den Dag, om Du saa vil.“

„Godt!“ raabte Henning fornøiet, det kan jeg lide Dig for; faae Alting istand og kom saa op i min Hule, vi ville da rigtig gjøre Aftale sammen. Du skal nok blive fornøiet med mig,“ tilføiede han, idet han tog Afsked. „Jeg forlanger ikke, at Du gjør Dig til Hund for et Beens Skyld, som Ordsproget siger.“ — Skjær-

fliberen gik, Hundeklipperen gned sig fornøiet i Hænderne, og gav sig derpaa til at slibe Uhrfjederen.

Efterat Johan havde forladt Kjøbenhavn, boede Henrik for sig selv, og ernærede sig som Commissionair for flere Handlende. Denne Periode syntes at være en af de meest glimrende for ham; deels kunde han tilfredsstille sin medfødte Tilboielighed til at pynte sig, spadserere og vise sig i en saadan Skikkelse, som efter hans Mening gav ham Udseende af Cavaleer, deels stod han i stor Gunst hos alle de Handelsmænd, der benyttede hans Tjeneste. Han var bleven bekjendt med disse igjennem den Urtekræmmer i Frederiksborggaden, som han befriede fra Notter, fordi han paa sin sædvanlige fiffige Maade havde forstaaet at indcassere en længe udstaaende Fordring, denne Mand havde paa en Anden. Henrik pyntede sig altsaa og spadserede.

Endskjondt det var temmelig sildig paa Aaret, var han dog endnu klædt i den lysebrune Kjøle med de spidse Skjoder, idetheletaget næsten saaledes, som den Dag, han vandrede til Dyrehaugen. Istedetfor Paraplyen bar han nu en Spadserestof, som han forstod at lade spille imellem Fingernerne og dreie rundt i Haanden, paa den meest graciøse Maade. Saaledes drog han op og ned af Østergade, med en Holdning som en Regimentstambour, betragtede Damerne, smilede til dem, og det genevredede ham aldeles ikke, at han var en Gjenstand for Alles Opmærksomhed, deri syntes han endog at finde stor Velbehag.

En Aften var Henrik kroben op paa et Stillads i

Nørregade udenfor en Bygning, — som den foregaaende Sommer var bleven repareret og hvis Stillads endnu ikke var nedtaget, — for at see ind i et paa den anden Side af Gaden liggende Huus, hvor der var Selskab denne Aften, hvilket kunde iagttages fra Stilladset, fordi man havde forsømt at trække Gardinet ned for det Vindue der laae ligeover for det. Henrik sad længe og stirrede ind i den klartoplyste Sal og paa den Kreds, som var forsamlet der.

„Herre Jesus!“ hviskede han med et Suk, „hvem der dog kunde komme til et saadant Gilde, blot en Gang eller to! det maatte rigtignok være Morstabs og Kvier; blandt saadanne Mennesker vilde mine Talenter først ret udvikle sig og indvikle Andre, det være sig nu i en Samtale, naar det kom an paa, at vinde et Menneske, eller ved et Spillebord, hvor det kom an paa, at vinde fra et Menneske. Men en saadan Lykke naaer Du nok aldrig, lille Henrik. Mit hele Liv er forfeilet, det seer jeg klart i dette Dieblik; hvad jeg hidtil har oplevet og virket er nok godt, men langt fra godt nok.

Medens han anstillede disse Selvbetrægtninger, kom to Mænd gaaende nede paa Gaden og standsede lige under Stilladset. — „Seer Du!“ sagde den Eine, „Herinde ligger den store Brandstige, naar vi stille den op derhenne, saa naae vi magelig til anden Sal, jeg kjen-der Leiligheden paa en Prisk. Jeg siger Dig, at Du maa binde for mine Dine, Skjærsliber, jeg skal endda finde baade Stuen og Pulten. Jeg veed ogsaa, at han i disse Dage ongefær maa have fem à sextusind Daler.

Luf Dyrerne op, sextusind! vi holde halvt om Fortjenesten, og blive paa eengang til rige Folk."

"Godtnok!" svarede den Anden, „men høit i Veiret er værst i Blæsten, som Ordsproget siger. Vi kunne komme galt fra det og lange os en Ulykke paa Halsen. Den som lader sig lokke til at stjæle, skal lade sig nøde til at hænges, som Ordsproget siger, tænk blot, hvis Bægteren seer os."

"Na det har ingen Nød," sagde Hundeklipperen; thi man gjentjender sikkert i disse To, Bennerne fra Smedens Gang; de vare komne sammen denne Aften, for at aftale det Fornødne til Operationen næste Dag. „Det har ingen Nød! jeg gaaer ned med Bægteren iforveien, og drikker ham saadan til, at han ikke skal kunne kjende Sol og Maane fra en Gadelygte. Desuden er det deiligt mørk i disse Aftener, Alting synes just at flasse sig for os."

"Ja vist!" sagde Henning, „men det aner mig alligevel, at det gaaer galt med den Ting. Der hører mere til en Plov, end at sige Hov, og mislykkes det, saa er det forsilddigt at sige Kat, naar Flesket er borte, eller at kaste Brønden til, naar Barnet er druknet, som Ordsproget siger."

"Na Snak om en Ting!" ivrede Staven, „jeg vil nu blot sige Dig noget, Skjærsliber, og det er, at hvis Du ikke hjælper mig med at faae fat i Pengene, saa kan Du for mig lade Fanden og hans Oldemoder operere den gamle Lisbeth, jeg skal nok inte røre en Haand derved. Der har Du min Mening."

„Det tuder dog Alt, som af Ulv er kommen!“ sagde Henning leende. „Lad gaa, jeg hjælper Dig, hvordan Djævelen det saa løber af. Det ene Sværd holder det andet i Skeden, og den ene Nagle driver den anden ud, som Ordsproget siger. Jeg tænker ogsaa, at den drukner ei, som hænges skal, og derfor vil jeg være med Dig, Staven!“

„Bravo!“ udbrod denne og slog Skjærsliberen paa Skulderen, den Fangst er nu ligesaa god, som om vi allerede havde Pengene i vore Lommer. Herre Gemine! Das wird 'ne Leben; jeg gaaer til Tydskland igjen, og gifter mig med et rigt Fruentimmer, en Grevinde, en Prindsesse, og giver alle Gibsformer og Smeltninger Fanden i Bold; dog nei! jeg vil drive Tingen som Morfiskab, blot som en Fornoielse, og prøve paa at lave Specier. Hvad Skjærsliber, det kan blive til Noget.“

„Na Præk! Du er da inte gal, og vil gaae hen og gifte Dig; det er blot den nærmeste Maade til at blive ødelagt paa; et Fruentimmer kan bære mere ud af Huset i sit Skjort, end en Mand kan føre ind paa en Fragtvogn, som Ordsproget siger. Men det er jo ikke værd at puste af Ollet, før man har Kruset i Hæven.“

„Hvordan har Du indrettet det til Operationen?“

„Jeg har ladet den gamle Kiss' vide, at hun kunde forlade Sillesens Kjælder i Borgergade imorgen, og strax komme paa Stitutet. Ha, ha, ha! hun længes ordentlig derefter; man siger, at alle Tyder ere blinde, naar de komme til Kjobenhavn, i ni Dage, jeg haaber, at vi med

Guds Hjælp, lave det saaledes, at hun bliver blind sin hele Levetid."

"Det skulde jeg Katten ta'e mig ogsaa mene!" sagde Hundeklipperen, "saasandt jeg ellers kan forlade mig paa min Uhrsjer, den er saa skarp nu, som en arrig Qvindetunge, og det Dyrige med Bærelset har jeg ogsaa klareret. Jeg har leiet en nysselig lille Hule i Knabrostræde, paa 3die Gal, den ligger ret beqvemt for os; der er ingen Naboer, uden en gammel, døv Kone, og underneden boer en Dreier, som gjør en saadan allerhelvedens Spektakel, hele Dagen igjennem, at han ikke engang kan forstaae, hvad han selv tænker. Jeg gav mig ud for en Rejsende og talte Tydst med den Gamle, hun forlangte fire Rigsdaler for Bærelset, det gif jeg naturligviis strax ind paa, og lovede at betale hende for den første Maaned, saasnart jeg imorgen flyttede ind. Hun kan forresten ganske rolig bede sig fordømt paa, at hun aldrig faaer en Skilling at see af disse fire Daler. Der er en pæn, lille Komode i Bærelset og en Kaffelovn; det Hele passer netop for os, og Du seer, at jeg har besørget Tingene paa det Umhyggeligste. Jeg har ogsaa maattet løbe fra den ene Ende af Byen til den anden, saaledes at der næsten ke er mere af mine Støvler tilbage, see blot hvordan Saalerne gabe og række Tungen ud af Folk. Jeg maa derfor absolut have de to Specier for min Umage."

"Smør Dig om Munden med Englesfedt eller Taalmodighed, Staven!" sagde Skjærsliberen, "det er enllrt, der rigtignok ei voxer i hver Mand's Hauge, som Ord:

sproget siger. Du fordrer for tidlig og formeget. Unge Geder æde gjerne Salt, men Du er en af de Gamle, som baade vil æde Salt og Sækken med. Vi skulle nok komme ud af Delene, naar vi faae Operationen klar, men jeg tager nodig min Hat af, forend jeg seer Manden."

"Jeg maa have den ene Specie iasten," paastod Staven, "for jeg er sulten som en Hund, og har inte faaet Noget i Livet idag. Bær ikke saa paaholden, Skjærsliber, er det en Sag at snakke om mellem Benner?"

"Jeg har ingen Penge hos mig," svarede Henning.

"Jo vist har Du, for før, da jeg slog Dig paa Skulderen, folte jeg med den anden Haand i din Burelomme, og der laae Penge; jeg vilde inte stjæle dem fra Dig, endskjøndt det havde været en let Sag for mig, giv mig derfor en Specie, saa gaaer jeg ned i Kirkestræde og spiser en Sylte, to, tre, fire. Egentlig burde Du ikke være saa kneben paa det, da det er mig, som skal expedere den Gamle, og for det, at jeg dog paa en Maade har Dig i Kommen, hvis jeg vilde gaae hen og angive Dig." —

"Aa nei!" svarede Skjærsliberen leende, "det vilde Du vel knap vove paa, for Du maatte jo alletider komme til at tænke paa din Kaffelovnstromle underveis. Dit Sprog er større end dit Skrog, sa'e Mikkel Ræv, da han pillede Kjødet af Nordrummen. Men en kogende Gryde stilles ved lidt Vand, som Ordsproget siger; der har Du Specien, Staven! vi ville inte skifte flere Ord for en saadan Pagetels Skyld. Kom! lad

os følges ad ned til Kjælderens, det er slem koldt at staae her. Hvad Nummer er det i Knabrostræde, Du har leiet Hulen?"

„Nummer 207,“ svarede Skjærsliberen, idet de gik ned ad Gaden.

Saa snart de vare gaaede, lod Henrik sig glide ned af Stilladset, for at følge efter dem. Han havde hørt ethvert Ord, de to Venner verlede, og Samtalen interesserede ham i høieste Grad, han begreb det Meste af deres Plan, og at dens Gjenstand maatte være hans Moder, om hvis Ophold i Hovedstaden han hidtil havde været aldeles ubekjendt. Før end han imidlertid naaede Jorden og kom ud paa Gaden, gif der nogen Tid, fordi han var krøbet op paa Stilladset igjennem Huset, ud af et aabent Vindue, og maatte samme Vej tilbage. — Hundeklipperen og Henning vare imidlertid forsvundne, ved at boie om i nogle Tvergader, ikke heller kunde han komme paa Spor efter dem i Kirkestræde, hvor den omtalte Kjælder laae.

Efter lange at have gaaet omkring, fattede han den Beslutning, næste Morgen at opsoge Vertshuusmanden i Borgergaden, hvis Navn Skjærsliberen i Samtalens Løb havde nævnet. Dersom han ikke skulde komme tidnok der, for at hindre dem i at føre hans Moder bort, vilde han gjøre Anmeldelse om Planen til Politiet, og ved dets Hjælp gribe de to Gæsthye i Knabrostræde.

Den næste Formiddag finde vi atter Hundeklipperen og Henning, i Selskab besøge det ommeldte Sted i Knabrostræde. Den tryge, tillidsfulde Mine, hvormed man

imodeseer en utvivlsom Seier, prægede sig i Skjærsliberens Miner. Hundeklipperens Ansigt havde derimod beholdt sit sædvanlige listige og selvtilfredse Udtryk. Han saae idag noget blegere ud end sædvanlig, hans Dine vare underløbne med en mørkebrun Rand, der antydede en foregaaende Nattesviir.

„Er det inte en nysfelig Hule, Skjærsliber?“ spurgte han, efterat han havde lukket Døren af og stukket Røglen til sig, „jeg kunde operere ti Par Fruentimmer, alene for den Plaseer der er forbunden med at arbeide i en saadan pæn, lille Kneipe.“

„Bærelset er godt nok, men her er dog forbandet koldt,“ sagde Henning, „man kan ikke see ud af Binduerne for Is.“

„Saa kan der heller Ingen af Gjenboerne see ind af Binduerne til os for Is, og vi spare at rulle Gardinerne ned,“ yttrede Staven.

„Ja, godt nok,“ indvændte Henning, „men det gaaer dog ikke an, at slæbe den Gamle herop, i saa koldt et Bærelse; vi maa have lidt opvarmet, ellers fatter hun Mistanke; jeg har allerede flere Gange prøvet paa at narre hende, og hun begynder at blive forsigtig. Den Brand, der før har været i Ilden, fænger lettere end grønt Træ, og gamle Næve ere onde at fange, som Ordsproget siger. Det duer heller inte, at Koen malter vel, naar den dog tilsidst vælter Spanden. Ikke sandt?“

„Ganske vist, Skjærsliber!“ sagde den Anden, „Du er saa forbandet oppe med dine Ordsprog idag, at jeg maa have Stunder til at forstaae Dig; det var rigtig-

nok godt, om vi kunde faae lidt Barme i Dvnen; men jeg veed inte, hvordan vi skulle bære os ad dermed, for jeg har kun 4 β . tilbage af den Specie, Du gav mig iafteš.

„Na, det er da ingen Kunst at skaffe Brände!“ meente den Anden. „Hvor min Pung gaber, der ryger min Stegers, som Ordsproget siger; den Stærke har sin Billie i Haanden, den Rige i Lommen. Jeg gaaer blot over til Spæthekeren og kjøber os for et Par Skilling Torv.“

„Hør Skjærfliber!“ sagde Hundeklipperen, idet han standsede sin Ven, „jeg faaer en Idee! Du kan give mig Pengene, som Du vilde kjøbe Torv for, saa skaffer jeg varmt her i Stuen, og sparer Dig ovenikjøbet, at gaae Beien til Spæthekeren. Hvad Du?“

„Du vil nok have Dndt ved at skaffe Brände,“ svarede Henning. „Af Hampegarn gjør man sjelden gode Silkepunge, og der skal mere til at være Jæger, end at blæse i Trompet, som Ordsproget siger.“

„Du skal strax faae det at see,“ svarede Staven; „pas lidt paa Doren, mens jeg er borte.“ Hundeklipperen gik, og Bennen hørte ham i næste Bærelse, raabe Bertinden i Dret, om hun vilde laane ham et Lys og lidt Lak, til at forsegle et Brev ved. Strax efter vendte han tilbage med begge Dele.

„See saa!“ udbrod han, „nu har vi Lys, lad os nu blot tøve et Par Minuter førend vi gaae videre; den Gamle staaer just med Kurven i Haanden, for at gaae paa Torvet. Luk Vinduet lidt paa Klem, Skjærfliber! og see efter, naar hun gaaer ned af Trapperne,

„Saa begynder jeg strax paa mine Herkunster.“ — Henning gjorde, som Bennen bød ham, og da han havde seet Konen forlade Huset, lukkede han Vinduet og underrettede den Anden derom.

„Godt!“ sagde Staven, med et ondskabsfuld Grin, „nu skal Du baresten see, hvor let jeg bærer mig ad med at faae Fyr paa.“ Han gik hen til Komoden, trak en Skuffe ud og stemte Bunden ud af den med Foden. „Seer Du, Skjærsliber!“ sagde han med en Stoggerlatter. „Det var Nummer een! tag Du nu din Kniv og klov det smaat, imidlertid bærer jeg mig ligesaadan ad med nok en Ditto. Det Hele er gjort i en Haandvending og Konen vil ikke mærke det Mindste. Vi gjøre saaledes ved alle tre Skuffer. Na! jeg seer at derhenne staaer en Spyttedasse, giv ogsaa den et lille Knæk. Rigtig! deilig! Det skal hun have til Straf, fordi huu sætter et saa gammelt og ormstuefent Meubel ind til skikkelige Folk. Saa! nu sætter jeg Skufferne ind paa deres Plads igjen, og Komoden bliver da ved at være ligesaa god, som den altid har været, paa den smule Bund nær. Egentlig kunde vi ogsaa tage Bagklædningen med, for det Værtinden er døv; men lad hende nu beholde den for denne Gang. Jeg mener, at vi have faaet tilstrækkelig Brænde. Hvad siger Du, Skjærsliber? Staven rettede sig i Beiret, slog den Anden paa Skulderen og stoggerlo over sit Indfald.

„Du er mig dog Satan til Hundeklipper!“ sagde Henning, idet han ivrigt klovede Brænderne med sin Føldekniiv, og derpaa brækkede dem i smaae Stykker. „Man

„Skulde ikke see Dig an for den Karl Du er; men der sidder ofte et rigt Barn i en fattig Kones Skjød, og kroget Træ kan ogsaa give gode Kul, og man skal ikke domme en Bog efter dens Titel, som Ordsproget siger. Jeg var saa inderlig forfnyet, dengang de toge Hans Slagter fra mig og førte ham til Raskhuset; det var min bedste Ven i hele Verden, og jeg troede aldrig, at jeg skulde leve den Dag, jeg forvandt min Sorg, eller faae en saadan Fyr igjen at see; men nu mærker jeg nok, at forsoren Ting skeer suarest, og at der ere flere Kofke til, end dem, som bære lange Knive. En levende Hund er ogsaa bedre end en død Løve, som Ordsproget siger.“

„Djævelen staaer i Dig og dine Ordsprog, Skjærsliber!“ yttrede Hundeklipperen, med et veltfreds Smil over den Nøes der blev ham tildeelt.

„Det kommer af, at jeg er saa fornøiet idag,“ svarede Henning; „jo gladere jeg er, desflere Ordsprog, og lystig Selstak gjør korte Mile. Et godt Humeur og en rød Næse, veed Du nok, at man har Ondt ved at skjule, som Ordsproget siger.“

„Men vi spille Tiden med denne Snak!“ udbrod Hundeklipperen, „tag mig Lyset, Skjærsliber! og lad os faae Fyr paa.“ Hundeklipperen lagde Træstumperne tilrette, og stak hele Lyset midt ind mellem dem, derpaa lukkede han Kaffelovnsdøren til.

„Hvad Fanden! Du lader Lyset smelte op derinde,“ raabte Henning med en Skoggerlatter; „nei, det er deilig; aldrig i mine Dage har jeg kjendt Mage til Hun-

deklipper.“ Han gned sig i Hænderne og foer hoppende omkring i Bærelset.

„Destofør brænder det jo,“ bemærkede Staven tørt. „Det skal Bertinden have til Straf, fordi hun ikke har sat en Karaffe Vand herind, nu da jeg er tørstig. See, hvor det brænder; deilig! deilig! Gaa Du nu ned og faae os fat paa den Gamle, saa skal Arbeidet snart være bestilt. Du kunde først betale mig de fire Skilling, Du vilde have givet ud til Brænde, saa gaaer jeg ned og bader min Mave med en lille Snaps, mens Du er borte, for at faae mere Courage.“ — Henning betalte ham Pengene og gik.

Den gamle Lisbeth ventede ham med Utaalmodighed. Hun var strax beredt til at gaae med, og Henning forte hende fra Kjælderens, idet han under Afskeden verlede et betydningsfuldt Blik med Madame Sillesen, der fra hendes Side blev ledsaget med et ildevarslende Emil.

„Du skal ret have Tak for al Din Umage Skjærsliber!“ udbred Lisbeth, medens de gik op mod Anabrostræde. „Jeg skylder Dig en Mark, og det gjør mig Dndt, at Du ikke kan faae den strax, men jeg har maattet give alle mine Penge ud, til at anstaffe mig Løi for.“

„Ja, det kan jeg nok tænke, lille Madam!“ svarede Henning galant, „det gaaer gjerne saadan. Niig Mand's Datter og Fattigmand's Dre, faae ikke Tid nok til at vore, som Ordsproget siger. De skal ikke heller bryde Dem om det, jeg tjener Dem med Fornøielse. Jeg har nu snakket med Doctoren, og De kan rigtignok tro, De skal blive opereret, saa det skal være en Lyst at see

paa. Lad os gaae lidt til, Klokken er allerede mange. De vente paa os deroppe." — Den gamle Lisbeth skyndte sig, saameget hun kunde.

Hundeklipperen modtog dem i Mørkningen af Trappgangen. Han gav Henning et Vink, at han skulde træde ind først, og lade den Gamle vente lidt udenfor imidlertid. Da de vare komne ind, saae Henning, at hans Ben, under hans Fraværelse, havde skjaaret Underdelen af Stolesæderne op, og taget Krolhaaret, hvormed de vare stoppede, ud af dem. — „Du kan rigtignok tro, at jeg har havt travlt, medens Du var borte,“ sagde han. „Alle Sæder ere tomme, undtagen det ene, som vor Patient skal sidde paa. Hjælp mig at stoppe Krolhaaret op under min Frakke, og ned i mine Buxer, det som jeg ikke selv kan føre bort paa mig, tager Du; siden ville vi sælge det. Krolhaar er dyrt nuomstunder. Det skal Bertinden have til Gjengjæld, fordi hun forlangte fire Rigsdaler for Bærelset; jeg har gjort min Beregning, medens Du var borte, det er ikke mere værd, end tre Rd.“ — Henning havde Meie med at betvinge sin Pat-ter. Han hjalp til at skaffe Krolhaaret bort.

„Synes Du ikke, at jeg har faat en deilig Lugt herinde, siden Du gik bort?“ spurgte Staven. „Det har jeg gjort ved Hjælp af den Stang Lak, Bertinden laante mig; see blot! jeg har malet den heelt op paa den gløhede Kaffelovn.“

Henning fastede sine Dine hen paa Dvnen, og saae, at Hundeklipperen havde tilintetgjort ethvert Spor af dens tidligere blanke Farve, ved at oversmøre den med

Luffet. „Det skal hun have, fordi her ere fire sprukne Ruder og to Huller i Kullegardinet,“ tilføiede Staven, med en rolig og alvorlig Mine. „Lad os nu faae fat i den Gamle. Her seer Du min Uhrfjer!“ Henning førte Lisbeth ind i Stuen, den gamle Kone rystede af Angest, hun blev sadt frem paa Gulvet, paa den eneste Stol, som Krolhaaret ikke var taget af. Døren lukkedes omhyggelig, og Staven løste den Gamles Kyse, for at begynde Operationen.

Medens dette foregik i Knabrostræde, havde Henrik tilbragt Tiden med at søge efter Sillesen. Assistentens Contoir var endnu luffet, saa at han ikke kunde faae nogen Underretning derfra, og uagtet al den Umage, han gjorde sig, var der Ingen, der lod til at vide Besked om Sillesens Kjælder, fordi den i daglig Tale ikke blev betegnet ved Cierens Navn, men blot som „Arken.“ Da han endelig havde tilbragt flere Timer med denne forgjæves Sogen, besluttede han at anmeldte Alt paa Politikammeret, og ved Assistance derfra, at gribe de to Benner i Knabrostræde, førend de begik den paatænkte Udaad. Henriks Angivelse blev hørt med Forundring, man gav ham øieblikkelig to Betjente med, og med disse ilede han saa hurtig som muligt til Stedet, og kom der netop fem Minuter efter, at Henning var gaaet bort med Lisbeth.

Hundeklipperen var endnu i Bærelset, han stod just og stoppede den sidste Tot Krolhaar ind under Frakken, medens han talte med sig selv. „Egentlig burde jeg ogsaa give Sophaen en lille Flænge,“ sagde han, „for

naar jeg rigtig betragter det, saa er det da frygteligt, som Gulvet seer ud, den ene Plet ved Siden af den anden. Her er bestemt ikke bleven vasket i det sidste Fjerdingaar. Det kan gjerne være, at det er mig, der har gjort de Fleste af disse Pletter, men hun kunde have godt af at blive straffet alligevel; for dersom hun havde lagt en Gulvmatte udenfor Døren, vilde det ikke være skeet. Ja vist! jeg seer nok, at det bliver nødvendigt, at Sophaen ogsaa faaer en lille Emøre.“ — Han tog Uhrfjeren, og vilde just til at udføre sin Beslutning, da Døren idetsamme fløi op, og Henrik, tilligemed de to Politibetjente styrtede ind i Stuen. Henrik blev staaende som rodfæstet til Gulvet, da hans Blik faldt paa Hundeklipperen, der forbausset stod ved Sophaen, med den ene af Puderne i Haanden. „Hvad for noget!“ skreg Henrik, „er det Dig, Simon! — Hvor er Lisb', vor Moder?“

„Hille den Lynende!“ raabte Hundeklipperen, „Henrik Bodker! min Broder! Du her? Det vilde jeg da have ladet mig gronsalte paa, at vi aldrig mere skulde have truffet hinanden i denne Verden.“

„Hvad have I gjort ved Lisb'?“ gjentog Henrik, „svar mig Simon! have I opereret hende?“

„Nei, det kan Du bande paa, jeg ikke har,“ sagde Simon, med en tilsyneladende Afsky i Minen, „det maatte da være et nederdrægtig, slet Menneske, der skulde bedrive saadan Noget ved sin egen Moder. Da hun kom herind og jeg saae hende, gjenkiendte jeg hende strax, og blev saa forundret derover, at jeg nær havde robet Alting, men jeg fattede mig igjen, og sagde til Henning, at vi

gjerne kunde spare os Uleiligheden, eftersom hun dog aldrig fik sit Syn mere, da jeg tydelig kunde see, at det var den sorte Stær, som havde sat sig for hendes Dine. Henning blev gal i Parykken, og vilde have, at hun skulde opereres alligevel, men jeg fik ham overtalt til at lade det fare, og saa gik han bort med hende, lidt før Du kom. Hvoraf har Du forresten faaet at vide, at hun skulde opereres?" tilfoiede han, med et forskende og ængsteligt Blik paa de to Politibetjente.

„Det skal Du Alltsammen faae noiagtig Underretning om, naar Du følger med os,“ tog den Ene af Politibetjentene tilorde. „Saavidt jeg veed, har jeg allerede tidligere havt den Fornoielse at kjende Dig. Tillader Du?“ — Han gik hen til Simon, der efterhaanden søgte at trække sig længere tilbage, for at komme ind i Skyggen af Bærelset. Betjenten streg ham Haaret fra Panden, og vedblev, da han saae Brændemærket: „Ganske rigtigt! vi ere jo gamle Bekjendte, følg med os, og gjør ingen Omstændigheder. Du veed, at det ikke nytter Dig. Hvor er din Kammerat blevet af?“

„Det veed jeg inte, Herr Betjent,“ svarede Hundeklipperen modfalden og forknytt;“ men hvis De vil forebygge en Ulykke, saa troer jeg, at det var bedre, De gav Dem paa Farten efter ham, og lod mig selle Strafkel være, jeg har inte gjort noget Ondt; men jeg har stærk Mistanke om, at den anden Fyr, medens vi staae her og snakke, gaaer hen og opererer min gamle Moder, paa egen Haand. Han lod nogle Ord falde derom, førend han gik bort.“

Da Hundeklipperen vedblev at paastaae, at han slet ikke vidste hvorhen Henning var gaaet, eller hvor han boede, førte den Ene af Betjentene ham bort med sig, den Anden gav sig i Forening med Henrik til, paa Lykke og Fromme, at søge efter Henning.

Bed Betjentens Hjælp fandres endelig Sillesens Kjælder, samme Eftermiddag.

Lisbeth var bleven ført tilbage af Henning en Time iforveien, hendes Dine blødte, Skjærsliberen havde selv udført Operationen. Bærtshuusmanden og hans Kone bleve tagne i Forhør, de angave, at Henning, saavidt dem var bekjendt, boede paa Christianshavn, i Strandgaden, men forresten vidste de ikke, hvor han var at træffe, ligesom de ogsaa Begge, paa det Bestemteste, fragik al Deelagtighed i hans Opsørsel mod Lisbeth. Henrik bad Betjenten følge med sig ud i Strandgaden, for om muligt der at træffe Skurken, men ogsaa dette var forgjæves. Folkene i det betegnede Huus sagde, at han allerede for otte Dage siden var flyttet fra dem, og havde ladet en Kuffert blive tilbage, som Pant paa den resterende Huusleie; hvor han nu var, det vidste Ingen. Ethvert Forsøg paa at faae ham fat, lod til at være frugtesløs. Henrik havde blot det Haab tilbage, at han muligt vilde indfinde sig om Aftenen, paa det den forrige Nat aftalte Sted, for at deeltage i Lyveriet. Han meddeelte Betjenten hvad han vidste derom, og ved at forhøre Hundeklipperen, fik de at vide, at han havde aftalt at møde Skjærsliberen Kl. tolv, ved Huset hvor Henrik havde ligget og seet paa Selskabet den fore-

gaaende Aften. Betjenten lovede, at træffe sammen med Henrik noget før denne Tid, og forlod ham derpaa.

Henrik begav sig op i Hundeklipperens Bolig i Smedens Gang, fordi han troede, at Henning mulig kunde faae isinde at besøge Staven, førend de skulde mødes om Natten. Hans Formodning slog heller ikke feil. Omtrent Klokken ni bankede det paa Døren, med tre Slag, og et Menneske traadte ind, hvilket Henrik strax paa Stemmen gjenkjendte som den søgte Skjærsliber.

„Hvor er Staven?“ spurgte denne, forundret over at see en Fremmed i Bærelset.

„Han er gaaet ud“ svarede Henrik, saa rolig som muligt. „Han bad mig at vente Dig her, Skjærsliber! og sige Dig, at hvis han ikke kom tilbage til den af-talte Tid, saa kunde Du følge med mig, jeg skal da hjælpe Dig istedetfer ham.“

„Hvad Davelen!“ udbrød Henning overrasket, „Har han fortalt Dig Noget om Tingen?“

„Ja, det er da ikke saa forunderligt,“ sagde Henrik; „jeg er jo hans Broder.“ Skjærsliberen maalte ham med et meget mistænksomt Blik; det var tydeligt, at han tvivlede paa Henriks Ord, og at denne Tvivl til-tog, idet han betragtede vor nuværende Commissionairs reencelige og nette Klædning. Imidlertid lod han intet Ord falde derom, og iagttog en kold og forsigtig Til-bageholdenhed. Henrik derimod bevarede sin frie og muntre Tone, uden at lade sig forstyrre heraf; han var for siffig, til ikke at skulle kunne skuffe Skjærsliberen. Alt hvad han sagde, var blot beregnet paa, at gjøre

denne opmærksom paa, at Hundeklipperen havde indviet ham i hele Historien.

„Det lader til, at Du ikke ret har Lyst til Sagen, siden Staven er borte,“ yttrede Henrik endelig, idet han tog sin Hat for at gaae.

„Na jo nok!“ svarede Henning, „men det kunde da ligesaa godt være Løgn Altsammen, hvad Du her har fortalt. Ræven bukker kun for Gærdet, naar den vil ind i Haugen, og den der seer sig for, han forseer sig sjældent, som Ordsproget siger. Det kunde jo ogsaa træffe sig, at de Røde, (Politiet) havde faaet fat i Hundeklipperen, for naar man seer Drerne, er Ulven sjældent langt borte, og saavidt jeg seer, ligner Du mere en Spion, end en Kammerad af Staven. Jeg har sagt min Mening; det er ikke let at fange Ræve med Ræve, som Ordsproget siger, og Ærlighed varer længst.“

„Ja vist gjør den,“ svarede Henrik leende, „for jo mindre man bruger af en Ting, deslængere varer den. Alt det Du har sagt, kunde gjerne være fandt Skjærfliber! det kunde jo ogsaa nok træffe sig, hvis jeg var en Politispion, som vilde lokke Dig i Garnet, at jeg ikke var kommen herop alene, og at der havde skjult sig et Par Kammerader henne bag Alkoven, eftersom Du er bekjendt for at være en stærk Mand.“

Henning blev bleg ved disse Ord, han skelede hen til Alkoven og trak det gamle Teppe, der skjulte den, tilside.

„Der pleier da endelig sjelden at være saadan Mangel paa Politi her i Byen, at de ikke skulde kunde undvære flere end een Mand, naar det gjaldt om at fange

saadan en Borste som Du. Siden Du imidlertid ikke vil tro mig, saa lad os skilles ad, og opsætte Sagen til en anden Gang." Henrik tog sin Hat og vilde gaae, men den Anden stillede sig iveien for ham.

"Jeg bærer igrunden ingen Tvivl om, at Du er den Du udgiver Dig for," sagde han, "men Halen følger Skaden, og hver Ting har sin Hage, som Ordsproget siger. Det er bedre at tænke før man handler, end at handle før man tænker. Siden Du selv foreslaaer den Ting paa Nørregade, saa lad os i Guds Navn gjøre det, men hvorfor skulle vi skilles ad? Der er nu ikke saa længe til Tiden, vi kunne jo blive sammen dette Par Timer, og saa gaae til Forretningen."

"Ja vel, som Du vil!" svarede Henrik uden Betænkning, endskjondt dette Forslag aldeles tilintetgjorde hans Aftale med Betjenten. "Jeg meente blot, at der er forbandet koldt heroppe, og at det ikke var afveien hvis vi spiste os en Aftensmad, førend vi gif til vort Arbeide."

"Begge Dele kunne vi faae klaret her i Huset," sagde Henning, "det er ikke værd at bruge Haanden, hvor man kun behøver en Finger, som Ordsproget siger. Spisevæerten boer neden under, og Spekhøkeren i Sjælderen har Løv." Han tog sin Hue og forlod Kammeret. Henrik horte, at han lukkede Døren af udvendig, før han gif ned af Trapperne. Lidt efter kom han tilbage igjen, fulgt af en Pige, der bar to Portioner Mad til dem.

"See saa! det var herligt!" sagde han idet han

betalte. „Hvis Du nu vilde skaffe os lidt Gld og for et Par Skilling Løv, saa er her Betaling for det Hele, hvad der bliver tilovers kan Du selv beholde. Den ene Haand vasker den Anden.“ Pigen lovede det og gik. Han satte sig ned paa en Stol, og kastede af og til et speidende Blik over paa Henrik, der uden at lade som han mærkede det, gik op og ned af Gulvet.

„Der kommer Pigen tilbage“ sagde han pludselig, idet han standsede foran Skjærsliberen.

„Ja vel!“ svarede denne. „Hvad saa?“

„Jeg mener blot“ vedblev Henrik med en ligegyldig Mine, idet han pegede paa Kaffelovnstromlen, „om Du tog Stavens Former ud først, det er da Synd at de skulle blive overstøvede.“ Efter disse Ord fortsatte han igjen sin Gang op og ned i Stuen. Henning betragtede ham med den største Forbauselse. Denne Ro-lighed og Kulde imponerede ham i høi Grad.

„Enten maa Du være Satan,“ udbrød han, „eller ogsaa — —“

„Kaa!“ sagde Henrik, og vendte sig mod ham. „Du vilde sige Noget, Skjærsliber!“

„Aa, det kan være det samme,“ mumlede denne, „jeg puster aldrig ad den Kaal, der ikke brænder mig, som Ordsproget siger.“

„Du kunde have sagt som saa: enten er Du Satan, eller ogsaa maa Du være Henrik Bodker, som jeg vilde prygle, den Aften vi spillede Trefort sammen, da dine Penge hængte fast ved min Albue.“

„Død og Dævelen!“ skreg Skjærsliberen, idet han

sprang op, „ja det er Dig, nu kjender jeg Dig jo igjen. Mangen En spytter tidt i det Fad han siden kommer til at spise af, som Ordsproget siger. Hvorfor sagde Du ikke det strax?“

„Fordi jeg vilde have, at Du selv skulde komme paa mit Navn,“ svarede Henrik, „jeg har hørt dem rose Dig Skjærsliber! og jeg tænkte, at Folk som Du, bedde bedre Mærke i dem de stødte paa. — Lad os nu spise.“

De satte sig til Bordet, og toge for sig af Retterne. Efterat Talerkenerne vare tomme, trak Skjærsliberen en stor, grøn Flaske op af Frakkelommen og skjænkede et Dlglas fuldt af Brændeviin, som han præsenterede for Henrik. Denne gjorde ham Bæsked og de skiftedes til at tomme Flasken. Henrik fattede strax, at Skjærsliberens Hensigt var at gjøre ham beruset, men han lod sig ikke mærke dermed, de talte og drak, og saaledes forgik et Par Timer.

„Det er nok elleve, han raaber dernede,“ yttrede Henrik, der havde besluttet at gjøre et Forsøg paa at komme bort, for at underrette Betjenten om det Foresaldne. „Skulle vi ikke gjøre en lille Tour sammen op paa Nørregade, for at see hvorledes det staaer sig, og give Vægteren Noget at drikke? Staven kommer saa ikke alligevel.“

„Na det behøves ikke,“ svarede Henning med et polist Grin. „Huset bliver vel staaende indtil vi komme, og Vægteren sover ogsaa nok, uden at faae Brændeviin, det er en gammel Mand, og den Hund som ligger griber ingen Harer, som Ordsproget siger. Skulde det

endda flaae feil for os, og Fyren mærke til Uraad, saa tænker jeg, at vi slippe fra ham alligevel; man kommer langt videre i Verden med en Haandsfuld Magt, end med en Sæksfuld Ret."

Der gik atter nogen Tid, som afverlende blev tilbragt med Drif og Samtale. Skjærsliberen mærkede nok, at det ikke vilde lykkes ham at beruse Henrik, han havde opgivet dette Forsøg, og lagt sig hen i Alkoven ved Siden af Stavens Hund, idet han foregav, at han vilde sove; men hvergang Henrik kastede sit Die over til ham, mødtes deres Blikke, han indsaae, at der ikke var nogen Mulighed i at stufte ham.

"Nu raaber han tolv!" bemærkede han, efter nogen Tids Forløb, skulde vi nu ikke gaae?"

"Lad os vente lidt endnu," sagde Henning. "Opsat er ikke glemt, og om en Time er det ogsaa tidnok."

"Hør Skjærsliber! Du gjør mig næsten gal i Paaryken med din Bente, jeg er nær ved at blive kjed af det Hele," sagde Henrik, idet han smilede, for at skjule den skrækkelige Knibe han befandt sig i.

"Næsten skyder ingen Mand af Hesten," replicerede den Anden, "og nærved er tidt langt fra, som Ordspøget siger, desuden er det ilde, at blive vred hvor Ingen er ræd." Efter disse Ord hensank han atter i den forrige Laushed.

Kloffen blev Et, og endnu blev han liggende. Henrik havde foresat sig, ikke oftere at minde ham om Tiden. Han begyndte omsider at blive søvrig, baade af det nydte Spiritus, som ogsaa af alle de Loure han

havde gjort den foregaaende Dag, førend han fandt Lisbeth. Just som han bukkede under for Sovnen vækkede Skjærsliberen ham, idet han sprang ud af Alkoven.

„Nu er det paa Tiden at vi gaae,“ sagde han rolig og bestemt. „Jeg har seet saameget af Dig i aften Henrik, at jeg just ikke har Grund til, at holde Dig for en reen Bogfinke; hvis vor Tour løber heldig af, saa gjør det mig ondt, at have mistænkt Dig, men man skal æde en Skjeppe Salt med en Mand, førend man slutter Venstabskab med ham, som Ordsproget siger; gjør Du derimod noget Tegn til at forraade mig, saa vil jeg blot lade Dig vide, at jeg bærer en Prikker (Kniv) hos mig, den har drukken Rødt før idag, og hellere end jeg lader mig gribe, stikker jeg Dig ihjel. Naar Barnet er dødt, er Fadderskabet ude, som Ordsproget siger. Jeg holder meget af, at have reent Meel i min Sak, og lige Trætte kommer bedst tilrette. Lad os nu berede os til Toget. Siden Staven er din Broder, og har givet Dig hans Forretning i Hænder, sagde han Dig da ikke, paa hvad Sted han pleier at gjemme sine Diriker herinde? Dem skulle vi netop bruge i aften.“

„Nei, han gjorde ikke,“ svarede Henrik, „det maa han vel have glemt i den Fart han gik bort.“

„Det var dog mærkeligt nok,“ vedblev Henning, der fik en ny Grund til Mistanke. Jeg har nu kjendt ham i tre Aar, men han pleier dog aldrig at glemme slikt. Formerne kunde man lettere finde inde i Dvnen, end Tingesterne her.“ Med disse Ord rev han et Nyrenbergerbillede ned af Vægen, tog en løs Muursteen ud,

staf derpaa Haanden ind i et udhulet Rum bag Stedet, hvor Stenen havde sat, og tog et Knippe falske Nøgler og Diriker frem. „See her!“ hvistede han leende, „man siger, at en gylden Nøgle oplukker alle Porte, disse smaae Tingester gjøre netop den samme Nytte. Nu ville vi vandre, her er Gadedørsnøglen, sluk Du Lyset lille Henrik! og gaae saa foran. Jeg følger bag efter.“ Henrik adlød uden at svare, de gik sagte ned af Trap- perne, og efterat Henning havde skudt Gadedøren til, uden dog at laase den, skrede de hurtige, og bevægede af de forskjelligste Følelser, op til Nørregade. Her var Alting roligt og stille. Natten var skummel, kun Halvparten af Lysene brændte, en skarp Nordenvind blæste igjennem Gaden, en raa og fugtig Taage ind- hyllede Alt.

„Her er Stedet, hvor vi skulle tage Brandstigen,“ hvistede Henrik, „Bægteren ligger nede i en Kjælderhals, i den anden Ende af Gaden. Der staaer et Vindue aabent, just ved det Fag, vi skulle ind igjennem.“

„Jeg seer det,“ sagde Henning, idet han mistænksomt og speidende kastede sit Blik til alle Sider, „det lader til, at Alting vil flaske sig for os. Raa! lad os faae fat paa Stigen, der er jo ikke et Menneske at see eller høre i hele Gaden.“

Henrik gik ind bag Plankeværket, der var flaaet op paa Fortouget foran Huset, der blev repareret. Skjærsliberen fulgte tæt bag ham, med den ene Haand skjult i Brystet, hvor han havde gjemt det Vaaben, han nylig truede med. Idet han tog fat paa Stigen, drog

han en lang, spids, tveaget Kniv frem, og tog den imellem Tænderne. Derpaa hjalp han Henrik med at bære Stigen ud. Sagte og lydlose stillede de den op mod Muren, ligeoverfor det aabnede Vindue.

„Det gif godt,“ hvistede Henning, ligesom om han talte med sig selv, „men det Værste er endnu tilbage, det hojer mig ikke, at Vinduet staaer aabent.“

„Vil Du gaae først?“ spurgte Henrik, „jeg er ikke rigtig kjendt med Veiligheden deroppe.“

„Na nei, stig Du kun op!“ svarede Henning, med sit sædvanlige lumskt Grin, „Staven har jo foreslaaet det Hele, siden han bestemte Dig til at træde i hans Sted, er det ogsaa rimeligt, at Du gjør Begyndelsen, jeg følger efter Dig, Trin for Trin, hvis Du derimod har isinde at bedrage mig Henrik Bødker, saa siig mig heller til itide, huff paa, hvad jeg sagde Dig oppe paa Øvisten. Jeg er ingen Brand der ryger, uden at have Ild, som Ordspøget siger.“

„Kom, lad os gaae!“ sagde Henrik hurtig og bestemt, „følg efter mig, Skjærsliber!“ — Han steg op ad Stigen, i Begyndelsen langsomt, men strax efter hurtigere, saaledes at der tilsidst blev et Stykke af en halv Snes Trin imellem dem. Skjærsliberen kunde ikke følge ham, det store Quantum af Brændeviin, han havde nydt denne Aften, begyndte ogsaa at øve sin Virkning, efterat han var kommen i den frie Luft. Da han omtrent var midtveis, stod han stille og pustede. En ubeskrivelig Angest bemægtigede sig ham paa eengang, han tænkte paa at vende tilbage, men det opmuntrende

Raab, som dæmpet lød til ham fra Henrik, der allerede sad i Vinduet, bestemte ham. Han steg op.

Da han næsten havde naaet Vinduet, hørte Henrik sig pludselig ud over det, med al sin Magt stemte han Fødderne mod det øverste Trin af Stigen, holdt sig fast i Karmen med Hænderne og tvang Kroppen til den ene Side. Derved fik Stigen, som ikke stod synderlig fast, en betydelig Overbalance, den begyndte at vakle, endnu et rasende Tryk fra Henriks Side, og den gled, i Begyndelsen langsomt, men bestandig hurtigere; Henrik slap den og svang sig ind i det aabne Vindue. Skjærsliberen kunde ikke følge efter, han udstødte et hvinende Skrig og gled med Stigen; denne blev imidlertid standsset midt i Faldet, idet den tortede mod en stor, fremspringende Gesims, som nogle Dieblikke holdt den tilbage. Skjærsliberen benyttede sig heraf, og greb fast med begge Armene i Gesimsen, det Ryk, som derved forarsagedes, gjorde, at Stigen gled ud og faldt, den Ulykkelige blev hængende i Armene.

„See saa!“ raabte Henrik oppe fra Vinduet, „brug nu din Kniv, Skjærsliber! Du seer dog, hvor prægtig det lader sig gjøre, at fange Ræve med Ræve.“

„Hjælp mig!“ skreg Henning op til ham, „for Jesus Christi Skyld, hjælp mig Henrik! o Gud! o Gud! jeg kan ikke holde mig længere!“

„Du har idag berøvet min Moder sit Syn,“ raabte Henrik til hant, „lad det være Gjengæld fra hendes Son.“ Med disse Ord trak han sig tilbage fra Vinduet og lukkede det til, thi Stigens Fald og de itu slagne Ku-

der, idet den gled ned over første Sal, havde vækket en Mængde Beboere i Nærheden. Folk stimlede til paa Gaden, og saae Skjærsliberen hænge i Armene, oppe paa Gesimsen. Hans Skrig lode uophørlig, han græd og bønfaledt om Hjælp, men man stod som sædvanlig, ubestemt og raadvild, og vidste ikke, hvad der først burde gøres, for at frelse Mennesket.

Hennings Kraft var udtømt, han mægtede ikke at holde sig længere, han boiede Hovedet ned mod Mængden, og saae den Afstand, han havde at falde i. Blodet trængte sig ud igjennem hans Negle, det sortnædede for hans Dine. I dette Dieblif stødte hans Fod mod det Øverste af et Fag Vinduer paa første Sal, han prøvede paa at boie Kroppen noget længere til siden, og var heldig nok, til at faae et svagt Fodfæste paa Vinduessprossen, efter at Ruden var stødt ind. Saalænge han endnu mægtede at holde sig i Gesimsen med Armene, bar Sprossen ham, men da den ene Arm slap og hans Legems Tyngde derved foregedes, gik Træet istykker, og han hængte atter i Armen. Endnu engang udstødte han et høit, gjennemtrængende Angestskrig, derpaa forgik Bevidstheden ham, Haanden gav efter, først langsomt, derpaa hurtigere, den slap, et dumpet, huult Slag, — en flad, ubevægelig Masse laae udstrakt paa Steenbroen. — Da man prøvede paa at reise ham op, bemærkede man, at alle hans Been vare brudte, han sank sammen i en blød, livløs Klump, en enkelt frampagtig Trækning foer endnu igjennem Legemet, en svag Jittren bevægede et Dieblif hans Hænder.

Henrik havde imidlertid været heldig nok, til at slippe ud af Huset, uden at Noget bemærkede ham. Vinduet, hvorigjennem han var frøben, vendte ind til Trappegangen; da Karmen tiltog, og Porten blev aabnet, slap han ud og gik hjem. Morgenen efter blev han tagen i Forhør, men slap fri ved sin Snildhed, idet han vendte og dreiede Historien saaledes, at intet Skin af Mistanke kom til at hvile paa ham. Ogsaa hos Lisbeth indfandt Rettens Betjente sig, den gamle Kone blev tagen under Behandling og indlagt paa Frederiks-hospital.

To Aftener senere, vare nogle Personer forsamlede paa Kongens Nytorv, i en Dkjælder, med Respect at sige. Jeg burde maaskee, ligesom Fru von Palzow, gjøre en Undskyldning, fordi jeg vover at henlægge min Historie paa saa simple Steder, og iblandt saadanne Mennesker, men da dette er den sidste Gang slikt skeer, maa man bære over med mig, ogsaa uden Undskyldning.

Det var lidt før den Tid, at Folk gaae fra Theatret, og som en Følge af at Tjenere, Kudske og lignende Personer, foretrak at vente i Kjælderen, istedetfor i Forsalen, havde en temmelig stor Mængde forsamlet sig der, denne Aften. Nogle spillede Kort, Andre sadde omkring et Bord og drak Ol og Brændeviin. Liv og Lystighed var udbredt overalt. Henrik Bødker var ogsaa tilstede. Han bar et Par sorte Brillen denne Aften, og sad just og converserede en meget lille Harpespillerinde, der underholdt Forsamlingen med tydske Sange. Hvergang et saadant Stykke var endt, udstødte Sangeren regelmæs-

sig et høit Skrig, idet en lang Person, hvis Ansigt havde det tilfældes med Bomuld, at det lettere kunde antage enhver anden Farve end den røde, slyngede sine Arme omkring hende, og toskede sin Beundring for Sangen, ved at trykke hende fast op til sig.

„Det er da en Satans Spektakel derhenne med det Fruentimmer!“ raabte en Basstemme, blandt Kortspil-lerne. „Na Bert! kast det Pagaß paa Døren, at vi kunne have Ro til vore Forretninger.“

„Det er ogsaa underligt af Dem Madam, at De skriger,“ bemærkede den Lange, „jeg rører Dem jo neppe med en Finger.“

„Ja det er undertiden farligere, at røre et Fruentimmer med en Finger, end med hele Armen,“ tog Henrik til Orde.

„Bravo Bedker! Bravo!“ raabte man fra forskjellige Kanter, „tag fat paa Marqueuren, aal ham! tyr ham!“

„Han skal nok inte tyre Mange!“ yttrede Marqueuren, idet han reiste sig op mod Henrik i sin fulde Længde, og saae paa ham med et meget foragteligt Blik, „hvem er Du, der vover at komme herind til os med fire Dine i Panden?“

„Om Forladelse Høistærede!“ svarede Henrik ufor-sagt, „det er nok snarere Dem, der seer med to for-mange.“

„Vil Du fla'es!“ spurgte Marqueuren, idet han traadte hen til ham med en truende Mine.

„Rør inte ved Bødkeren, Marqueur!“ raabte Bas-

stemmen atter, „hvis Du prygler ham, slaaer jeg Dig ihjel.“

„De kunde gjøre mig en større Tjeneste ved at slaa ham ihjel, før han prygler mig,“ sagde Henrik leende.

Sangersten havde under dette lille Optrin taget sin Harpe paa Armen, og vilde bortfjerne sig, førend det truende Uveir brød ud; men Marqueuren forhindrede det, han tog hende i Haanden og holdt hende tilbage.

„De maa Pinedød inte gaae,“ raabte han. „Hvad ligner det, at forlade os saa tidligt mit lille Duffeho'de, bliv her og lad os faae et Stykke endnu. De synger jo livagtigen, som en Rattergal.“

„Ja vist!“ sagde Henrik, der lod til at ville optage enhver af Marqueurens Sætninger, for at gjøre dem latterlige. „Madamen synger som en Rattergal, og hun ligner ogsaa denne lille Fugl De nævner, endnu i Mere end i Sangen.“

„Saa! gjør hun det!“ sagde den Lange arrig. „S hvad Andet ligner hun da en Rattergal, om jeg maa spørge?“

„Jo!“ svarede Henrik, „De veed vel nok Kjære, at Rattergalen er graae, og lille, og uanseelig, og — bliv endelig inte vred Herr Marqueur, men Rattergalen er ogsaa meget styg, Madamen er ogsaa graae og lille, og styg.“

Disse Ord opvakte en almindelig Latter. Marqueuren kogte af Harmen, men han turde ikke hævne sig for denne grove Spøg paa Henrik, der som sædvanlig ved saadanne Leiligheder, strax havde faaet det største Partie.

„Det er godt, det har Du fortjent, Marqueur!“ raabte Basstemmen, der lod til at danne en Autoritet i dette Selskab. „Hvad Fanden vil ogsaa Du, som selv er saa lang og saa stor, give Dig af med saa lille et Fruentimmer? Du kunde jo sluge hende som en Mundfuld Ekraatobak, paa eengang.“

„Jo, om Forladelse, Herr Kudsk!“ udbrod Henrik, med en blid og aerbodig Stemme, „vor Ven, Marqueuren gjør netop Ret i at give sig af med smaae Fruentimmer. Jeg skal nemlig have den Ere at sige Dem, han anseer Pigerne som et Onde, men tillige som et nødvendigt Onde, og det er jo rimeligt, at man af Onderne vælger det Mindste. Iffesandt Marqueur! Du smiler saa venligt hen til mig, jeg seer at jeg har truffen dit Hjertes Mening.“

Samtalen blev ikke fortsat længer i denne Retning, thi i det samme aabnedes Døren, og en sort Tjener, iført et fint og kostbart Liberi, styrtede næsten hovedfulds ind i Stuen, og tabte en særdeles elegant Damekaabe, som han bar paa Armen.

„Det er da nogle forbandede Trapper, der føre til denne Hule,“ raabte han, idet han tog Kaaben op og afbørstede den omhyggelig med Haanden. „Jeg var nær ved at dumpe ned paa Hovedet.“

„Na Trapperne ere endda ikke saa ilde, min Kjære!“ svarede Henrik, „men det er vanskeligt at finde Veien i et saadant Mørke, som det De udbreder omkring Dem. Ikke heller kan det have nogen Rimelighed, at De ved at dumpe ned, vilde falde paa Hovedet, thi den letteste

og tommeſte Deel af et Legeme, naaer altid Jorden ſiſt.“
Tjeneren ſaac paa ham, uden egentlig at forſtaaе hvad han meente, og ſatte ſig derpaa hen ved et affides Bord, idet han requirerede en Cognac.

Henriks opmærkſomme Blik var ſtrar faldet paa Damekaaben, ſom Tjeneren bar paa Armen. Han gif hen til ham, ſatte ſig ved Bordet, og gav ſig i Samtale med ham.

„Det var da en nyſſelig Raabe, De der har,“ ſagde han.

„Na ja! det er ogsaa en nyſſelig En, ſom den hører til,“ ſvarede den Sorte.

„Det maa være fine Folk,“ vedblev Henrik, „ſiden de have Raad til at holde ſaadanne Klæder og ſaadan en ſnuf Fyr til Opvartning.“

„Ja, det kan De lide paa,“ ſvarede Tjeneren, „men det forekommer mig, at jeg ſkulde kjende Dem, jeg har beſtemt ſeet Dem et Sted førend i Aften.“

„Kan nok være muligt,“ ſagde Henrik, „iaften ſeer De mig i Anſigtet, paa hvilket Sted De endogsaa har ſeet mig før.“

„Na, jeg mener, at vi have truffet hinanden paa et eller andet Sted,“ forbedrede Manden i Liberiet. „Nu huſker jeg det, De var beſtemt med, dengang vi bleve overfaldne af de to Stratenrovare ovre paa Heden.“

„Ja Gu' var jeg med!“ hviftede Henrik, „det var jo mig ſom frelſte Jer.“

„De gjorde Fanden heller!“ ſvarede Tjeneren, det var Præſtens Søn der frelſte Comtesſen, og ingen Anden.“

„Ja! men jeg er Præstens Søns Ven,“ sagde Henrik, „og vi vare To om at frelse Jer. Kan Du ikke nok huske det?“

Henrik vidste nu hvem den Sorte hørte til, men i samme Dieblif foer en anden storartet Idee igjennem hans Hoved, han lod som om han blev meget glad over at have truffet Tjeneren, gif hen til Berten, og fik ham til at lave en særdeles stærk Punsch, som han præsenterede den Anden, for at klinker med ham paa Gjensynet. Tjeneren drak, og blev stedse mere og mere snaksom. Henrik lod bringe nok et Glas, endnu stærkere end det forrige, ogsaa dette blev tomt, og nu vidste den fiffige Commissionair allerede baade hvor Comtesse Hain boede, naar hun var bedst at træffe, og hvorledes man lettest skulde faae Udgang til hende. Da Tjeneren endelig erindrede sig, at det nok var paa Tiden at komme bort, fordi han skulde følge Ninon fra Komédie, lovede Henrik at gaae over til Theatret og høre, naar Stykket var endt. Han kom strax tilbage igjen med den Bested, at de først havde begyndt paa sidste Act, og lod i den Anledning bringe et nyt Glas Punsch til sin sorte Ven. Følgen heraf viste sig snart, den Sorte blev aldeles beruset, han formaæde neppe at tale, han skreg, sang, og dansede omkring i Bærelset. Da Henrik mindede ham om, at det var paa Tiden at følge hjem, ravede han ud af Døren, og glemte Raaben, som blev liggende paa Bænken. Komædien var forlængst forbi, og Theatret allerede lukket.

Da Tjeneren havde forladt Kjælderen, lod Henrik

hen for et af de store Speile, og rettede paa sin Pynt. Derpaa vendte han sig til Tjeneren, der taus og modfalden var bleven staaende ved Binduet.

„Han fortjener igrunden ikke, at man skulde tage noget Hensyn til Ham, paa Grund af Hans grove og tolsperagtige Dpførsel,“ sagde han i en nedladende Tone, „men jeg vil alligevel forbarme mig over Ham, Elendige! og lægge et Par Ord ind for Ham hos Hendes Raade.“ Dette sagde han med en saadan Suffisance og Selvsfølelse, at Negeren brast i Latter.

„See først til, om De kommer ind,“ sagde han. „Det kunde nok træffe sig, at det slog feil. Hendes Raade er ikke i godt Humeur idag.“

Han havde neppe sagt dette, før Kammerpiggen vendte tilbage og bad Herren træde indenfor. Henrik saae med et foragtende Smil paa Negeren, rettede sig iveiret, og skred med Raaben paa Armen, og med den største Anstand, ind i næste Bærelse.

Det Usædvanlige og Fremmede udover altid sin Indflydelse paa os. Skjøndt Henrik var i Besiddelse af Hardiesse og Aandsnærværelse i en utrolig Grad, blev han dog forlegen i de første Dieblikke han traadte ind i Bærelset til Comtesse. Den kongelige Pragt, den Luxus og Elegance, hans Dine overalt mødte, bragte ham ud af Fatning, han vovede neppe at skride frem paa det blode, tyrkiske Gulvteppe, som skjulte Gulvet, eller at flaae sine Dine op paa Ninon, der laae lænet tilbage i en Gyngestol, ved Siden af Kaffelovnen. Dog varede det kun nogle faa Minuter, førend han igjen

havde fattet sig, hans Ansigt antog sit sædvanlige joviale og siffige Udtryk. Han gjorde nogle efter hans Mening særdeles gracieuse Bux for den nydelige Dame, hans henrykte Dine stirrede paa, opspandt strax paa staaende Fod en Historie om, hvorledes han havde fundet Raaben, indflettede nogle Vittigheder derimellem og bragte Ninon til at smile. Derpaa gif han videre, fortalte paa hvor hjertelig en Fod den unge Berner stod med ham, og at det egentlig var hans Skyld, at Johan hiin Aften havde været istand til at frelse hende, eftersom han, ved en Hændelse, var bleven et uformærket Vidne til de to Gavtyves Beslutning, at overfalde Bognen, og havde underrettet Johan derom. Ninon kunde ikke beherske sin Tilboielighed til Latter, ved at see de comiske Gebærder og lytte til den flydende Beltalenhed, hvormed Henrik udtrykte sig, dog gjennemskuede hun ham bedre end han troede, og da han endelig taug, for at trække Veiret, spurgte hun i en godmodig Tone, hvad hans egentlige Grinde var. Henrik vedblev sin Tale, uden directe at besvare dette Spørgsmaal, han fortalte hvorledes han i lang Tid havde boet hos Johan og hjulpet ham som en Mellemting af Tjener og Ven, hvorledes det efterhaanden var gaaet tilbage for denne, og at han nu, efter at have tilbragt en lang Tid i den dybeste Armod, endelig var tagen hjem til sin Fader i Jylland. Derved var Henrik bleven brødløs, og saae sig i denne ubehagelige Forfatning nødt til at erindre Hendes Raade om hvad han havde gjort for hende. Endelig, efter at have udviklet Alt, bad han hende at tage ham i sin Tjeneste,

som om han først nu bemærkede, at hans Ven havde glemmt Raaben, han tog den til sig, under Foregivende af at bringe ham den, og gif bort, efterat have betalt sin Regning.

Den næste Formiddag saae man ham ringe paa Porten til Comtesse Hains Bolig. Han havde en Dameskaabe paa Armen, og var særdeles omhyggeligt klædt. Den bekjendte brune Livkjole, med de spidse Skjoder, bar han vel endnu, men den forskjønne des i høi Grad ved blanke, vespudsede Knapper, ligesom ogsaa dens Skrobeligheder ved Haandlekene bleve skjulte af et Par store, tilbageboiede Manskjetter, af samme Størrelse, som Opflagene. Han havde til dette Besøg laant en ny, lavpullet Hat, med bred Skygge, og kjøbt et Par Hjorteskindshandsker hos en Marschandiser. Disse vare i sin Tid brugte til Fægterhandsker, men efterat Henrik havde skjaaren Skafterne af og vasket dem, fandt han dem særdeles smukke og propre.

Da han kom op paa første Sal, lagde han Raaben paa Trappegælænderet, og tog et lille Stykke Speil op af Kommen, for at holde den sidste Mynstring over sin Pynt, førend han traadte ind. Alt var i den fortræffeligste Orden. Han rømmede sig derpaa, for at faae en klar Stemme og knuste en lille Pebermyntekage mellem Tænderne, derpaa tog han Hatten af, purrede lidt op i den ene Side af Haaret, og ringede med et bestedent, sagte Ryk paa Kloffen. Den sorte Tjener, som han den foregaaende Aften havde tracteret nede i Kjælderen, lukkede op for ham, og modtog ham, da han saae Raaben,

med et Ansigt, der straalede af Glæde. Henrik lod imidlertid, som om han ikke kjendte ham, paatog sig en fornem og tilbageholden Mine, og bad ham melde sig hos Hendes Naade, Comtesse Hain.

„Ja, det kan jeg gjerne,“ sagde Tjeneren, men lad mig faae Raaben. De har da ikke isinde at flæbe den med Dem.“

„Vil Han blot melde mig min Ven!“ gjentog Henrik, med den stolteste Mine, han vidste at give sig. „Forresten skal Han inte bryde sig om Noget. Pak af min Faer! det er mig, der bærer Raaben.“

„Tjeneren, der allerede havde havt Ubehageligheder for hans Forsømmelse mod sit Herkskab den foregaaende Aften, og frygtede for nu, dersom Ninon fik at see, at han havde glemt hendes Raabe, prøvede først at overtale Henrik til at lade ham faae den, men denne lod sig ikke bevæge; han gjentog sit „pak af!“ i en Tone, der tiltog i Omfang og Kraft, efterhaanden som den Anden dæmpede sin. Da endelig Negeren med Magt vilde tage Raaben fra ham, greb Henrik ham om Livet, og kastede ham hen i Bærelset, saa ublidt, at Mennesket faldt omkuld paa Gulvet.

Bed denne Støi, kom en Kammerpige ud fra det tilstødende Bærelse, for at spørge, hvad der var paa færde. Henrik indlod sig ikke paa nogen Forklaring af det Passerede, men bad Pigen at sige hendes Herkskab, at en Ven af Johan Berner, som havde reddet Hendes Kardes Liv ovre paa Alheden, bad om Audience, i et særdeles vigtigt Anliggende. Pigen gif, Henrik traadte

tale antog hans Ansigt et vist hoverende Udtryk, istedetfor den tidligere Erbødighed, omkring Munden viste sig atter hine vibrerende Trækninger, der i dette Dieblif blot antydede et bundet Spil, og hvad det end var han fortalte, hvor kort Tid han end brugte til at bortjage den Ulyst Ninon i Forstningen med saamegen Grund yttrede, saa seirede han dog; da Froken Refoli atter traadte ind, var Henrik antaget i Comtesse Hains Tjeneste.

Vi skulle senere høre de Aarsager som bestemte hende.

XIII.

„Forgjæves søge vi i Livets Dal
 For Barndoms Drom, vort Hjertes Ideal,
 Af Jorden fordre vi i Midnatsstunden,
 Hvad kun i Engles Hjem kan blive funden.“

X.

—
 Livet er Forsalen, Himlen er Selskabsalen.

—
 Medens dette foregik i Hovedstaden, sad Johan ved sin Faders Sygeseng. Den gamle Mand havde i den sidste Tid befunden sig meget ilde, hvad enten det nu blot var en Følge af Alderens almindelige Svagheder, eller han havde paadraget sig sit Onde paa Reisen til Kjobenhavn. Sygdommen tiltog i en paafaldende kort Tid, den hidkaldte Læge rystede betænkelig paa Hovedet. Præstefonen græd og jamrede. Der var gaaet mangan

Sorg og Modgang igjennem hendes Liv, men hun havde holdt sig opreist og klagede ikke, thi Berner stod ved hendes Side, til ham støttede hun sig, hendes Kjærlighed havde givet hende Kraft til at taale og bære Alt. Med ham deelte hun Ulykken, ved hans Bryst jublede hun under Glæden. Han var det Eneste der endnu knyttede hende til Livet. Derfor greb Fortvivlelsen hende da hun frygtede for at miste ham. Johan trøstede hende og skiftedes med hende til at vaage over den Gamle. Derovre, hvor enhver Gjenstand talte til hans Hjerte og gjenkaldte ham hans Barndom, kom større Fred og Ro i hans Sjæl. Lignende Følelser og Stemninger som tidligere, opfyldte atter hans Indre, men med disse blandede sig en skjult Smerte, en dyb Veemod og Anger, over de Misgreb hans Liv i Hovedstaden havde ført med sig. Endnu var det vel Sommer, endnu duftede Blomsterne, endnu varmede Solen hans Hjerte, men Baarens første, friske Løv var dog falmet, en Storm var faret hen over Blomsten, Efteraarets Aande kjolnede Barmen.

Blandt disse Omgivelser dukkede bestandig Ninons Billed tydeligere frem, det var jo hende der først havde givet hans Liv Betydning, hende der først havde draget Grændselinien mellem Barnets Dromme og Yndlingens Længsler. Hans Phantasi fremmanede hende paa ethvert af de Steder hun havde dvælet, hans Sjæl syslede, hørte og taledede med hende. Hans første Følelse vaagnede igjen, i al dens Styrke, med al dens Varme og Snderlighed.

indtil Johan kom tilbage. „Jeg mener just ikke som simpel Tjener,“ tilføiede han, med en beskeden Værdighed, „men som en Slags Huushovmester, eller som en Slags Secretair, eller som en Slags Bud, eller som en Art Hofjunker; jeg er skicket til Alt, især til det Sidste, og Deres Raade vil faae Fornøielse ved at have mig hos Dem, det tør jeg nok indestaae for.“

Ninon og Frøken Lefoli, der sad ved Vinduet, lo hjertelig over Henriks Proposition og den uroffelige Selvtillid hvormed han taledede. Hans første Undseelse var nu aldeles forsvunden, frit og ugeneert lod han sine Dine løbe omkring paa alle de fremmede Gjenstande i Bærelset, der fremstillede sig for ham. Da det varede Noget før Ninon svarede, begyndte Henrik atter:

„Det har altid været en Genegenhed hos mig, Deres Raade! at komme til fine Folk, jeg har speculeret derpaa mit hele Liv; hvergang jeg saae en fin Dame paa Gaden, som man kunde antage for en Grevinde, eller en Baronesse, tænkte jeg altid, Gud give lille Henrik, at du kunde komme i hendes Tjeneste, bære hendes Raabe, hente hende hjem, hjælpe hende i Bognen og af Bognen, see hende omgivet af al denne Stads og Herlighed. Et saadant Liv vilde stikke sig for mig, mine Talenter passe inte for simple Folk.“

„Men jeg begriber ikke!“ svarede Ninon, idet hun gjorde sig Umage for at synes alvorlig, „hvorledes et Menneske med saamange Talenter som De, kan komme i den Nødvendighed, at maatte tilbyde sin Tjeneste.“

„Jeg skal siige Deres Raade Grunden,“ svarede

Henrik. „Det Hele kommer deraf, at jeg blot benytter mine Talenter til at skaffe Andre Penge, Andre derimod benyttede ikke deres Penge, til at lønne mine Talenter.“

Deune Scene begyndte at trætte Ninon, hun reiste sig, gik hen til en Secretair, tog nogle Penge, og vendte sig derpaa til Henrik med den Bemærkning, at det gjorde hende ondt, hun ikke kunde benytte hans Tilbud, eftersom hendes Huus var forsynet med alle de Betjente, hvis Plads han havde lovet at udfylde. Med disse Ord rakte hun ham Pengene og bad ham tillade hende, at afhjælpe hans Nød for Diebliffet. Henrik traadte et Skridt tilbage.

„Deres Raade!“ sagde han, med en frænk og værdig Mine: „Jeg kom herop for at tilbyde Dem den Fordeel, at have mig i deres Tjeneste, ikke for at tigge. De har afslaaet min Bøn, og jeg burde forlade Dem, uden at tale et eeneste Ord mere, det er mig imidlertid af særdeles Vigtighed at komme i deres Huus, og jeg veed, at jeg vil kunne naae mit Maal, blot ved at sige Dem ti Ord i Genrum, vil De ikke vise mig den Raade, at lade denne Dame træde ud et Dieblif, jeg tør give min Knap paa, — han gjorde en Bevægelse med Kanten af Haanden hen over Halsen — at deres Raade, naar De har hørt mig, tilstaaer hvad jeg beder om.“

Ninon lo atter. Froken Lefoli forlod dem, Henrik blev alene med hende, han nærmede sig hendes Stol og talte nogle Ord til hende, i en meget sagte og dæmpet Tone. Ninons Miner udtrykte den høieste Grad af Overraskelse, Henrik smilte; medens han vedblev at

Hvis Berherre inte vil vide af mig, saa faaer jeg vel Plads et andet Sted; jeg har en Sag, som er mere vigtig at fortælle Dem. — Hvem skulde vel tro, at vi To paa en Maade ere i Familie sammen? — Ja De studser, men De foder dog den Søn, som jeg har bragt Dem, indsvøbt i et Fruentimmerkjort.“ — Hvorledes!“ udbrod jeg i høieste Grad overrasket, „er Johan din Søn, Christen? Betænk Dig, agter Du at forlade Berden med en saadan Hemmelighed?“ — „Maaskee er han min Søn, og maaskee ikke,“ svarede Synderen, med et Grin. „Det er da bedre, at sætte et Barn ud, end at lade det sulte ihjel. Jeg har nu givet Dem Noget at tænke paa, Herr Præst, og vil være forbandet, hvis De faaer mere at vide af mig.“ — Forgjæves opfordrede og bad jeg ham om at tale, han saae paa mig med et skadefro Emil, og døde, uden at meddele mig mere.“

Det Indtryk, denne Fortælling gjorde paa Johan, var skrækkeligt. Han var sunken tilbage i Stolen, hans Ansigt var i dette Dieblif blegere end den Døendes, han mægtede næppe at trække Veiret, den dybeste Fortvivlelse, Undseelse og Skam prægede sig verelviis i hans Miner, han knugede Haanden mod Dinene, men disse vare matte og taareløse. Omkring hans Mund vibrede et Udtryk af Haan, af Trods og Bitterhed. Den gamle Mand saae hans Tilstand, og vedblev bevaaget:

„Du skal ikke tage Dig dette saa nær, min kjære Johan! Synderens Fortælling indeholder saameget Usandsynligt, at jeg bestandig har tvivlet paa dens Sandhed,

maafke har han blot sagt mig dette af Ondskab, i den Tanke, at ville bedrove mig, da det var bekjendt, hvor høit vi Begge, din Moder og jeg, elskede dig. Men jeg vil vedblive, jeg mærker, at Kræfterne forlade mig, det er Dødens Kulde, der isner igjennem mine Lemmer. Dmtrent samtidig med denne Begivenhed indtraf en anden, af en glædeligere Art. Du veed, at det fra din Barndom af var mit inderligste Ønske, at holde Dig til Studeringer. Derfor læste jeg med Dig, bibragte Dig de Kundskaber, der udfordres til at blive Student, og sparede saameget sammen for Dig, som mine ringe Indkomster og indskrænkede Kaar tillode. Jeg vilde alligevel neppe have naaet mit Ønske, hvis ikke der ufornødet havde vilst sig et Menneske, som befordrede det. Jeg fik Penge til at holde Dig i Kjøbenhavn, og der blev lovet mig en saa stor Sum aarlig, som vilde medgaae, medens Du studerede. Til Gjengjæld derfor tog man det Løfte af mig, at jeg aldrig, hvilkensomhelst Grund der endog skulde bevæge mig dertil, maatte nævne din Belgjørerens Navn. Jeg har holdt mit Ord, endogsaa paa en Tid, da jeg inderlig ønskede at bryde det. Paa eengang ophørte denne Understøttelse, uden at man gav mig nogen Grund derfor. Jeg frygtede, — tilgiv mig Johan! nu da jeg veed, hvor meget jeg tog feil, — at Du havde gjort Dig uværdig til den, derfor var det, jeg reiste til Kjøbenhavn, min Længsel drev mig til at see, hvorledes det gik Dig. Jeg ønskede ogsaa, at træffe din Belgjører, som jeg troede dengang opholdt sig der, men denne var reist bort fra

Denne lille Plante, som en Solstraale paa en Vaardag havde fremkaldt, var voret under Storm og Regn, ikke som en Driuhuusblomst, der kun behøver en Balnat til at skyde op i, for næste Dag igjen at visne; den havde fæstet sine Rodder i det dybeste af hans Sjæl.

Han elskede hende med Ynglingens Begeistring, med Mandens Kraft; hans Følelse for Christine, og om man saa vil, ogsaa for Claudia, dukkede under i denne Bevidsthed. Ligesom Billedhuggeren først danner sin Amor i det bløde Leer, førend han hugger den i Marmoret, saaledes danner Yndlingens Kjærlighed sig først i eet Hjerte, som en flygtig Tilbøielighed, og rodfæster sig senere i et andet, som en varig Følelse. Dog efterlod denne Følelser klare Bevidsthed intet Tilfredsstillende eller Beroligende for ham, fordi den udelukkede ethvert Haab, hans Kjærlighed til hende var som en Glasdør for Himlen, indenfor hvilken han saae sin Sjæls skjønneste og lykkeligste Dromme forme sig og forenes; men han kunde ikke komme ind, Glasdøren var lukket. Afstanden mellem ham og den var for stor.

Vinteren svandt, Foraaret kom, den gamle Præsts Sygdom forværredes; flere Dage laae han i en tilsyneladende Bevidstløshedstilstand udstrakt paa sit Leie, han følte Døden nærme sig og var forberedt paa dens Komme, hver Dag imødesaae han som sin sidste. En Aften, da han tilsyneladende befandt sig noget bedre, kaldte han Johan hen til Sengen, og bad ham sidde ned hos sig. Johan gjorde det, og den gamle Mand tog hans Haand, idet han med en svag og næsten utydelig Stemme, tiltalte ham saaledes:

„Jeg holder det for Pligt, min kjære Johan! nu, da jeg skal forlade Dig, at aabenbare en Hemmelighed, som jeg i længere Tid har holdt skjult, endskjøndt den meget noie angaaer Dig. Jeg veed ikke, om Du steer en Tjeneste ind det jeg fortæller, men jeg har overveiet Sagen og synes det er bedst, Du faaer Alt at vide. Du veed, kjære Johan! at Du er vor Pleieson, det er saa ofte bleven fortalt, at vi fandt Dig en Aften udenfor Gaarden, som et lille, spædt Barn, indsvøbt i et grovt, ulden Skjort, uden at vi kunde faae opdaget, hvem der havde bragt Dig; jeg lod Dig døbe under mit Navn, og opskrev denne Hændelse i Kirkebogen. Mange Aar efter, blev jeg paa Embedsvegne tillsagt, at ledsage en domfældt Forbryder til Retterstedet. Han var overbevist om gjentaget Mord her i Sognet, og skulde henrettes paa Deiberg Mark. Maaskee erindrer Du denne Begivenhed? Mandens Navn var Christen Ildebrand, gift med den gamle Lisbeth, der strax efter pludselig forsvandt fra Egnen, tilligemed hendes Søner. Jeg har aldrig kjendt et mere forhærdet Menneske, end denne Christen, han døde som han havde levet, og spottede Gud og Religionen lige til sin sidste Stund. Da vi næsten vare komne til Stedet, hvor han skulde lide den timelige Straf for sine Forbrydelse, vendte jeg mig til ham, og foreholdt ham endnu engang hans Synd, og formanede ham til, at søge Frelse i Anger og Bøn til ham, hvis Domstol han om saa Dieblikke skulde stedes for. Men Christen Ildebrand lo, slog mig paa Skulderen og sagde: „Lad den Fugl kun flyve, Herr Pastor!

eneste Holdningspunkt i Ulykken: Selvagtelse; ethvert Haab han tidligere havde knyttet til sin Fremtid syntes at være berøvet ham, han vrede des paa sig selv, paa Præsten, fordi han ikke saae nogen Grund til, at denne første, skrækkelige Hemmelighed var bleven ham meddeelt. han vrede des paa hele Verden. Dertil kom endnu denne ydmygende Følelse, som greb ham, idet han hørte den gamle Berners Betsignelse, han vidste, hvor lidet han havde fortjent den, angrede, at han ikke forlængst havde betroet ham Alt, hans Taushed forekom ham i dette Dieblif, at være en Nederdrægtighed, et uhyre stort Bedrageri; ethvert af den Døendes Ord gjensløb endnu i hans Dren, som Spot og Haan, som Forbandedelser over hans tidligere Liv.

Et Offer for saadanne Tanker og Følelser vankede han omkring i Heden. Aftenen blev Nat, han mærkede det ikke. Et Uveir reiste sig, Havgusen lagde sig over Landet, blandet med Storm og Sne; i hans Indre rasede et værre Ureir. En ny Tankerække vaagne de. Paa det samme Sted havde han vandret om i sin Barndom, fuld af Haab, begejstret og tillidsfuld, her havde han drømt om Fremtiden, jublet over Livets Lykke, takket Gud for hans egen. Nu gik han her igjen, og Illusioner, Lykke, Tillid, Alt var svundet, lige til det sidste Spor, han havde intet Støttepunkt, intet Maal for Fremtiden, han var styrtet ned fra sin Høide, en Dren, der laae med knækkede Binger i Dalen og stirrede op mod Bjergene, hvor den tidligere havde været lykkelig. Derfor greb en vild, tilintetgjørende Fortvivlelse hans

Indre, en Smerte, der i dens første, heftige Udbrud ligenede Vanvid.

Men, som jeg tidligere sagde, gennem Livets Kampe og Storme naaer den kraftige Sjæl sin bedste Udvikling, medens den svage bukker under. Staalet hærdes, Jernet fortæres i Ilden. Spiren af et Ugern quæles ikke af Ukrudt, om det endog en Tidlang skjules af det. Denne Smerte tilhørte kun det første Dieblif, den var velgjørende i dens Bitterhed, gavnlig trods dens Rase.

Otte Dage senere blev Pastor Berner begravet. Tiigbærerne forsamledes i et ligeover Præstegaarden liggende Huus, en Time for Begravelsen, drak og stoeiede. En talrig Mængde Bønder fulgte Liget tilbøgs, en af Rabopræsterne holdt Talsen. Derpaa blev Gravsangen sunget af Degnen, en Mand, saa spinkel, at man næsten, naar han befandt sig in puris naturalibus, skulde antage ham for gjennemsigtig. Efter ham fremtraadte Bedemanden, saa trind og corpulent, som om han var bestemt til et Futteral for den tynde Degn, han tog Hat-ten af, og skreg, med en hæb og skrallende Stemme, idet han smilede til alle Sider: „Hoistærede Herrere og Belyndere! Paa Sørgehusets Begne takker jeg Eder Alle for den Ære, som I have bevist den Afdøde. Amen!“ — Saadanne Ceremonier virke behagelig paa den Sør-gendes Hjerte!

Kort Tid efter havde Johan beredt Alt til sin Afreise fra Præstegaarden. Hint Brev, som Præsten omtalte, havde han forgjæves søgt blandt dennes Papirer, i den Tro, at det skulde give ham den længe ønskede

Byen paa ubestemt Tid; det lykkedes mig ikke. Derimod har jeg fort efter min Hjemkomst modtaget et Brev, hvori jeg bliver mindet om mit Laushedslofte, med Tilføiende, at der maaskee vil komme Omstændigheder, hvori den Ubekjendte selv navngiver sig for Dig. „Du vil finde dette Brev i min Pult. Og nu, kjære Johan!“ hviskede Oldingen med en Stemme, der bestandig blev svagere. Mine Kræfter svinde. Jeg har betroet Dig mine Hemmeligheder, lad den første ikke bedrøve Dig, i vor Tid beroer vor Bård Gudskelov ikke mere paa, af hvem vi fødes, men hvorledes vi selv handle. Kald paa din Moder, min Son!“

Johan gik bleg og vaklende ud efter hende. Den gamle Kone kastede sig over Sengen, slyngede sine Arme om den Døendes Hals og græd høit, hun kunde ikke længere stufte sig med Hensyn til Præstens Tilstand, hun saae, at det var Døden, der formørkede dette bristende Døie, der endnu omt og kjærligt, som altid tilforn, søgte hende.

„Giv Dig tilfreds, Maria!“ hviskede Berner, med et blidt Smil, „Du har været mig Alt, hvad Qvinden kan være en Mand, vi have grædt ved hinandens Bryst i Sorgen, vi have glædet os sammen i vor Lykke. Vi skilles jo ikke længe. Der er en Gud over os, min fromme, min elskede Qvinde! som atter vil føre os til hinanden. Vort Liv har her i dets største Lykke været begrændset og mørkt, vi ville see hinanden i større og uafbrudt Glæde.“ Min Gud! — vedblev han, og hævede sine foldede Hænder, „Du har seet alle mine Handlinger,

Du vil velsigne hende, Du vil gjengjælde, hvad jeg beder Dig om. Ogsaa Dig, min Søn! vil han velsigne, Du har aldrig gjort mig Sorg, dit Liv har været reent og dydigt, det vil vedblive saaledes, Du har bestandig erindret Dig mine Ord, da vi første Gang skiltes. Jeg er lykkelig over, at Gud har hørt hvad vi To, jeg og din gamle Moder, bad ham om hver Morgen og Aften, angaaende Dig, han vil give Dig Lykke, Johan! — min kjære Søn! — han vil velsigne eder Begge.“

Da den gamle Præst sagde disse Ord, boiede han sit Hoved, hans bristende Die søgte Marias, hans Haand knugede sig fastere om hendes, han høvede den, som om han vilde kyssse den, men Kraften dertil forlod ham, han sukkede, og døde.

Konen sank ned foran Sengen, hun lagde sit Hoved tæt op til Præsten og lyttede. „Jeg hører ham tale,“ hviskede hun smilende igjennem Taarer, „han drømmer!“

„Nei,“ sagde Johan, med en huul og klangløs Stemme, „han drømmer ikke mere; i 65 Aar har han drømt her-nede, det var en lang og bitter Drøm, nu har Gud vaft ham af den.“ Med disse Ord reiste han sig, og forlod Bærelset.

Timen, som fulgte efter denne Scene, var den bitreste i Johans Liv. Aar svandt hen, hans Skjæbne forandrede med dem, bag Smertens Torne spirer jo Lykkens Roser; men hvad han gjennemlevede i hine Dieblifke stod med et uudsletteligt Minder i hans Erindring, de røvede ham Alt, næsten til det sidste, det

Oplysning, om hans ubekjendte Belgjører, han fandt det ikke, det var og blev forsvundet. Dagen før han tog bort, besøgte han sin Pleiefaders Grav, for at tage Afsted med den for sidste Gang. Foraaret var nu kommen i al dets Skjønhed, Græs og Blomster spirede frem paa Kirkegaarden, Mossen skjulte de omkringliggende Liggstene, nogle smaae Børn legede mellem Gravene. Solen skinnede, Lærkerne sang i Luften.

Der er Stof for vor Tanke paa et saadant Sted, en taus Tilstaaelse for vor Mening, naar vi sige, at Livet er stort og ophøiet. Dets Værd bedømmes bedst mellem de Dødes Grave. — Kamp for et Haab, født i en Drom og fostret af Ubekjendtskab med vor eget Jeg. Suk for at føde et Legeme, for at skaffe det Bequemmeligheder. Det er denne Kamp, som jevner Kløften mellem Staaderen og det kronede Hoved. Kampens Maal er blot forskjellig. Adelsmanden kæmper for at skjænke det Navn han fødes under, ny Glands; Ministeren for et Emil; Kongen for Efterverdenens Lov, men Digteren kæmper for Udødelighed. — Staffels Digter! gaae hen med dette Haab blandt de Dødes Grave. Kunde Du læse de Kampe, de Følelser, de Haab, der have bevæget mange af disse Hjerter, som Ormene nu tære paa, Du vilde finde et Billed af Dig selv, finde den samme Higen og Længsel, under de samme Motiver, som dem, der have bragt dit Bryst til at banke; og hvorledes bleve disse dine Brøders Længsler opfyldte? — Jorden dækker deres Ligg, Græsset groer frodigt hen over dem, den yngre Slægt leger paa den

Eldres Grav og ligesom denne om kort Tid vil synke sammen, jevnes, glemmes og udslettes, saaledes synker ogsaa dit Navn ned i Forglemmelsens store Pulterkammer. Staffels Digter! hvor blev Udødeligheden af? Du er glemt og fortrængt af en Anden. —

Hvad her er anvendt paa en Enkelt, tænkte Johan over Livet i Almindelighed; medens han dvælede ved Faderens Grav forfulgte han disse Tanker omtrent saaledes:

Det er Dag for mit Blik, det er Nat for min Sjæl, ikke just en saadan, som følger efter at have tomt Glæden, til dens sidste Bundfald; ikke fordi jeg er overmættet af Nydelse, eller svækket i dens Arme; men fordi jeg i mit Livs Gang, i dets Maal seer et Intet.

Menneskets Tilværelse herneude begynder med et „hvorfor?“ Vi fortsætte dette Spørgsmaal overalt, i enhver Green af Videnskaberne, ved enhver Gjenstand, vort Die møder; det er Forskjellen mellem et „hvorfor“ og et „derfor“ som udgjør Afstanden mellem Mennesket og Gud.

Og hvor ender denne Uvished, denne Forstæn og Svæven mellem hvorfor og maaskee, denne Søgen efter en Nøgle, som Ingen har funden? Er det et Glimt deraf vi spore, naar Legemet synker sammen i Sovnen, medens den frigjorte Sjæl svæver bort over Livet, over Verden, og blander sig i en luftig Leg med andre ukjendte Væsener? Er det her, paa denne Klode, at dette Maal blev sat som Forskningens Resultat, eller mon dette rolige Smil, der i den sidste Døds-kamp spil-

ler om de sammensunkne, blodløse Læber, afløstes ved
Glæden over det Fundne?

Livet er et Kildevæld. Solen speiler sig i det klare
Bånd i Begyndelsen, medens det strømmer ud. Det er
Ungdommen. Senere smudstes Båndet, bliver ureent
og mørkere, det er Manddommen. Livet og Kildevæl-
det løbe begge deres Vej fremad, indtil de endes i en
Grav. Det er Slutningen paa Alt.

XIV.

Det gaaer i Verden selsomt til,
Men jeg vil lystig sjuenge,
Det gaaer dog som Vorherre vil
Med Gamle og med Unge.

Jngemann.

En Fortælling ligner en Hund paa Reiser. I Be-
gyndelsen streifer den omkring overalt, seer til enhver
Blomst, goer ad enhver Forbigaaende, og lægger Mærke
til alle Smaating. Senere begynder den at blive træt,
saa gaaer det bestandig i mindre Kredse, indtil den til-
sidst iler ligefrem, blot med Maalet for Dø.

Vi gjenfinde Johan Berner i Kjøbenhavn, men ikke
længer som det muntre, livsfro Menneſte, der tidligere,
med et tillidsfuldt Hjerte, haabede paa en Virkelighed

paa Dremmenes og Anselernes Verden. Hans Ansyn var roligt, lidenskabsløst, men blegt og alvorligt, det muntre Smil, der tidligere havde boet paa hans Læber, var forsvundet, hans Blik havde mistet den første, friske Ungdoms Glans.

Saaledes træffe vi ofte paa Mennesker her i Livet, hvis Ydre er koldt, mørkt og tilbagestødende, uden at aue, at deres Indre gemmer Afstrykket af Blomster fra en svunden Tid, ligesom man stundom, midt i Stenen, finder Afstrykket af en Plante. Engang vare dens Bestanddele bløde, engang kunde selve Planten forme sig deri, men denne Tid er borte, dukket under for stedse.

Allerede længe tilforn var hans Interesse vækket for det politiske Liv, som dengang begyndte at yttre sig med Fylde og Bevidsthed iblandt Nationen; men de Forhold, han tidligere havde levet under, abstraherede ham; alle hans Følelser droge ham i en anden Retning, saa at han egentlig ikke tilegnede sig nogen bestemt, politisk Anskuelse, eller i al Fald holdt sig paa et Gebeet, som man, førend Navnet blev saa misbrugt som nu, vilde kalde juste milieu. Efterat han anden Gang var vendt tilbage til Hovedstaden, drog Politiken ham atter til sig, han prøvede og overveiede, med større Rolighed og Kulde end Begeistring, begge Partier, og maatte naturligtviis snart helde til det Liberale. Ikke som om jeg derved meente andet, end at det conservative Parti jo ogsaa har sit Fortjenstlige; men fordi Johan, efter hans foregaaende Kata, maatte føle sig langt mere tiltrukken af det første, og desuden fordi den Unge i Al-

mindelighed, langt snarere sympathiserer med liberale, end med conservative Anskuelser.

Efter Johan Berner troede, tilstrækkelig at have klarret og tilegnet sig en Mening, hævet over det Censfide, fordi den fremgik som et overveiet og gjennemtænkt Resultat for og imod den Sag, han hengav sig til, optraadte han som politisk Skribent. Hans Virksomhed i denne Retning maa af flere Grunde blive uberørt, fornemlig fordi disse Blades Forfatter selv er en politisk Nullitet, der neppe veed, om det under andre Former vil blive bedre med vor Forsatning, men dog holder sig overbevist om, at vi under en bedre Forsatning, ville faae andre Former.

Hvad Johan angaaer, saa trængte han i denne Tid mere end nogensinde før til Virksomhed, for at holde sig opret; den Bei han gif tilbød en saadan i fuldeste Maal, fordi han aldrig optog en ny Idee, blot for at coquettere med den, saaledes, som Tilfældet er med flere af vore unge Hegelianere og Strausianere, enten folte han sig greben af Ideen, dybt og inderligt, og virkede da for den med sin hele Sjælskraft, eller ogsaa forblev han aldeles uberørt af den. Han var til en vis Grad begavet med Genialitet, og Geniet er i dets Oprindelse ikke eensidigt, men en overalt virkende Kraft, der bryder frem i den Retning, hvor den mindste Modstand viser sig, ligesom Vandet stedse bryder igjennem den svageste Dige. Hvis Shakspeare ikke havde anvendt sit Genie til at beskrive store Mænd, vilde det uden tvivl have dannet ham til at handle som disse, hans Skrifter

ere nu blevne en Udlobsfilde for Talentet. Forbyd den Frihedssindede, Patrioten, at skrive frit, saa vil han omsider handle frit. Det store Exempel herpaa gav Frankrig, under Ludvig den Sertende. Man forbød Folket at skrive, og Folket lod være at skrive, — det handlede.

Saasnart Johans Tilbagekomst rygtedes iblandt hans Bekjendte, ilede disse uførtøvet til ham, for atter at slutte ham i deres Kreds.

„Det er fortrinligt, at Du just er kommen igjen paa denne Tid,“ sagde Dahl, den Samme som hiin Aften spillede Stratenrøverens Rolle. Manden fra Amager har reist en nye Bank, og sidder i et morderligt Uheld; at spille er, for enhver Pointeur, nu det samme som at vinde. Vagner har allerede een Gang sprængt ham, det er ganske vist forbeholdt Dig at gjøre det anden Gang. Du følger da vel med ned i Bulen iaften?“

„Ja, min kjære Ven!“ svarede Johan med et ganske besynderligt Smil, „siden Du ønsker det, følger jeg med Dig.“

„Aa, jeg takker, jeg takker!“ raabte Bennen leende. „Maaskee Du endogsaa er saa artig, at sprænge Mandens Banke, blot af Galanterie mod mig, fordi jeg ønsker det. Nu vel Berner! Jeg kommer og henter Dig siden.“

Aftenen kom, Spillehusets sædvanlige Gjæster forsamledes, Johan kom ogsaa, i Selskab med Dahl. Banqueuren udbredte Banken, der denne gang var særdeles indholdsriig. Spillet begyndte. Johan stod for Bordenden, med sammenslyngede Arme og betragtede Spillet

Gang, men han stod rolig og udeeltagende, som om det Hele ikke vedkom ham. Han deeltog ikke deri.

„Hvad Fanden gaaer der af Dig, Bedste?“ spurgte Dahl, der længe havde iagttaget ham, med et forbausset og overrasket Blik, „Spiller Du ikke?“

„Nei min Ven!“ svarede Johan, „jeg spiller ikke mere, jeg har tabt Lysten dertil.“

„Hvad for noget, tabt Lysten, er Du gal? Du, som tidligere var den meest iltre Spiller jeg nogensinde har seet. Er det virkelig dit Alvor Johan?“

„Ja, jeg forsikkrer Dig derom,“ svarede Berner „Da jeg spillede, var det i Begyndelsen mindre af nogen indre Lyst eller Tilbøielighed, end for derved at søge Udspredelse, under det Overmaal af Ulykke, jeg troede mig omgivet af. Senere blev det en Lidenskab hos mig, som jeg nu har besluttet at bekæmpe. Jeg var ikke heller blind for hvad der ventede ved Spillet's Ende, men jeg længtes dengang derefter, mere end jeg frygtede derfor. Jeg har endelig ikke heller ladet mig lokke til at spille, jeg troer ikke at Noget kunde gjøre det, jeg gif frivillig da jeg havde Lyst, og hører nu op dermed, fordi jeg finder det rigtigt saaledes.“

„Jeg kan vel altsaa gratulere Dig til en ny og heldig Skjæbnens Vending?“ sagde Dahl. „Ikke sandt min Kjæreste? Du har Sorg, idetmindste om Hatten, en rig Onkel eller Tante maaskee? En rig Arv maaskee, eller Forlovelse med en rig, lille Pige, og et dygtigt, lille Sold i samme Anledning maaskee? hvad Du, har jeg gjettet ret Berner?“

„Nei Dahl!“ svarede Johan, idet et bittert Smil foer over hans Træk. „Intet af Alt dette er Tilfældet. Min Skjæbne har vel forandret sig, siden vi sidst saaes, men sikkert ikke til det Bedre. Efter din Mening vilde jeg uden tvivl have større Grund til at spille nu, end nogensinde tilforn. Men jeg opholder Dig. Manden begynder igjen derhenne, tag din Plads min Ven! jeg vil staae lidt bag din Stol og see til.“

„Johan! Johan!“ sagde Dahl med en alvorlig og bekymret Mine, idet han rystede paa Hovedet, „Jeg frygter Gud hjælpe mig for, at Du er tabt for den bedre Deel af Samfundet.“ Med disse Ord forlod han ham, og gif hen til Bordet, for at lægge op til en ny Bæstet.

Denne Aften var den sidste Johan besøgte Spillehuset. Endnu en af hans forrige Bekjendte besøgte ham strax efter hans Tilbagekomst. Det var Henrik Bodker. Overrasket og fornøiet betragtede Henrik den Orden og Hyggelighed, som atter havde udbredt sig i Johans Bærelse, han saae baade deri, som ogsaa i hans hele Bærsen, den Forandring der var foregaaet med ham.

„Vi have Begge Lykken med os, Herr Werner! Jeg træffer Dem som et ganske andet Menneske end sidst, da vi skiltes, og jeg tør nok sige, at jeg glæder mig derover. Synes De ikke ogsaa, at der er foregaaet en stor Forandring med mig?“

„Jeg veed virkelig ikke, Henrik“ svarede Johan smilende, „hvori mener Du? Dit Ansigt har sit gamle, muntre Udtryk, det Eneste jeg seer forandret hos Dig, er denne nye, smukke Dragt.“

„Na, jeg mener ikke Dragten“ yttrede Henrik lidt fortrydelig, „jeg troede, at De vilde finde mit Væsen finere, saadant noget mere Nobelt hos mig, en større Anstand og Fethed i mine Manerer, saadan en vis adelig Duft udbredt over mig.“

„Ja!“ svarede Johan, „nu da Du gjør mig opmærksom derpaa, kan jeg ikke nægte det. Du har formodentlig gjort et eller andet godt Coup medens jeg har været borte, et fornemt Bekjendtskab, eller noget lignende, og lever nu af dine Talenters Frugt.“

„Ja! De har omtrent gjettet det, Herr Berner!“ sagde Henrik med et listigt Smil. „Min Skjæbnes Bending maa imidlertid for Diebliffet blive en Hemmelighed for Dem; jeg vil blot sige, at jeg er paa Veie til at gjengjælde Alt hvad De tidligere har gjort imod mig. De skal snart blive overbevist derom. Thi endskjøndt Taknemmelighed aldrig har været min svage Side, saa glemmer, jeg dog aldrig — see endelig ikke paa mit Ansigt, det kunde mulig bringe Dem til at tro, at jeg ikke mener hvad jeg siger, — jeg glemmer aldrig, at det er Dem, jeg skylder Tak for Alt hvad jeg kan bringe det til i denne Verden. De har revet mig ud af de Forhold jeg befandt mig i, ovre mellem mine Brodre paa Heden, De har dannet mig, udviklet mine Talenter, ved disse vil jeg gjengjelde Dem igjen. Jeg anbefaler mig Herr Berner! behag at lægge Mærke til mit Bux og min Maade at forlade Dem paa, jeg har studeret disse Lader i Hovedstadens første Selskabskreds.“ Henrik gjorde et meget vellykket Bux og gif.

Lidt efter finde vi ham i Grev Hains Forgemaaf, at levere Tjeneren et Brev til Greven, med Tilføiende, at han udbad sig Audiens hos Hans Excellence. Han blev strax efter indladt, og befandt sig alene med Greven. Siden Lisbeths sidste Besøg var der foregaaet en paa- faldende Forandring med ham, hans hidtil særdeles vel conserverede Ydre, havde skjemet sig, hans Pande furedes bestandig af dybe, uheldspaaende Rynker, Kinderne tabte deres Runding, hans Blik var bleven matte, der var noget Forlegent, noget Tilbageholdent i hans Væsen, som man tidligere ikke havde kjendt, Tjeneren fandt ham ofte hele Timer siddende ubevægelig, hensunken i et mørkt Grubleri. Ogsaa mod sin unge Gemalinde iagttog han en særdeles sky og usikker Opførsel, Claudia saae ham næsten aldrig, han unddrog sig hendes Selskab hvor det lod sig gjøre, afholdt sig fra alle de Kredse, i hvilke han tidligere havde figureret, med Liv og Munterhed. Der forgik ikke nogen Dag, uden at han flere Gange spurgte, om den gamle Lisbeth ikke havde indfunden sig igjen, og hans mørke Stemning syntes at tiltage, ved enhver Benægtelse af Kammertjeneren.

Henrik traadte frem for Greven med det samme yndige Bux, hvormed han nylig havde forladt Johan. Derpaa rømmede han sig og begyndte saaledes:

„Erbødig Tjener, Deres Excellence! De har vel læst mit Brev, og veed altsaa, i hvad Grinde jeg kommer? Vil De ikke sidde ned, saa kan jeg ogsaa tage mig en Stol, jeg er træt og har gaaet en lang Vej idag for deres Skyld.“

Greven ændsede slet ikke den fine Tone hvori Henrik talte, han havde længselsfuldt ventet hans Komme, fordi han troede deri at see Ende paa den piinlige Uvished, denne qvalfulde Svæven mellem Frygt og Tvivl, hvori han saalænge havde levet. Han satte sig altsaa i Sophaen og bød Henrik en Stol.

„Jeg maa begynde med at fortælle Deres Excellence, at den gamle Lisbeth er min Moder, og at altsaa salig Bolette, som De vel erindrer Dem, er min Søster; til- lad at jeg gjentager det, for at udregne, hvornær vi To, efter hvad De har hørt, kunne være i Familie sam- men: Lisbeth min Moder, Bolette min Søster, hendes Datter er jeg altsaa Dufel til, — nu har jeg det, naar Deres Excellence er gift med hendes Datter, saa ere vi To saa godt som Svogre sammen. Iffesandt?“

„Forstaaen mig for disse Bemærkninger!“ sagde Greven, og tilkastede Henrik et foragteligt Blik. „Jeg venter at høre deres Vrinde, ikke Andet.“

„De maa virkelig tillade mig at tale paa min Maade,“ svarede Henrik, uden at lade sig imponere af Greven, „hvis ikke vil jeg anbefale mig. Naar vi over- veie Alting, er det nok igrunden Dem og ikke mig, der steer en Tjeneste idet jeg kommer her. Men førend jeg begynder igjen, vil jeg tage mig den Frihed, at spørge om De ikke vil lade mig faae lidt at drikke, jeg er ble- ven saa tørstig i denne djævelske Hede, en Slat Vand blot, eller en lille Taar Dl. Bliv endelig ikke vred, Deres Excellence! helst en lille Taar Dl.“

Greven taug nogle Dieblikke, han kæmpede med den Følelse Henriks Uforstammenhed vakte, men han betvang sig, ringede og lod bringe Biin.

„Na deilig! deilig!“ raabte Henrik, idet han tømte det ene Glas efter det andet, „skal Deres Excellence ikke ogsaa have Dem en lille Snaps, det er rigtignok bedre Bære end Dillet.“

Greven gjorde en afflaaende Bevægelse, og Henrik vedblev: „Deres Excellence kjendte altsaa min salig Søster Bolette, og bedrev lidt Kjærlighed med hende, medens hun tjente hos deres Frue. Da Følgerne bleve synlige, jog Fruen hende bort, og Bolette tog hjem til Lisbeth. Her fødte hun et Barn, og nu kommer den første vigtige Deel af min Hemmelighed, dette Barn var en Søn, ingen Pige.“

„En Søn!“ raabte Greven, idet han sprang op og slog Hænderne sammen, medens et Udtryk af vild Glæde gjennemfoer hans Ansigt. „Menneske, luv ikke! taler Du Sandhed? Din Moder fortalte mig, at Bolettes Barn var en Pige, og at denne Pige —“

„Ja vist,“ tog Henrik til Orde, „at denne Pige nu var Deres Excellences Kone, hvorved De altsaa havde begaaet Blodskam. De kan nok begribe, at jeg ikke vilde fortælle Dem det, hvis jeg ikke kjendte Alt, især siden jeg derved paa engang rover mig selv den Glæde at være Svoger til Deres Excellence. Den gamle Lisbeth har bestandig baaret et stærkt Nag til Dem, fordi De paa en Maade var Skyld i min Søsters Død, deels for at hævne sig, deels for at gjøre en Fortjeneste af hvad

hun vidste, indbildte hun Dem sin gruelige Historie. Der er endnu meget at fortælle om denne Sag, som ikke mindre vil forundre Dem, end hvad jeg allerede har sagt. Jeg har loffet hele Historien ud af min Moder. Men førend jeg gaaer videre, maa Deres Excellence endelig tilgive mig, at jeg beder Dem om en lille Bid Brød, jeg er bleven saa frygtelig sulten og har faaet saadan Lyst til Mad, siden jeg smagte deres deilige Viin. Desuden er det mig ogsaa behageligt, at kunne sige til mig selv, at jeg har nydt den Gæde at spise Frokost hos Deres Excellence."

Greven gjorde Indvendinger, men Henrik paastod, at han ikke vilde fortælle et Ord mere, førend han havde faaet noget at spise. Hain ringede nok engang, og lod bringe Frokost. Efterat Henrik havde spist, takkede han, drak et Glas Viin paa Grevens Sundhed, et andet paa hans Gemalindes, et tredie paa hans egen, og fortsatte derpaa sin Fortælling:

"Det er gaaet Deres Excellence, ligesom det i Almindelighed pleier at gaae med unge Forfattere, deres første Product spadserer gjerne anonymt eller pseudonymt ud i Verden. Den gamle Kisb' skjulte Barnets Fødsel for Dem, blot for at kunne forstørre den Sum, De havde lovet Bolette under hendes Svangerskab. Min Søster reiste strax efter med en Familie til Kjøbenhavn og døde her. Barnet, en smuk, velskabt Dreng, og dengang Deres Excellences udtrykte Billed, skjulte Kisbeth hos en af sine Veninder og lod det opamme af hende. Senere, da hun fandt, at der gik formeget med til Forpleining,

gav hun det til min Fader, for at han skulde skaffe det tilside. Min salig Fader besluttede, i de første Dieblikke, at kaste Barnet ned i en Tørbegrav, men senere betænkte han sig dog, og lagde den Lille en Aftenstund, indsvøbt i et grovt, uldent Skjort, udenfor Pastor Berners Gaard."

"Berner!" raabte Greven i den høieste Overraskelse.

"Ganske rigtigt," vedblev Henrik smilende. "Jeg seer i deres Ansigt, at De begynder at fatte min Histories Slutning. Pastor Berner fandt da Barnet, beholdt det og opdrog Deres Excellences Søn, som om det kunde være hans egen. Dette er nu Altsammen, som De veed, foregaaet for mange Aar siden. Drengen er voret til, han er herovre, og De har maaskee selv truffen paa ham, da han i Begyndelsen af sit Ophold her, kom i mange fine Selskaber. Han er Student, og hedder Johan Berner."

Den Overraskelse, Henriks Ord bevirkede, afprægede sig i alle Grevens Miner, han var pludselig bleven befriet fra en centnertung Byrde, som længe havde tynget paa ham. Han smilede, lo og gned fornøiet Hænderne, idet han med hurtige Skridt gik op og ned ad Gulvet.

"Det er altsaa Johan Berner!" udbrod han halvhoit, "stakkels Fyr! han er steet megen Uret. — Hvilke Beviser kan De give mig paa, at hvad De her fortæller, ikke er en ny Fabel, ligesom den forrige?" spurgte han pludselig, idet han standsede foran Henrik.

"Næst efter mit ærlige Ansigt," svarede denne med

en Grimace, „som kun Faa har tvivlet paa, og mit eget troværdige Vidnesbyrd, som Eletingen har tvivlet paa, kan jeg endnu fremstille to Vidner for Deres Excellence. Det ene er min Moder, det andet er en Broder af mig, som lever herovre. Vi Tre ville, hvad Dieblif det skal være, beedige det jeg her har fortalt.“

„Og denne Johan Berner!“ vedblev Greven, „er han her endnu i Hovedstaden? Jeg har hørt fortælle, at han var reist tilbage til Jylland.“

„Han er kommen igjen for et Fjerdingaarstid siden,“ sagde Henrik. „Jeg kjender ham meget noie; jeg var Vidne til alle de Ulykker og den Modgang, han har oplevet, jeg har seet den Kraft, med hvilken han bar dem og bekæmpede dem.“

„Man siger, at han er meget udsvævende; hvergang jeg i den senere Tid har hørt ham omtale, blev han nævnet i Forbindelse med Drankere og Spillere.“

„Man har forebragt Deres Excellence lutter Usandheder,“ paastod Johans Forsvarer, „og hvad det angaaer, at De kun har hørt ham omtale i Forbindelse med Spillere eller Drankere, saa beviser det, efter min Mening just, at han meget sjeldent omgaaes flige Personer, thi hvis det gif hyppigt paa, vilde man vistnok finde Sagen saa almindelig, at den slet ikke blev omtalt. Men, som jeg sagde, jeg kjender Johan Berner, og jeg forsikrer Deres Excellence, at han hverken har spillet eller druffet det Mindste i det sidste Fjerdingaar. Han har langt vigtigere Ting at tage vare paa, han er bleven en berømt, politisk Skribent, og det

af den meest udmærkede Sort, tidligere skrev han nemlig blot for at leve, nu derimod lever han blot for at skrive."

Da Henrik endelig forlod Greven tilbød denne ham en Pengesum som Belønning, for hvad han havde betroet ham, men Henrik antog sin værdige og ædle Mine, idet han afflog at modtage den. Derimod bad han Greven betænke hans gamle Moder, der endnu laae paa Hospitalet.

Ved denne Commers Slutning lod det til, at Johans Liv paa engang vilde tage en ganske anden Retning, end hidtil. Paa Regentsen havde en tidlang været opslaaet en Annonce, hvori en Institutbestyrer, paa en af de danske Besiddelser i Vestindien, søgte en Medintressent, paa meget fordeelagtige Vilkaar. Saasnart Johan kom til Kundskab herom, meldte han sig hos Bedkommendes Agent, fandt de opgivne Betingelser fordeelagtige, og lod sig antage. Endskjondt hans Stilling for Diebliffet kunde kaldes heldig, og han baade ved Manuductioner, som fornemlig ogsaa ved hans litteraire Virksomhed, havde et anstændigt Udkomme, havde det dog allerede længe iforveien været hans Bestemmelse, at benytte den første Leilighed der tilbød sig, for at komme bort fra Hovedstaden, for aldeles at bringe ethvert Minde til at forstumme, som her i Nærheden af Ninon, og under de forskjellige Forhold, han havde bevæget sig i, jevnlig paa-trængte sig ham, trods hans Kamp for at undertrykke dem. Han imødesaae derfor med Længsel den Tid, da et Skib skulde afgaae til Vestindien, alle hans Eager

vare ordnede til Afreisen, han havde tilskrevet sin Pleiemoder desangaaende, modtaget hendes Betsignelse og hendes Afsked, og endelig fik han ogsaa et Skib opspurgt, der om kort Tid afgang fra Kjøbenhavn til St. Croix. Endnu Et, det Sværeste af Alt var tilbage. Johan havde besluttet at tage Afsked med Comtesse Ninon. Allerede tidligere, strax efter at han havde forladt Hospitalet, hvorhen Ninons Bogn bragte ham den Dag han reddede Admiral Konnau, var han gaaet op i hendes Bolig for at takke hende, men fik til Svar at Comtesse'n ikke var tilstede. Han gjentog sit Forsøg flere Gange, men erholdt bestandig det samme Svar. Det hed, at Comtesse'n var bortreist, uden at man vidste naar hun kom tilbage. Johan holdt dette Svar for en Art Afviisning, især da det forekom ham, at han samme Dag havde seet Ninon sidde ved Vinduet, han prøvede derfor ikke oftere paa at faae hende itale. Nu, førend Afreisen, vilde han nok engang gjøre Forsøg derpaa, fortælle hende Alt og derefter reise bort, for at prøve paa at glemme Alt.

Samme Dag som Johan havde besluttet at gaae til hende, kom Henrik styrrende ind i hans Bærelse, om Morgenens. Han omfavnede Johan, med et straalende og bevæget Ansyn, og sagde, at Comtesse Hain havde sendt ham, for at bede Berner besøge hende denne Formiddag. Johan troede ikke sine egne Dren. Henrik gjorde ham imidlertid Alt indlysende, fortalte ham, at han allerede længe havde været i Comtesse's Huus, og hvorledes han havde baaret sig ad for at komme der.

„Deiligt! deiligt!“ skreg han jublende, „Altting vil blive godt; jeg seer det, jeg føler det. Jeg vil være forbandet i det inderste Helvede, hvis jeg troer, at der gives et saa fiffigt og genialt Menneske til paa Guds grønne Jord, som jeg er. Jeg har spillet nogle Mesterstreger i denne Tid, ja, jeg har gjort Mirakler og Herekunster, den ene større end den anden. Jeg løber og fortæller at De kommer Herr Berner! ikke sandt?“ Johan lovede det. „Deiligt! deiligt!“ skreg Henrik, idet han glemmende baade sine elegante Buf og den lærte aristocratiskke Anstand, foer ud af Døren, og slog den i efter sig, saa det larmede i hele Stagen.

Johan lod sig melde hos Comtessen. Han blev ført ind i det samme Bærelse, hvori hun tidligere havde modtaget Henrik. Ninon var alene tilstede, hun var iført en simpel, men nydelig Morgendragt. Hendes mørke Teint var noget blegere denne Morgen end sædvanlig, maaskee blot en Folge af hendes bevægede Stemning i dette Dieblif. Johan fandt hende mere alvorlig end første Gang de mødtes. Det forekom ham ogsaa, som om den, indenfor Præstegaardens lave Bægge, forfæmte Psyche, først her, omgivet af et forfinet Livs Luxus og overordentlige Elegance, udfoldede sine glindsende Ringer. Set alene var uforandret, det var hendes brændende Blikkes kongelige Værdighed og straalende Glands; disse livfulde Dine, hvori han havde funden sin Himmel, besad endnu hele deres tidligere Friskhed og Trylleri. Ninon stod ved et Vindue da han traadte ind. Der laae en Finhed i hendes Hilsen, en saadan

Blodhed og Inderlighed i hendes Stemme, da hun gif ham imøde og tiltalte ham, at Johan i de første Diebliske mistede den Fatning og Sikkerhed, hvormed han var traadt ind.

„Jeg har bedet Dem komme til mig,“ sagde hun, idet hun bød ham en Stol, „fordi jeg hører, at De vil reise bort. Jeg ønskede at tale med Dem forinden.“

„Jeg takker Dem Comtesse!“ svarede Johan. „Jeg blev saameget mere overrasket derover, fordi jeg, i samme Dieblisk jeg modtog deres Bud, just havde besluttet at udbede mig Audience hos Dem. Min Længsel drev mig til endnu engang at see Dem, og takke Dem. Det er jo saa naturligt,“ tilfoiede han med et veemodigt Smil, „at tage Afsted med enhver Gjenstand, hvortil der knytter sig et Minde om en forsvunden og gjenlemlevet Lykke, førend man forlader et saadant Sted for bestandigt, og blandt Alt hvad jeg har oplevet, var det Dem, fra den Tid De besøgte os i Jylland, der har efterladt det friskeste og tillige det varigste Minde i mit Bryst. Jeg seer at Deres Raade studser, De forundres over mine Ord, De ventede maaskee mindst af Alt, at vor Samtale vilde tage en saadan Retning. Men jeg har begaaet saamange Misgreb herovre, bestandig saalidet forstaaet at boie mig ind under Formen, at De maa bære over med dette Brud paa den, det er det sidste. De bad mig engang erindre, at jeg i Dem havde en Veninde; berøv mig derfor ikke dette Dieblisks Illusion, lad mig tale til Dem som til en Veninde,

tilgiv at jeg har afbrudt Dem, og hør mig med en Venindes Overbærelse."

"Tal kun Berner," sagde Ninon, med en blid og bævende Stemme, idet hun med sine bløde Hænder trykkede hans Haand. "Jeg takker Dem fordi De har villet erindre mine Ord, og hører Dem med Opmærksomhed."

Johan vedblev: "Min Ungdom har været rolig og eensformig, en Tilstand, der blot udviklede Haab og Auelser og Dromme, fordi jeg blev overladt til mig selv, og fordi Alt hvad jeg horte om Verden, var anderledes end det jeg selv kjendte til den. De Comtesse, var den Første, og jeg kan tilføie den Æneste, til hvem jeg nogensinde betroede disse Auelser; der var for mig noget saa vidunderligt Tiltrækkende i deres ungdommelige Skjønhed, da vi mødtes paa Heden, i den Elegance og fornemme Pragt, De var omgivet af, at jeg, i høi Grad, følte mig tiltalt deraf. De blev mine Følelsers og Drommes Regulator, De overgik dem og forskjønnede dem, og Alt dette maa De uidentviol selv have bemærket, jeg var dengang for aaben, for uerfaren, til at kunne skjule, hvad der saa mægtigt bevægede mig. Denne Epoke var mit Livs vigtigste, der er nu ikke længer nogen Grund til at fortie det; jeg elskede Dem, med hele min vilde og heftige Naturs Inderlighed og Barme; De var mit Haab, alle mine Drommes Billed. Dem syntes jeg at være værdigere medens jeg lærte, og med en rastløs Flid udførte Alt hvad man paalagde mig. Saaledes kom jeg til Kjøbenhavn, her ventede jeg at finde Maalet for mine Længsler, Billedet for

mine Tanker. Men jeg blev skuffet, thi jeg saae blot her den store Afstand der var imellem os, jeg erkjendte, at jeg aldrig vilde kunne overstige dens Skranker. Min Kjærlighed havde hidtil blot været min største Lykke, nu var den tillige en Forbandelse, der tyngede paa mig. Men denne Følelse blev desuagtet ved at være den samme i Ulykke som i Lykke, jeg elskede Dem, medens min Tanke endnu var reen og from som Barnets, jeg har elsket Dem i alle mine Forvildelser, og De kan tro mig Comtesse! det maa være stærke Vaand, der skulde kunne holde et Seil, der er bleven omtumlet af saamange Storme, som mit. Jeg tænkte, at om jeg end ikke kunde naae til Stjernen, saa vilde den dog skinne for mig, og jeg havde Lov at bede til den i det Fjerne. Jeg hørte Dem ofte omtale, deres Personlighed var for udmærket, deres fyrstelige Maade at leve paa, for sjelden, til at den ikke skulde give Stof til Samtaler. Jeg selv søgte Dem overalt, hvor der var nogen Mulighed i at træffe Dem; derfor vare Selskaberne mig saa kjære, derfor bankede mit Hjerte med næsten hørlige Slag, hvergang jeg traadte ind, jeg tænkte De kunde være der, men det slog bestandig feil, jeg saae Dem ikke."

Et fint, næsten umærkeligt Smil foer over Ninons Træk.

„Første Gang vi mødtes, var den Formiddag, da jeg opirret af Grev Hains Cabaler og Baron Esfingers paaatrængende Indblanding i mine Forhold, fortalte hans Gemalinde min Forlovelse med Christine, Deres Raade var tilstede, men De mødte mit Blik med en

faa kold, tilbagevisende og fremmed Mine, som om vi aldrig tilforn havde seet hinanden. Mit Forhold til Christine Palmer var indgaaet overilet, og som jeg nu føler, tildeels blot af Trods mod den Kreds, jeg fandt mig forurettet af; jeg har bitterlig angret det senere. Jeg troede at elske hende, og folte blot Medlidenhed med hende, jeg troede at jeg kunde overføre de Følelser, der saalænge havde tilhørt en Anden paa hende, og at mine Længsler efter et uopnaaeligt Maal, mine Dromme om et Phantom af Lykke, derved vilde forstumme. De vaagnede kun med større Kraft, inderligere, dybere, mere glødende, end nogensinde tilforn."

"Christine døde," vedblev Johan efter et Ophold, med en dyb og klangløs Stemme, "uden at vor Forlovelse havde skaffet hende nogen Lykke, uden at jeg engang havde været istand til at drage hende ud af de Armodens og Elendighedens Forhold, hun levede under. Det var omtrent paa samme Tid vi mødtes for tredje Gang. Deres Naade har vel ikke glemt de Omstændigheder under hvilke det fandt Sted. Den Bevidsthedstilstand hvori jeg blev bragt til Hospitalet, og hvori jeg i lang Tid befandt mig der, var maaskee den lykkeligste i mit Liv. Deres Billede havde atter indtaget sin forrige Plads. I mine Feberdromme var Alt hvad jeg havde lidt og gjennemgaaet affstreift, jeg syntes, at tale med Dem, jeg syntes at De, besøgte mig, bøiede Dem ned til mig og sad ved mit Leie, at deres Haand trykkede min. De smiler Comtesse! Jeg gjentager, at jeg laae i en stærk Feber, medens jeg drømte

saaledes. Da jeg kom til mig selv igjen, fortalte Baagekonen, at en fremmed Dame havde besøgt mig i Begyndelsen af min Sygdom, og jævnlig ladet spørge til mig. Jeg indsaae da strax, at jeg havde forverlet Dem med Christine. Saasnart jeg kom ud af Hospitalet, gik jeg desuagtet til deres Bolig, for at takke Dem, men blev ikke modtaget, jeg gjentog mit Forsøg flere Gange, uden Held."

"Jeg var bortreist," udbød Ninon hurtig. "En syg Slægtning nede i Sjælland kaldte mig til sig."

"Man fortalte mig, at De var reist," sagde Johan, "men jeg antog det blot for en Afviisning. Fra den Tid," vedblev han, og hans Læbers Skjelven forraadte den Følelse, som bevægede ham i dette Dieblif, "var min Tilstand et Helvede af Dvaler, jeg vilde glemme Alt, ligemeget ved hvilke Midler det skete."

"Jeg sank! — Et saadant Liv, som det, jeg hengav mig til, pleier i Almindelighed at ende med Selvmord eller Banvid, men mit Helbred var for stærk, til at gaae under saaledes. — Dette Legeme har en Fasthed, en Styrke, der synes, at kunne strække til for to Levealdre. Jeg standsede imidlertid paa denne Bane, førend jeg naaede Maalet, fulgte med min Pleiefader til Jylland, og saae atter de Steder, vi engang havde besøgt sammen. Berner fortalte mig, at jeg efter al Rimelighed var en Søn af en halshugget Morder, betroede mig, at en Ubekjendt havde underholdt mig herovre, — maafee den Samme, der en Tidlang hemmelig har sendt mig Breve med Penge; — men han ansaae det dog for

sin Pligt, ikke at nævne denne. Han døde, og gav mig sin Betsignelse, idet han holdt mig for god og ædel. — Eiden jeg atter er kommen tilbage har jeg prøvet paa at bedøve mig i en anden Retning, ved Arbejde, jeg foragtede mit tidligere Liv og har bekæmpet dets Tilbøieligheder. Det har heller ikke villet lykkes mig paa denne Maade at finde den Ro, jeg søgte, og jeg har nu derfor valgt det Æneste, der forekom mig at være tilbage, — at forlade Danmark, drage bort, saalangt, at selve Grindringen skal have ondt ved at naae mig, for under et andet Himmelfrøg at søge en ny og anden Skjæbne. Jeg reiser imorgen, derfor har jeg valgt dette Dieblif, til at fortælle Dem denne lange Historie; naar jeg er borte, og Selstabet, hvortil De hører, i en ledig Time vælger mig til Gjenstand for dets Spot og Bagtalelse, vil De, Comtesse, idetmindste kunne bedømme mig skaansommere end Andre. Verden har spyet sin Haan paa mine Handlinger, jeg har været en villieløs Boldt for Skjæbnen. De vil maastee være den Æneste af Alle, der mere beflager end fordømmer mig, og deri vil jeg ogsaa søge min bedste Triumph."

"Jeg gav Dem en Ring, Berner!" sagde Ninou, da han taug. — "Den er her," afbrød Johan hende, idet han reiste sig, og med et stolt og glindsende Blik, tog Ringen af sin Finger. "Jeg har baaren denne Ring siden den Aften, De gav mig den, den har talt til mig i min Lykke, dens Værd har fristet mig i Ulykken, men ikke besejret mig, jeg har holdt mit Ord, tag De den nu tilbage."

Rinon havde fast og ufravendt betragtet ham, medens han talede, hun rødmede, idet hun omtalte Ringen, en Laare zittrede i hendes Dine, da han rakte hende den. Hun taug nogle Secunder, for at skjule sin bevægede Stemning. „Nei, Berner!“ udbød hun endelig, med en Stemme, der i Begyndelsen var svag og sagte, „Behold De Ringen! og tillad nu ogsaa mig at tale, thi jeg har Meget, saare Meget at sige Dem. — Da vi førstegang mødtes, reddede De mit Liv, og alene derfor var det naturligt, at jeg maatte føle Interesse for Dem. De varme, begejstrede og livlige Følelser, De udviklede paa vore Spadseretoure, satte mig i den høieste Forundring. Jeg havde endnu aldrig truffet Noget, der med saa modnede Anskuelser og en saa klar og skarpsindig Dømmekraft, bevarede en saa høi Grad af Naivitet, barnlig Uskyld og Reenhed, som den, der forenede sig i deres Yttringer. Jeg talte med den gamle Herre om deres Fremtid, og da jeg mærkede, at blot pecuniaire Forhold hidtil havde forhindret ham i, at sende Dem til Universitetet, bad jeg om Tilladelse, til at fremme dette hans Ønske, ved at tilbyde Noget af den Overflodighed, Skæbnen har givet mig.“

Johan foer op af Stolen. — „Du gode Gud!“ udbød han i høieste Grad overrasket — „Rinon! Gømtesse! — er det muligt. Det er Dem, der var min ube kjendte Belgjører?“

„Min Herre!“ svarede hun smilende, „De maa erindre, at jeg ikke afbrød Dem en eneste Gang, medens De talte, jeg kan derfor gjøre Fordring paa samme

Lausshed. De maa høre mig med Rolighed. — Hvad jeg gjorde for Dem i denne Retning, har desuden ikke synderlig stor Fortjeneste, det er skeet, uden at bringe nogen af mine Bequemmeligheder eller Fornoielser det ringeste Offer. Jeg ønskede, at De skulde komme til Kjøbenhavn, for at prøve, hvorvidt De vilde være istand til at bevare disse Anskuelser og den Sjelskraft, jeg troede Dem i Besiddelse af, naar de bragtes i Conflict med Selskabslivet. — Derfor sendte jeg Dem, igjennem deres Fader, en anbefaling til Baron Eslinger, en Herre, som jeg i høi Grad agter, og som jeg indviede i min Plan. Hvad mig selv angik, saa ønskede jeg naturligviis, at være udenfor Alt. Jeg vil ikke nægte, at jeg jo mærkede det Indtryk, min Person lod til at gjøre paa Dem, men jeg tilskrev Storstedelen deraf deres Ungdom, og det eensomme Liv, De hidtil havde bevæget dem i. For ikke at opfriske dette Indtryk, ogsaa for at mit Bekjendskab til Dem ikke skulde lede til nogen Formodning om den Deel, jeg havde i Deres Introduction i vore Kredse, undgik jeg at træffe sammen med Dem. De kan tro,“ tilfoiede hun med et Smil, „at det ofte kostede mig megen Umage. — Desuagtet er Alt bleven robet for min Onkel, Grev Hain, uden at jeg begriber, hvorledes det er skeet. — Der havde tidligere fundet et Brud Sted imellem mig og denne Herre, saasuart han mærkede, at jeg tog nogen Deel i deres Ekjæbne, optraadte han som deres Fjende, og besluttede at styrte Dem. Det lykkedes ham ved deres Forlovede. — Endskjøndt jeg vedblev at være usynlig for Dem, ere dog de fleste

af deres Handlinger mig bekendte, Christine har selv fortalt mig Historien med Hain."

"Christine?" gjentog Johan. "De kjendte hende?"

"Ja!" vedblev Comtesse'n, "jeg besøgte hende i hendes sidste Sygdom, medens De laae paa Hospitalet. Jeg var nærværende ved hendes Død. Hvad deres Feberdromme angaae, saa har De, ligesom De med Hensyn til min Person tidligere bestandig forverlede Virkeligheden med deres Dromme, denne gang forverlet Drommen med Virkeligheden. Det var nemlig intet Billede af deres Phantasie, men mig selv, der besøgte Dem paa Hospitalet, indtil jeg, som sagt, ganske usformodet maatte forlade Byen."

Johan vilde tale, men Comtesse'n hævede truende Fingeren, og vedblev idet hun smilede: "Hust paa, hvad jeg har fordret. Ingen Afbrydelse! — De vilde maaskee spørge mig, hvorledes det var muligt, at en Dame af min Stand turde besøge en fremmed Herre paa et saadant Sted; men hvorfor skulde det ikke være muligt? — Jeg troer desværre, at jeg under mit Ophold her i Byen, har begaaet ligesaamange Brud paa Formen som De, og hvis De kjendte mig bedre, maatte De begribe, at jeg just fordi Godtfolk vilde ansee denne Handling for urigtig, kunde have Lyst til at begaae den. — Saavidt det i min Stilling var muligt," vedblev hun strax efter, i en alvorlig Tone, "har jeg ogsaa iagttaget deres Handlinger efter Christines Død. Jeg begreb ikke Grunden til den pludselige Forandring der foregik med Dem, og havde allerede tidligere op-

hørt med at sende Dem Understøttelse, fordi jeg troede, at dette mere vilde anspore deres Evner til Udvikling. Jeg antog, at De ved alle disse Forlystelser blot søgte at bedøve Dem, og glemme Sorgen over deres Forlovede. Jeg kjendte Dem allerede for nøie, til ikke at være overbevist om, at Ingen kunde forlede Dem, og dog frygtede jeg for den Afgrund, De ilede imod. Men jeg hørte, at De var reist; jeg erfarede ogsaa deres Faders Død af denne comiske Person, Henrik tror jeg han hedder, som jeg har taget i mit Huus, og da De atter kom tilbage, erfarede jeg, at De stod stolt og opreist, til Trods for den bittre Skjæbne der prøvede paa at føre Dem til Undergang. Jeg hørte tale om deres Kamp, en Bekjendt af Admiral Ronnau har været min Spion, han var uformærket Bidne til deres Samtale med en Spiller ved Hazardbordet, deres bedre Jeg gif seierig ud af Kampen. Triumphen derover var min. Jeg havde altsaa ikke taget feil, da jeg troede, at disse herlige Evner, og denne stolte Kraft, jeg ved hiint, vort første Møde sporede, vilde trodse selv en Hovedstads Forførelser."

Her taug Ninon nogle Dieblikke, Johan sad bøiet forover i Lænestolen, han støttede sit Hoved med Armen, og skjulte Dinene med Haanden, men han mægtede ikke længer at beherske sin Bevægelse, han brød sig ikke heller om at skjule den, han tog Haanden bort, og reiste sig op.

„D, Comtesse!“ udbrod han, med en blød og zittrende Stemme, og hans Dine glindsede, hans Kinder

glødede, — hvor han var smuk i dette Dieblif, og hvor stolt og ædelt klædte ham ikke det Udtryk, der hvilede over hans hvide, blege Pande, over det hele Ansyn. — Han greb begge Ninons Hænder og holdt dem fast i sine. „Er det virkelig sandt, Alt hvad De her fortæller? Tor jeg tro mine egne Dren? Det falder saa vanskeligt, pludselig at holde en saadan Lykke for mulig, efter at have seet den svigte saa ofte som jeg. Det er da Dem, der har været min Skjæbnes Leder. Dem, jeg skylder Tak for Alt! da jeg fortvivlede, tænkte De paa mig, medens jeg tilintetgjort og halv vanvittig, over den Kulde, deres Blikke viste, forlod Baron Essingers Huus, beklagede De mig. Da jeg vred mig paa mit Leie, og forbandede min Skjæbne, sad De ved min Side, — O min Gud! min Gud! — jeg mangler Ord i dette Dieblif, til at sige Dem, hvad jeg føler; — jeg vil glemme min Nød, — alle mine Sorger, — men dette Dieblif vil jeg huske, saalænge jeg lever. Lad mig gaae, jeg maa bort, for at faae Tid til at fatte mig, hvis De ikke vil, at jeg skal græde i deres Nærværelse som et Barn.“

„Nei Berner! De maa blive!“ sagde Ninon, idet hun lagde sin hvide Haand ovenpaa hans. „Jeg har endnu Noget at tilføie, angaaende denne Hemmelighed med deres Fader. Pastor Berner har været galt underrettet, De er ikke en Søn af hiin Forbryder, De før omtalte. Derom kan jeg foreløbig forsikre Dem, Alt Dyrigt vil udentvivl endnu idag blive Dem bekjendt.“

„Saa kan jeg da nu reise!“ udbrod Johan, „og naar min Tanke vender tilbage til Danmark, har jeg

hun lutter gode og smukke Minder at erindre. Ninon!" tilføiede han, idet han, glemmende Alt, ethvert Forhold, ethvert Hensyn, slyngede sin Arm om hende, og trykkede hende vild og fyrig til sit Bryst, „hvor jeg vilde ønske, at noget Menneske var istand til, at give Dem et Begreb om den Lykke, De idag har skjænket mig.“

„Reise!“ gjentog Comtesse'n forundret, idet hun rodmende trak sig tilbage, „hvorledes kan der nu længer være nogen Tale om denne Reise. De er ikke skabt til at tilbringe deres Tid i et Institut, iblandt en Flok eenfoldige Drengene. De maa blive her, baade for at see det Coterie ydmyget, der tidligere har sammensvoret sig med Dem, og for at nyde al den Dypreisning, Lykken skylder Dem. — Mit Spil er jo nu ogsaa endt,“ tilføiede hun med et undseeligt Smil, „fra idag af ville vi være gode Benner, og vise Folk, at vi ere gamle Bekjendte, De kan tro mig,“ yttrede hun spogende, „naar man først mærker, at jeg er deres Bundsforvandte, vil Enhver være deres Ven, jeg har sat mig i Respect hos Folk, og er en frygtelig Fjende at have med at bestille.“

I dette Dieblik meldte Tjeneren et Besøg. Johan tog Afsked. „Vi mødes igjen,“ sagde Ninon til ham i Døren. „Vi træffes endnu engang, førend denne vigtige Reise gaaer, for sig, saa ville vi see, hvem af os der faaer Ret. — Jeg paastaar nu, at De ikke kommer bort.“

Johan forlod Ninon i en underlig Stemning; hans Dine sunkede, hans Hjerte bankede; men hvad han følede og anede, vovede han neppe at tilstaae sig selv.

Livet forekom ham skjønnere i dette Dieblif, end nogen-
 finde tilforn, enhver Sorg og Bitterhed var forsvunden,
 alle de Mennesker, han mødte underveis hjemad, syntes
 at see paa ham med venlige Blikke, halvglemte Billeder
 fra hans Ungdom, de samme Dromme og Haab, som
 bevægede ham efter Ninons første Besøg i Præstegaar-
 den, — Dromme, som længe vare duffede under i Li-
 vets kolde Virkelighed, — vaagnede atter.

Saaledes jubler Lærken, naar Foraarets Varme
 kalder paa Blomsterne, saaledes glæder Fangen sig, naar
 hans Lænke brister og hans Fængsel aabnes, medens
 han træder fra Nattens Mørke ud i det klare Daglys.
 Saaledes bærer en Glædestaare i den Ulykkelige's Die,
 naar han mellem Planker og Brag længe har været om-
 tumlet paa Havet, hvor enhver Bolge synes at aabne
 ham en Grav, og han pludselig finder en frelsende Haand,
 der drager ham op fra Dybet.

Saa snart han var kommen til sin Bolig, traadte
 Henrik ind til ham. Ogsaa hans Ansigt bar et Fest-
 dags-Udtryk, han tog Plads hos Johan, og betroede
 ham Alt, hvad han tidligere havde fortalt Grev Hain
 om hans Fødsel. Han gjendrev enhver Tvivl, besvarede
 ethvert Spørgsmaal tilfredsstillende, Johan kunde ikke
 andet, end tro hans Fortælling. — Det var samme Dags
 Aften, da han gik ud til Toldboden, for at høre, naar
 Capitainen vilde seile, han var endnu i Tvivl med sig selv,
 hvad han skulde gjøre. Paa den ene Side syntes Com-
 tessen at holde ham tilbage, og medens han gjenkaldte
 sig hendes Død, medens han erindrede sig denne bløde,

bedende Stemme, var han bestemt paa, at blive. Før, da han stod omgivet af dette rige, fremmede Liv, hvori Saameget forekom ham Nyt og Ubekjendt, tiltalte Alt ham i den Grad, at han ikke kunde fastholde noget Enkelt i sine Betragtninger; nu derimod gjenkaldte han sig enhver Ting, dette elegante Bærelse, hvis Duft endnu syntes at omsvæve ham, disse yppige Omgivelser, ligesom meget Gjenstande for en magelig No, som for en forfinet Blodhed, denne nydelige, imponerende Dame, — Alt dette trængte sig frem for hans Tanker, hans Erindring syslede dermed. — Paa den anden Side var han for besteden i sin Mening om sig selv, for bekjendt med de Vanskeligheder, der stillede sig imod et intimere Forhold, end det som allerede fandt Sted mellem ham og Ninon, til at han skulde hengive sig til et saadant Haab, og endelig var han allerede for ofte og bittert bleven stuffet af Lykken, til at han turde vove endnu engang at bygge paa en saa stor Gunst, som den han maatte naae, for med Grund at opgive sin Reise.

Fordybet i disse Betragtninger gif han, efterat have erfaret, at Capitainen, han skulde seile med, var gaaet fraborde, ind i Grønningen og stod paa Skandsen, der vender ud mod Toldboden. Det blev Aften. Maaenen, denne blide Decorationsmaler for alle Elskende, speilede sig i Soen, Johan stod lænet til Rækværket, uden at give Agt paa Gjenstandene omkring sig. Pludselig lagde en Haand sig paa hans Skuldre, en gammel Mand stirrede ham ind i Diuene. Berner gjenkjendte denne Herre, det var Admiral Kennau.

„Det kalder jeg heldig truffet,“ udbrod den Gamle, idet han hjerteligt trykkede Johans Haand. „Jeg har vist over en halv Snes Gange været i deres Bolig, som jeg først idag fik opspurgt. Kjender De mig, min Herre? Veed De, at det var mig og min eneste Datter, De frelste fra at knække Halsen paa Bognen, sidste Sommer?“

„Jeg kjender Dem, Herr Admiral!“ svarede Johan, og trykkede den gamle Mand's Haand. „Det glæder mig, at Alting gik saa heldigt, ved dette lille Bæddeløb.“

„Ja, De har Ret,“ sagde Konnau leende, „det var min Salighed rigtignok en Bæddekjorsel vi holdt, den Dag, som havde noget at betyde. Jeg skulde takke Dem, fortælle Dem, hvormeget jeg er Dem skyldig, men naar jeg rigtig føler en Ting, saa mangler jeg altid Ord til at udtrykke mig, jeg har aldrig havt min Force i at holde Taler. Jeg vil blot sige, kort og godt, at De er en Mand efter mit Hoved, og at aldrig Noget af alle de unge Menneſter, jeg kjender, har behaget mig saameget som De.“

„Lad os ikke tale videre om den Sag,“ yttrede Johan. „Jeg er glad ved, at det stod i min Magt, at hjælpe Dem.“

„Jo Gu', vil vi tale mere derom,“ sagde Konnau, „hvorfor Fanden skulde jeg ellers have søgt efter Dem saalænge? Kom med Herr Berner! giv mig deres Arm, saa følges vi op ad Gaden, og fordrive Tiden sammen i aften. Jeg vil være, jeg veed ikke hvad! hvis jeg nogensinde glemmer det Dieblif, jeg saae Dem staae opreist i denne forbandede Bogn, saa rolig og saa kold, som om vi havde siddet i en Skammel paa et Stueguld, og som om det Hele havde været en Leg. Og saa

disse Epydigheder, som De gav min fine Froken Datter, medens Faren var allerstørst. Na, jeg veed det Altsammen!" vedblev han leende, da han mærkede Johans Forundring, „hun fortalte mig det strax efter, og har vel fortalt det hundrede Gange senere. Hør, veed De hvad, Herr Berner! De er min Salighed en forbandet flink Fyr. Man maa jo ordentlig være stolt af, at kjende en saadan Herre.“

Johan bemærkede, at Admiralen forstørrede Sagen, at det mere havde været Lykkens, end hans Skyld, at Alt var gaaet saa heldigt; men den Gamle vilde ikke høre Noget herom, han blev ved at udbrede sig i sin Beundring, sammenlignede ham med en Chef paa et Linieskib under Bataille, og da de kom til et stort Huus i Bredgaden, nødte Admiralen ham til at følge op med. Johan gjorde Indvendinger og vilde undslaae sig, men den gamle Mand lod ham ikke komme til Orde, han trak ham med sig ind ad Porten.

„Ingen Snak, ingen Historier!“ raabte han ivrig, „det er mig, som fører Comando her. De skal saa Gud følge med, jeg har søgt Dem altforlænge, til at vi saa hurtig ville stilles igjen.“ Johan blev nødt til at adlyde.

Da de kom op paa første Sal, ringede Admiralen, Johan blev ført igjennem en stor Entrée, og fra denne ind i en brillant, oplyst Selskabsaal, hvor en talrig Forsamling af Herrer og Damer, gamle Bekjendte fra en tidligere Periode, bevægede sig.

„See saa!“ udbrod Admiralen leende, „det var en Overraskelse, jeg vilde berede Dem. De maa ikke være

vred derfor, jeg vidste nok, at dersom jeg dernede havde talt noget om dette Selskab, saa vilde De være bleven dobbelt saa halsstarrig, og slet ikke gaaet med. Mine Herrer! og De ogsaa, smukke Damer!" vedblev han, henvendt mod Selskabet, „jeg forestiller Dem her en Hædersmand, som ethvert ærligt Menneſte maa være stolt af at kjende. Det er ikke værd at holde nogen Katalog over hans Fortjenester og Meriter, jeg vil blot kort og godt fortælle Enhver, som ikke veed det, at det er hans Skyld, vi kunne samles her i aften, han har reddet mit og min Datters Liv. Byd derfor din Kone Armen, Løbner! gaae hen og tak ham; saavidt jeg veed, har Du foruden hendes Frelse, endnu andre, private Aarsager til at være ham taknemlig. Ja, naar vi see os ret om,“ tilføiede han smilende, og kastede sit Blik hen til en Divan, hvor Comtesse Ninon sad, „saa ere her endnu Flere tilstede, der have Grund til at glædes over, at jeg med Vold og Magt fik min unge Ven slæbt herop. Deres Naade kunde maaskee ogsaa, hvis det behagede Dem, tale lidt med om hans Mod og Manddom.“

„Nei!“ svarede Ninon smilende, idet hun reiste sig og gik hen til dem. „Hvor troer De, en Dame turde vove paa, at fortsætte den Lovtale, De saa glimrende har begyndt. Vor gode Admiral overraster os bestandig med nye Talenter; hvem kunde ane, at De besad en saa henrivende Rhetorik. Hvad Herr Berner angaaer, da er han og jeg allerede saa gode Bekjendte, at jeg tidligere har havt Leilighed til at yttre min Taknemmelighed; han har udtrykkelig forbudt mig, at om-

tale denne Sag oftere. Admiralen glemmer desuden, at denne Herres Betsedenhed sikkert neppe er den Mindste af hans Fortjenester, lad os derfor ikke længere saare den, ved at udbasune hans Værd, da alle vor Vens Bekjendte fuldkomment vide, at sætte Priis derpaa."

Medens Ninon talte, vare Flere af Selskabet traadte til, de dannede en Gruppe omkring Comtesse'n, Admiralen og Johan. Løbner præsenterede Lydia for ham som sin Kone, de vare blevene formælede for to Dage siden, uden at have fulgt den smukke Skif, der byder, strax efter Bielsen at bestige en Bogn, og reise bort; ligesom om man ikke fandt det tilstræffeligt, at rive en Kvinde ud af alle hendes tidligere Forhold, men at hun tillige burde berøves Synet og Dmgang med Forældre og nærmeste Slægtninge, for aldeles at kunne tilhøre ham, hun hengav sig.

Der laae langt mere i det Udtryk, hvormed den unge Egtemand rakte Johan Haanden, end de Fleste anede, men her er ikke Stedet til at fortælle, hvad han i dette Dieblif følte. Claudia, Baron Essinger og hans Gemalinde, selv Grev Hain, hilsede ham saa venligt, som om han bestandig havde været deres dyrebareste Ven; ethvert Ansigt bar kun Smil og forekommende Miner mod ham, og Johan stod i Kredsen, i de første Dieblifke bedøvet og ubevægelig, denne Scene var for ny, for overraskende, til at den ikke skulde øve et mægtigt Indtryk paa ham; hvis Sorg og Ulykke i et lignende Maal, som nu Triumph og Hæder havde overvældet ham, da vilde han vel have vidst at fatte sig,

nu derimod taug han, og svarede Intet til alle de Lovtaler, man ydede ham; hvad skulde han vel kunne svare? Hans Indre var for rørt og bevæget, til at kunne finde paa en af de, ved en saadan Leilighed, almindelige Floskler, han søgte blot at bekæmpe sin Følelses synlige Udtryk. Man trængte sig omkring ham, Enhver, som kjendte det ringeste til ham, hilsede ham, som en længe savnet Ven, thi den, hvem en saa erkjendt Nobilitet, som Comtesse Ninon offentlig havde erklæret sig for, maatte naturligviis faae en betydelig Vægt blandt de Tilstedeværende; man betragtede ham, Alles Blikke vare rettede paa ham.

Og hos hele dette fine, udvalgte Selskab laae en stiltiende Erkjendelse af en høiere og stærkere Magt, af et vægtigere Fortrin, end det, som blot Fødsel og Anerformaae at skjænke. Han var endnu for ung, tilsyneladende alt for ung, til at kunne hærde denne Overvægt blandt de Tilstedeværende, og dog havde allerede Livets Bitterhed, Planer og Lidenskaber ridset deres Grundtræk til Rykker i denne høie Pande, dette giftige Udtryk af Trods og Haan, som følger efter Prøvelser, — gennemkæmpede og besejrede Prøvelser, — hvilede over hans Træk, tegnede deres Contourer omkring Munden; et dybt Alvor, et Emil stundom, og selv i dette laae der mere Ironie end ungdommelig Ynde.

Det var den første Gang, han saae Ninon i Selskab. Jungsinde tilforn havde hun forekommet ham skjønnere, eller mere henrivende; ingensinde havde det Trylleri, hun formaaede at udbrede over den Kreds, der

omgav hende, øvet en mere magist Birkning; her følte han, hun hørte hjemme, men her saae han ogsaa først fuldkomment den Afstand, der laae imellem dem, hans Følelse var ikke blot Beundring, thi medens han lyttede til den Hylldning, der blev hende bragt fra alle Sider, medens han iagttog deres Blikke og Minder, som omringede hende, greb en bitter, pinlig Dæmon hans Hjerte: Jalousie, i al dens Eyrke, med al dens Lidenskab, og just saa meget større, fordi han ikke kunde være blind for flere af de Fortrin, hendes Tilbedere besade. Han behøvede aldrig at søge efter hende, hvor de fleste Herrer vare forsamlede, i den af Salene, hvor Underholdningen var livligst, hvor Spøg og vittige Indfald meest gjorde sig gjældende, der vidste han, at Ninon var tilstede. Og desuagtet mødte han ofte, fra Midten af denne Kreds, et brændende Blik af to, sorte Dine, et Ansigt, saa venligt, saa opmuntrende og livfuldt, at han glemte Stedet, Selskabet, sig selv og Alt, for at stirre derpaa. Han erindrede sig, hvad Ninon havde sagt til ham om Morgenen, den Betoning, det Udtryk, der laae i hendes Stemme, han gjenkaldte sig enhver Bevægelse, enhver Mine, og hans Haab vorede, blev kæmpestort, han tænkte sig atter dette Lykkens, Rigdommens og Etkonhedens forfjælede Barn, paa den Heide, hun indtog i Livet, forgudet, smigret og beundret af Alle, og Haabet sank, Fortvivlelse kom istedet, Himmel og Helvede vare Naboe i hans Hjerte.

Saaledes stod han sildigere ud paa Aftenen ved Vinduet, inde i et Cabinet, der stodte til Selskabsalen,

og grublede og drømte, da lette og hurtige Fodtrin og Raslen af en Silkekjole bragte ham til at vende sig; Ninon stod for ham.

„De her!“ sagde hun, med et fortryllende Smil, idet hun lagde sin Haand paa hans Arm. „Hvorfor er De saa taus og stille? Jeg mener nu, at vi have vundet en Seir, der har slaaet alle vore Fjender af Marken. Denne Aften regner jeg ogsaa blandt mine Triumpher. Lad os nu tale lidt om Reisen; har De bestemt Dem, bliver De?“

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal svare,“ sagde Johan. „Efter hvad der er modt mig idag, har jeg rigtignok større Lyst til at blive, og dog troer jeg, at jeg handlede klogere, hvis jeg imorgen tog bort.“

„Det troer jeg slet ikke,“ sagde Ninon hurtig; „men jeg maa høre deres Grunde, før jeg dommer.“

Mine Grunde ende allesammen i Frygt for at overløbe min Lykke. Denne Dag har været rigere og smukkere end alle de øvrige af mit Liv. Hvad Skjæbnen kan give mig af Godt og Skjont, har jeg allerede nydt, og selv om end dens bedste Gave kun var en lykkelig Drøm, saa frygter jeg dog, at blive vækket af Drømmen.“

„Nei Berner!“ sagde Ninon, og denne lille, af en hvid Handske skjulte Haand, der hidtil havde ligget paa hans Arm, greb nu hans Haand og trykkede den. „De maa ikke reise. Hvad De troer, at Skjæbnen idag har givet Dem, er heller ingen Drøm, De erindrer jo, at De tidligere har forverlet Drøm og Virkelighed, her gjør De det igjen. De maa ikke reise, bliv i Danmark hos

deres Benner, — bliv hos mig," tilføiede hun i en sagtere Tone. „Jeg benfalder Dem derom.“

„O, Ninon! Ninon!“ udbrod Johan med en skjælvende Stemme, idet han trykkede hendes Haand til sine Læber og vendte sit Ansigt bort fra Kampelyset. „De veed ikke hvad De beder mig om.“

„Jo, jeg veed det, Berner!“ sagde hun med en dæmpet Stemme, „og hvis jeg var den, der engang, i et af mine ubesindige Dieblikke, egenraadig paatog mig at lede deres Ekjæbne, saa er den Kamp i hvilken jeg onskede at see Dem prøvet, nu tilende. De har bestaaet den, — det tilkommer mig at gjengjelde Dem derfor, saavidt jeg kan, og dersom Kjærlighed, saa dyb og inderlig, som nogensinde en Kvinde folte den, er istand dertil, saa tilbyder jeg Dem min; jeg elsker Dem, Berner! og jeg gjør denne Tilstaaelse med Stolthed; jeg vil prøve paa at gjengjelde Dem, hvad De har udholdt og lidt, jeg vil være Dem Alt hvad en Kvinde kan være og hvad en Mand kan fordre, af den han hengiver sig til.“

„Min Gud!“ udbrod Johan, „er det sandt? Tor jeg tro paa denne Lykke, De, Ninon elsker mig, De tilstaaer det“?

„O jeg har elsket Dem længe,“ sagde Ninon, og hun hævede sit Hoved, hendes Dine glindsede, en dyb, glødende Rødme brændte paa hendes Kinder, „allerede fra den Tid vi mødtes forstegang paa Heden, elskede jeg Dem, hvorfor skulde jeg vel undsee mig ved denne Tilstaaelse, siden De ikke vil gjøre den? Hvilken Mand skulde vel en Kvinde kunne elske høiere og tryggere

hengive sig til, end den, hun saae modig og dristig vove sit eget Liv for at frelse Andres, den, der stod med en trodsig og opreist Pande mod Ulykker og Modgang, O Berner! spørg mig aldrig hvorfor jeg elsker dem, forlang ikke heller at vide mine Grunde, de gjøre mig blot overmodigere, og jeg behøver ikke at erindre dem for at være stolt og lykkelig i deres Kjærlighed, som en Dronning." — Hun hvile ved hans Bryst, i hans Arme. — Der gives enkelte Dieblikke i vort Liv, hvori vi takke Gud, fordi vi føle skjønnere og mere, end vi kunne sige.

Noget før Selskabet skiltes ad, gik Grev Hain hen til Johan, og bad ham om Tilladelse til at besøge ham næste Morgen, idet han gav til Grund, at have en Sag af Bigtighed at afhandle, og tillige fordi han ved en Samtale med ham ønskede at jævne de Misforstaaelser, der hidtil havde fundet Sted mellem dem. Johan leverede ham sin Adresse og tog Afsked med Greven, saa venlig og forbindtlig, som om de bestandig havde været de bedste Venner under Solen; i dette Dieblik kunde han have smilet til sin Dødsfiende, trykket ham til sit Hjerte. Det Bryst der elsker, har i sin Kjærligheds Morgengry ikke Rum til andre Følelser. Greven studsede derover, han kunde ikke begribe Aarsagen, thi om han endog saa antog, at Johan var underrettet om det Forhold hvori han stod til ham, saa troede han dog ikke af den Grund paa en saa pludselig og total Forandring i hans Stemning.

Næste Morgen, temmelig tidligt, traadte Greven ind til Berner. Hans Ansigt var noget blegt, og havde

et vist høitideligt Udtryk, halv Bedemand's og halv Chordegns. Han hilsede Johan meget venlig, og begyndte sin Tale med den Forsikring, at det gjorde ham ondt, at der tidligere havde fundet saadanne Collisioner Sted mellem dem; han indledte derpaa en Undskyldning, men Johan afbrød ham.

„Herr Greve!“ sagde han, „lad os ende denne Samtale; hvorfor skulle vi vel berøre en Tid og erindre Historier, som jeg næsten har glemt, De vil dog ikke kunne retfærdiggjøre deres Handlinger, uden ved ydmygende Tilstaaelser eller ved Usandheder, og det ville gjøre mig ondt, at see en Mand af deres Alder i en saadan Forfatning.“

„Jeg har hverken isinde, at ydmyge mig for Dem, eller at ty til Usandheder,“ raabte Greven, i høieste Grad opbragt, „jeg vilde blot søge, at bringe vort Forhold paa en bedre Fod end hidtil, og naar jeg gjør det første Skridt dertil, synes jeg De burde ansee Dem æret derved, i Særdeleshed da — —“

„I Særdeleshed da Deres Excellence formodentlig vilde sætte en piquant Slutning paa vor Samtale, ved at meddele mig en Nyhed, der skulde forhindre enhver Strid imellem os i Fremtiden; var det ikke omtrent saaledes De meente?“ spurgte Johan smilende.

„Hvorledes!“ udbrod Greven, „De veed, — —“

„Ja vist!“ sagde Johan, „Jeg veed, at man har fortalt Deres Excellence, at jeg staaer i et vist Slægtskabsforhold til Dem, at jeg er deres Søn, og De besøger mig maaskee idag i den Tro, at jeg skulde trage

efter den Gre, at gjøre et sligt Slægtstak gjældende; men for det Første troer jeg ikke paa denne Historie, endskjøndt der jo er Noget, som taler for dens Sandhed, og dernæst elsker man ikke en Fader, blot fordi man er hans Son, men fordi en Fader har vaaget over denne Son, fredet om hans Lykke, vogtet ham for Farer, fortsagt, man elsker en Fader for modtagne Belgjerninger, og hvis dette er rigtigt, saa indseer Deres Excellence vel selv, hvormange Grunde jeg har til at elske Dem."

"Bernier!" sagde Greven bevæget, og med et umiskjendeligt Præg af Belvillie, „lad os ikke tale til hinanden i denne Tone. Det er muligt, at jeg tidligere har havt stor Uret imod Dem, jeg indrømmer det endog saa, og Gud skal være mit Vidne til, at jeg, ledet af denne Grund, kom op til Dem; der er endnu ikke skeet Andet, end at Alt kan blive godt igjen, jeg besidder Midler til at skabe Dem en lykkelig Fremtid, det er mit Dunste at maatte gjøre det, hvorledes saa vort Slægtstak end er; vil De da vedblive, at være uforsonlig, selv efterat jeg har gjort Dem Afbigt?"

"Nei!" svarede Johan i en godmodig Tone, „jeg tilgiver Dem Alt hvad De har gjort mod mig, og dermed ville vi hver for sig, i Fred, vandre vore Veie, hvad det angaaer, at skabe mig en lykkelig Fremtid, saa troer jeg allerede selv at have fundet dens Veie, jeg indseer ikke, at De ville være istand til at virke for mig i denne Retning."

"Jo meget let!" svarede Greven, med en tillidsfuld

Mine, „Jeg besidder temmelig formaaende Connerioner paa høiere Steder, det vil ikke være vanskeligt at faae Dem anbragt i et eller andet Fag, og senere at poussere Dem frem, med de Talenter De er i Besiddelse af. „Naturligviis,“ tilføiede han, allerede med en vis Protectormine, „maatte det da være under den Betingelse, at De fra idag af aldeles ophører med dette liberale Skriveri, De i den senere Tid bliver beskylt for at besfatte Dem med. De vil selv kunne indsee, hvor nødvendig denne Forudsætning er, og jeg antager ikke heller, at De betænker Dem herpaa. Hvortil nytter vel al deres Iver for denne Sag? I pecuniair Henseende er Fordelen vist neppe stor, og det liberale Parti er dog nu engang bestemt til, ikke at faae noget Fremme her i Landet. Desuden seer De jo, hvorledes det gaaer med de Bedste af denne Sags Forsægttere; ved Udsigten til et Embede, blot ved en og anden kongelig Benaadning, forlade de deres Parti, vende Rappen, og blive ligesaa ivrige Conservative, som de tidligere have været Ultra-Liberale. Ja De smiler kjære Berner, De maa dog tilstaae mig, at jeg har Ret.“

„Herr Greve!“ svarede Johan, „jeg har hørt Dem med Taalmodighed, og undres ikke over Anstuelser, som Fleertallet af deres Parti engang har tilegnet sig, hvorlidet jeg end forresten sympathiserer dermed. Jeg vil blot bemærke, at deres Iver her har ledet Dem til en lille Inconsequens, idet De først ligesom bebreidende omtaler Mænd, der tidligere have været anseete for Liberalismens ivrigste Forsægttere — Mænd, der senere

svigtede baade den Tillid deres Tilhængere viste dem og den Sag de arbejdede for, — og alligevel raader mig til at handle analogt hermed. Saadannes Graftald anseer jeg sandelig ikke som et Tab for vort Partie, endnu mindre som Gevinst for det andet, thi hvori ligger vel Garantien for, at de ikke, ved en ny, given Foranledning, atter skifte Meninger? Nutiden agter ikke disse Mænd, Fremtiden, der vanskelig seer nogen af de Bevæggrunde hvormed de undskyldte det Skætte, og blot dommer Handlingen, vil maaskee foragte dem. Det er tilgiveligt for den Unge, at han ledes hid og did, under politiske Meningers Indflydelse, at han, bevæget af Autoriteter, eller ifølge modnere Overlæg, aldeles forandrer sine Anskuelser, der ligger undertiden endogsaa noget Hæderligt i det Sidste. Men af en Mand forudses der Consequens i Princip og Handling, saameget større, naar han engang er fremtraadt som Organ eller Hoved for et Parti.“

„Hvad mig angaaer, saa maa De ikke bede mig, ved en lykkelig Fremtids Loffemad, at give Slip paa hvad jeg engang har optaget; De kan ogsaa være overbevist om, at pecuniaire Hensyn aldrig have ledet mig. En ærlig, politisk Skribent er efter min Mening den, der af Kjærlighed til sit Fædreland, Kjærlighed til den Sag han anseer for den bedre, og som han har hengivet sig, arbejder vedholdende i dens Interesser, forsaavidt hans Evner strække til, uden at strækkes af truende Miner eller unaadige Blikke. Og hvis De spørger mig om Lønnen han har derfor, saa ligger den

i Bevidsthed om en ædel Stræben, og dernæst i, at han seer denne Stræbens Maal rykke sig nærmere. Deres Excellence holder enhver Fremgang af den liberale Sag for umulig i Danmark; — Jeg agter ikke at bestride deres Tro, for mig synes derimod allerede et lyst og venligt Morgengry at bryde frem, idet Nationen mere og mere optager og tilegner sig de liberale Principer, og hvis endog Dagen, som denne Morgenrøde forjetter, ligger udenfor min Tid, saa kan jeg dog glæde mig over de Frugter dens Komme vil stænke mit Fædreland i Fremtiden, glæde mig over, at ogsaa jeg har været blandt dem, der kaldte denne Morgen frem af Natten. Saaledes tænker jeg, i denne Aand vil jeg blive ved at handle. De indseer, som en Følge heraf, at der ikke kan findes nogen Forening mellem saa ueensartede Naturer som vore. Gaae De med Gud, Herr Greve! og tag min Tak for deres Tilbud; jeg vil ikke prøve paa at forandre deres Anskuelse, men De formaaer tilvisse ikke heller at rokke mine.“

Greven gif.

Nogle Dage senere foer det Rygte, som en Løbeild, igjennem Hovedstaden, at den rige, fornemme Comtesse Hain havde forlovet sig med den fattige Student Johan Berner. Næste Foraar forlode de Danmark for bestandig.

